

UNIVERZITA KARLOVA

Filozofická fakulta

Katedra psychologie

Diplomová práce

Bc. Eliška Sedláčková

**Postoje obyvatel ČR k lidem s dominantním sexuálním
zájmem o děti**

**Attitudes of the Czech population towards people with
dominant sexual interest in children**

Vedoucí diplomové práce: prof. PhDr. Petr Weiss, Ph.D., DSc.

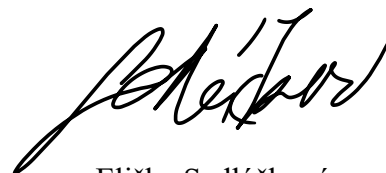
2023

Poděkování

Chtěla bych touto cestou poděkovat vedoucímu mé diplomové práce, prof. PhDr. Petru Weissovi, Ph.D., DSc., jeho cenné rady pro mě byly velkým přínosem. Chtěla bych také poděkovat mým blízkým za jejich podporu a trpělivost během psaní diplomové práce.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci vypracovala samostatně, že jsem řádně citovala všechny použité prameny a literaturu a že práce nebyla využita v rámci jiného vysokoškolského studia či k získání jiného nebo stejného titulu.

Eliška Sedláčková

V Mělníku dne 13.12. 2023

Abstrakt

Hlavním úkolem diplomové práce je prozkoumání problematiky stigmatizace osob s dominantním sexuálním zájmem o děti. Klade si za cíl zmapovat postoje české populace a prozkoumat, jak se liší v závislosti na věku, pohlaví, vzdělání a na tom, zda je člověk rodič či nikoliv. Výzkumná část exploruje názory dospělých osob, které žijí v České republice. Výzkum byl proveden kvantitativní formou za pomoci nástroje Stigma Inventory. Dotazník byl distribuován anonymně online a vyplnilo ho celkem 305 respondentů. Data byla následně statisticky zpracována, aby se ověřily definované teorie. Analýza zjistila významnou souvislost mezi pohlavím a dimenzemi nebezpečnosti a hněvu. Dále byla zjištěna významná souvislost mezi vzděláním a dimenzemi nebezpečnosti, soucitu, hněvu a sociálního odstupu. Dále byla zjištěna souvislost mezi věkem a dimenzemi nebezpečnosti, hněvu a sociálního odstupu. Jako poslední pak byla zjištěna souvislost mezi tím, zda je člověk rodič a dimenzemi soucitu, hněvu a sociálního odstupu. Výsledky diplomové práce mohou přispět k rozšíření poznatků o stigmatizujících postojích české populace k osobám s dominantním sexuálním zájmem o děti, což by mohl být dobrý výchozí krok pro výzkum budoucích antistigmatických intervencí.

Klíčová slova: pedofilie, postoje, stigmatizace

Abstract

The main objective of the thesis is to explore the issue of stigmatization of people with dominant sexual interest in children. It aims to map the attitudes of the Czech population and to examine how they differ depending on age, gender, education, and whether one is a parent or not. The research part explores the opinions of adults living in the Czech Republic. The research was conducted in a quantitative form using the Stigma Inventory. The questionnaire was distributed anonymously online and was completed by a total of 305 respondents. The data was then statistically processed to test the defined theories. The analysis found a significant association between gender and the dimensions of dangerousness and anger. Furthermore, a significant association was found between education and the dimensions of dangerousness, pity, anger, and social distance. Additionally, a significant association was found between age and the dimensions of dangerousness, anger, and social distance. Lastly, the association between being a parent and the dimensions of compassion, anger, and social distance was found. The results of the thesis may contribute to the expansion of knowledge about the stigmatizing attitudes of the Czech population towards persons with dominant sexual interest in children, which could be a good starting step for research on future anti-stigma interventions.

Key words: pedophilia, attitudes, stigmatization

Obsah

Úvod.....	9
I. Teoretická část.....	11
1. Základní pojmy	11
1.1. Parafilie.....	11
1.2. Pedofilie.....	11
1.3. Postoje	13
2. Stigmatizace	15
2.1. Stigma.....	15
2.1.1. Označení a nálepky	16
2.1.2. Minority stress model.....	17
2.1.3. Internalizované stigma	18
2.2. Postoje laické veřejnosti k lidem se sexuálním zájmem o děti.....	20
2.3. Mediální zobrazení lidí se sexuálním zájmem o děti	24
2.3.1. Vliv stigmatizujícího mediálního zobrazení	27
2.3.2. Pohled novinářů na mediální prezentaci pedofilie.....	28
2.3.3. Snížení stigmatizace v médiích.....	29
2.4. Postoje odborníků k lidem se sexuálním zájmem o děti	31
2.4.1. Názor lidí se sexuálním zájmem o děti na odborníky	32
2.4.2. Snaha o zmírnění stigmatizujících postojů odborníků.....	35
2.4.3. Přístup výzkumníků a lidí z právní praxe k lidem se sexuálním zájmem o děti....	38
2.5. Vliv stigmatizace na lidi se sexuálním zájmem o děti.....	39
2.5.1. Riziko páchaní trestného činu	40
2.6. Intervence zaměřené na snížení stigmatizace	41
2.6.1. Vzdělávací intervence	41
2.6.2. Narativní intervence.....	42
II. Empirická část.....	44

3. Cíl výzkumu	44
3.1. Výzkumné otázky a hypotézy.....	44
4. Metodika.....	48
4.1. Výzkumný soubor.....	48
4.2. Měřicí nástroje	52
4.2.1. Stigma Inventory	52
4.3. Procedura	54
4.4. Statistická analýza	55
4.5. Etika výzkumu	55
5. Výsledky.....	57
6. Diskuse	79
7. Závěr.....	86
Reference.....	89
Seznam grafů.....	109
Seznam tabulek	110
Seznam příloh.....	112

Seznam zkratk

APA – American Psychological Association

DSM – Diagnostický a statistický manuál duševních poruch

ICD – International Classification of Diseases

SD – Směrodatná odchylka

Sig. – Signifikance

SPSS – Statistical Package for the Social Sciences

Úvod

Tato diplomová práce si klade za cíl zmapovat postoje české veřejnosti k jedincům s dominantním sexuálním zájmem o děti. Dříve se výzkumy týkající se pedofilie zabývaly především pachateli sexuálního zneužívání a výzkum o lidech s pedofilní preferencí, kteří nespáchali žádný sexuální delikt na dětech, byl poměrně zanedbáván. Až v posledních letech se začíná pozornost výzkumníků obracet na výzkum týkající se osob se sexuálním zájmem o děti celkově a dochází k rozlišení a popisu této více heterogenní skupiny. Dostává se tak pozornosti i preventivním programům pro parafiliky (v Česku například Projekt Parafilik). Péče už není zaměřena jen a pouze na ochranu dětí před zneužitím, ale i na zlepšení duševního zdraví lidí se sexuálním zájmem o děti. Jedná se tak o výrazný posun v myšlení a možnost, jak zmírnit existující stigmatizaci pedofilů tím, že se bude otevírat a rozvíjet společenská diskuze o této problematice a zvyšovat informovanost veřejnosti. V souvislosti s tím se začínají prozkoumávat i postoje veřejnosti vůči osobám se sexuálním zájmem o děti. Tyto postoje mohou mít závažné dopady na osoby se sexuálním zájmem o děti, jako je například ovlivnění emočního a sociálního fungování (Jahnke a kol., 2015a) a jejich odhodlání vyhledat v případě potřeby péči odborníků (Grady et al., 2019). Všechny tyto rizikové faktory pak mohou vést k zvýšenému riziku páchání sexuálního zneužívání dětí (Jahnke, 2018). Vzhledem k nízké míře probádanosti této oblasti mi přišlo vhodné provést podobný výzkum i na české populaci a zmapovat, jaké mají dospělí občané České republiky postoje k lidem se sexuálním zájmem o děti.

Diplomová práce je rozdělena na část teoretickou a empirickou. Teoretická část sestává z 2 hlavních kapitol. První kapitola se věnuje vysvětlení základních pojmů důležitých pro tuto práci. V podkapitolách představuje pojem parafilie, pedofilie a postoje. V druhé kapitole se zabývá už přímo problematikou stigmatizace více do hloubky. Nejprve se věnuje pojmu stigma, potom různým označením pedofilních jedinců, minority stress modelu a internalizaci stigmatu. Následuje podkapitola o postoji laické veřejnosti k lidem se sexuálním zájmem o děti. Poté následuje podkapitola o médiích, která se v podkapitolách zaměřuje na to, jaký vliv mají média na stigma vůči osobám se sexuálním zájmem o děti, jak se k této problematice staví sami novináři a jak by média mohla přispět ke snížení stigmatizace. Další podkapitola prozkoumává poznatky o postojích odborníků, včetně pohledu lidí se sexuálním zájmem o děti na odborníky a poskytovanou péči, rozšiřující oddíl se věnuje i postojům výzkumníků a lidí pracujících v oblasti práva. Kapitola vliv stigmatu na lidi se sexuálním

zájmem o děti se zabývá dopadem na jejich život a sociální fungování a také tím, jak stigma může ovlivňovat riziko spáchání trestného činu. Teoretickou část zakončuje podkapitola věnovaná možnostem snížení stigmatizace, která porovnává informační a narativní intervence.

Empirická část obsahuje informace o cílech výzkumu, popisu výzkumného souboru, měřících nástrojů, procedury, statistické analýzy a etiky výzkumu. Jedná se o kvantitativní výzkum ve formě online dotazníkového šetření. V empirické části práce je podrobně popsán nástroj Stigma Inventory, prostřednictvím kterého byla ve výzkumu sbírána data. Následuje podkapitola s výsledky, diskuse a závěr. Zdroje v práci jsou citovány podle manuálu APA (7. vyd.) (American Psychological Association, 2020).

I. Teoretická část

1. Základní pojmy

1.1. Parafilie

Podle DSM-5 (2015):

Termín parafilie označuje jakýkoliv jiný intenzivní a přetrvávající sexuální zájem než zájem o genitální stimulaci či přípravné mazlení s fenotypově normálními, fyzicky zralými, souhlasícími, lidskými partnery. Za některých okolností může být obtížné aplikovat kritérium “intenzivní a přetrvávající”, a to například při posuzování pacientů, jež jsou velmi staří či z klinického hlediska nemocní, a tedy nepocítují “intenzivní”, sexuální zájem žádného typu. Za těchto okolností je termín parafilie definován jako sexuální zájem větší či stejný jako normální sexuální zájem. Na některé parafilie se lépe hodí popis preferenční sexuální zájem než popis intenzivní sexuální zájem (s. 721).

Ačkoliv je přítomnost parafilie nutnou podmínkou pro diagnostikování parafilní poruchy, nejedná se o jedinou podmínku, která musí být splněna. Za parafilní poruchu se považuje parafilie, která člověku způsobuje výraznou nepohodu či distres a uspokojení této parafilie s sebou nese negativní dopady, jako jsou osobní újma nebo ohrožení druhých. Existence parafilie sama o sobě není nutně důvodem pro klinickou intervenci (DSM-5, 2015).

Parafilie se rozčleňují na parafilie v aktivitě a v objektu. “Parafilie v aktivitě jsou charakterizovány jako poruchy ve způsobu sexuálního vzrušení a uspokojení”, týkají se erotických aktivit jedince (Weiss, 2017, s. 34). “Jako parafilie v objektu označujeme kvalitativní poruchy sexuální motivace charakterizované neadekvátním zaměřením erotické touhy, tedy tím na jaký objekt je orientována sexuální apetence” (Weiss, 2017, s. 97). Parafilie v objektu znamená, že u lidí s tímto typem parafilii je netypická preference objektu jejich zájmu, to znamená jejich erotického cíle (Weiss, 2017). Příkladem typu parafilie v objektu je pedofilie (Weiss, 2017), které se budeme detailněji věnovat v rámci této diplomové práce.

1.2. Pedofilie

Podle DSM-5 (s. 735):

Příklady přiznání této parafilie zahrnují upřímné uznání intenzivního sexuálního zájmu o děti a uvedení faktu, že sexuální zájem o děti je větší než sexuální zájem o fyzicky zralé jedince nebo je mu roven. Pokud si jedinci

stěžují také na fakt, že jejich sexuální zájem o děti či jejich preference jim způsobuje psychosociální obtíže, pak u nich může být diagnostikována pedofilní porucha. Avšak pokud nepocítují pocity viny, hanby či úzkosti způsobené těmito impulzy a pokud je tyto parafilní impulzy funkčně neomezují (což je doloženo jejich vlastním míněním, objektivním posouzením, či obojím) a pokud jejich osobní i právní záznamy dokazují, že nikdy nejednali na základě těchto potřeb, pak u nich lze konstatovat pedofilní sexuální orientaci, ale ne pedofilní poruchu.

Podle ICD 11 (2018) je pedofilní porucha charakterizována trvalým, soustředěným a intenzivním vzorcem sexuálního vzrušení, jehož projevy jsou přetrvávající myšlenky na sex, fantazie, nutkání nebo chování, zahrnující děti prepubertálního věku. Aby mohla být pedofilní porucha diagnostikována, musí navíc jedinec tyto myšlenky, fantazie nebo nutkání uskutečňovat nebo jimi být výrazně znepokojen. Tato diagnóza se nevztahuje na sexuální chování předpubertálních nebo postpubertálních dětí s věkově blízkými vrstevníky. Pedofilie je charakterizována preferencí pro fyzickou nezralost, zahrnující absenci sekundárních pohlavních znaků, stejně tak jako preferencí pro dětské chování (Weiss, 2017).

Pojem pedofilie označuje sexuální zálibu v prepubertálních dětech, zpravidla ve věku do 10 let. Zaměření na objekty v časně pubertě, obvykle ve věku 11-14 let, se označuje termínem hebefilie. Termín efebofilie pak znamená zaměření na adolescentní objekty ve věku 15 až 16 let (Hames a Blanchard, 2012). V českém prostředí označujeme jako hebefilii přitažlivost mužů k dospívajícím dívkám se znaky pohlavního dospívání (názna prsů, pubického ochlupení). U mužů, které eroticky přitahují dospívající chlapci (s naznačeným pubickým ochlupením, eventuálně už se schopností ejakulace), mluvíme o efebofilii (Weiss, 2017).

Pedofilie může být u jedince ve formě exkluzivní přitažlivosti, tzn. přitahují ho pouze děti, nebo neexkluzivní, tzn. v nějaké míře ho přitahují i jedinci v jiném věkovém rozmezí (DSM-5, 2015). A stejně tak jako u osob s jinou chronofilní preferencí může být osoba s pedofilii heterosexuální, homosexuální nebo bisexuální (Weiss, 2017).

Podle DSM-5 (s. 736):

Prevalence pedofilní poruchy v populaci je neznámá. Nejvyšší možná míra výskytu pedofilie v mužské populaci je přibližně 3-5%. Výskyt pedofilie v ženské populaci je ještě více nejistý, ale je to pravděpodobně jen nepatrný zlomek výskytu pedofilní poruchy v populaci mužské.

Ve výzkumu Bártové a kol. (2021) provedeném na vzorku 10 044 Čechů (5 023 mužů a 5 021 žen) vyšlo najevo, že v dimenzi pedofilní preference (při použití pětibodové škála od

“určitě ne” po “rozhodně ano”) se celkem 0,3% dotázaných pohybovalo na škále v hodnotách 4 a 5, konkrétně se jednalo o 0,6% mužů a méně než 0,01% žen. S hebefilní preferencí se ztotožnilo 1,6% celkového vzorku, 3,1% mužů a 0,1% žen. Určitý parafilní zájem (odpovědi respondentů se pohybovaly v hodnotách 2 a 3) u pedofilní preference projevilo celkem 1% dotázaných, u mužské populace se jednalo o 1,7% souboru, u ženské pak o 0,4%. U hebefilní preference byla tyto procenta 7,5% celkově, 13,7% mužů a 1,3% žen. V jiné studii uvedlo určitou pravděpodobnost sexu s dítětem, pokud by za to nebyl žádný trest, 6 % mužů a 2 % žen, zatímco 9 % mužů a 3 % žen uvedlo, že by si za takových okolností mohli prohlížet dětskou pornografii. Je však třeba poznamenat, že ve srovnání s jinými studiemi jsou tyto výsledky založeny na poměrně malém vzorku (Wurtele, Simons, & Moreno, 2014).

1.3. Postoje

Postoje jsou definovány jako naučené predispozice k pozitivní nebo negativní reakci na konkrétní objekt, osobu nebo situaci (Fishbein a Ajzen, 1975). Na základě toho tak můžeme určit tři hlavní rysy postojů. Tyto rysy jsou naučenost postojů, konzistentnost a to, že souvisí s pozitivní nebo negativní odezvou (Hayes, 2003). Postoje existují v rámci osobnosti a předurčují tak chápání, cítění a myšlení každého jedince (Hartl a Hartlová, 2004). Postoj reflektuje, jak se člověk staví k různým hodnotám. Toto vyjadřuje buď akceptaci, nebo odmítnutí hodnot, které jsou vlastní lidem, věcem, událostem, nebo myšlenkám. Jednoduše řečeno, postoj může být chápán jako hodnotící vztah, jehož předmětem může být téměř cokoliv (Nakonečný, 2011).

Postoje můžeme charakterizovat prostřednictvím jejich intenzity, valence (pozitivní až negativní) a komplexity (Nakonečný, 2011). Hayes (2003) popisuje tři složky postojů. První je dimenze kognitivní, související s myšlenkami a názory, které jedinec má ve vztahu k předmětu svého postoje. Druhou složkou je dimenze emocionální, týkající se emocí a emocionálních reakcí, která vyjadřuje jaké pocity má jedinec vůči předmětu postoje. Třetí dimenze je behaviorální, soustředící se na tendence k určitému jednání a chování vůči objektu daného postoje.

Postoje mohou plnit různé funkce. Tyto funkce jsou hodnocení objektu, sociální přizpůsobení a externalizace. Za prvé, hodnocení objektů je funkce, která usnadňuje člověku orientaci v okolním světě, kdy při setkání s určitým objektem si vytvoří postoj, tudíž při dalším setkání už nemusí znovu hledat způsoby reagování (Smith a kol., 1964). Postoje tudíž fungují jako taková schémata, která však ze své podstaty skutečnost zjednodušují a mohou tak

zkreslit vnímání informací (Atkinson a kol., 2003). Za druhé externalizace, což je proces spojování vnitřních stavů s vnějšími událostmi, které právě probíhají v okolí člověka. Toto spojení, často nevědomé, vede k vytvoření postoje k danému vnějšímu objektu. Za třetí, postoje plní také sociální funkce – posilují pocit sociální soudržnosti a pomáhají lidem, aby se cítili součástí společnosti (Smith a kol., 1964). Jednou z dalších funkcí postojů je, že uspořádávají zkušenosti podle určitých zásad, což pomáhá udržovat vnitřní psychickou stabilitu. Významné postoje také mohou snižovat pocit úzkosti (Nakonečný, 2011). Vágnerová a kol. (2000) ve své práci popisuje postoje jako prostředek k subjektivně přehlednější a jednodušší navigaci ve světě.

Formování postojů se odehrává v rámci socializačního procesu, v souvislosti s potřebami a zkušenostmi jednotlivce (Musil, 2005). Nicméně některé postoje jsou předurčeny genetickými faktory (Výrost, Slaměník, 2008). To je způsobeno tím, že některé rysy osobnosti, jako je kupříkladu neuroticismus, jsou vrozené a ty pak formují základ postojů (Hayes, 2011). Nakonečný (2013) uvádí, že významným zdrojem formování postojů jsou vlivy primárních a sekundárních skupin. Dalším faktorem jsou vlivy kultury, které se projevují prostřednictvím socializačních procesů a médií. Mediální pokrytí hraje klíčovou roli v ovlivňování a měnění postojů, přičemž jejich efektivita závisí na důvěře, kterou osoba k médiím má, a na individuálních charakteristikách jedince jako je sugestibilita nebo inteligence (Musil, 2005).

Mezi specifické typy postojů patří předsudky a stereotypy. Předsudek je charakterizován jako odmítavý nebo nepřátelský postoj vůči člověku, který je členem určité skupiny, pouze na základě jeho příslušnosti k této skupině, s předpokladem, že má negativní vlastnosti přisuzované této skupině (Allport, 2004). S předsudky je pak spojena diskriminace, při níž dochází k negativnímu rozlišování již aktivním způsobem (v oblasti chování), což je například snaha o vyloučení určité skupiny z různých sfér života (práce, bydlení, zábava, vzdělávání apod.) (Allport, 2004). Problematika předsudků a diskriminace tvoří předstupeň procesu stigmatizace (Finzen, 2013), které se budeme detailněji věnovat v následující kapitole.

2. Stigmatizace

2.1. Stigma

Goffman (1963) definoval termín stigma jako označení atributů nebo znaků, které jsou hluboce diskreditující a způsobují vyhybavé a agresivní reakce okolí vůči osobě s těmito atributy, která je často vnímaná jako špatná, nebezpečná nebo slabá, což zabraňuje plnohodnotnému přijetí do společnosti. Zakořeněné předsudky o osobě, která je nositelem stigmatu, vyvolávají negativní emoce, které mohou lidi následně motivovat k diskriminaci (Rüsch a kol., 2005). Stigmatizace má proto měřitelné dopady na životní vyhlídky lidí a negativní ovlivnění socioekonomického statusu (Baumeister & Finkel, 2010), protože například omezuje přístup k vhodnému bydlení, zdravotní péči nebo pracovním příležitostem (Hatzenbuehler a kol., 2013; Page, 1977; Thornicroft, 2008). Stigmatizace také přispívá ke zhoršenému fyzickému zdraví a tím pádem k nižší očekávané délce života (Druss a kol., 2001), potížím se zaměstnáním (Baldwin a Marcus, 2006; Hand a Tryssenaar, 2006) a zvýšené nejistotě v oblasti bydlení (Forchuk a kol., 2006).

Být součástí stigmatizované skupiny je tak považováno za vysoce stresující, a to i v případě, že se nositeli stigmatu podaří vyhnout se diskriminaci tím, že stigmatizovaný atribut skrývá, což je s největší pravděpodobností případ většiny osob s pedofilními zájmy (Jahnke a kol., 2015a). Veřejné stigma se projevuje na kognitivní, afektivní a behaviorální úrovni jako stereotypy, souhlas se stereotypy a negativní emoce a diskriminace (Rüsch a kol., 2005). S tím souvisí takzvaná teorie morální neangažovanosti (moral disengagement theory) (Bandura a kol., 1996), která popisuje řadu mechanismů, kterými lidé racionalizují trestající postoje. Jedním z těchto mechanismů je dehumanizace, kdy jsou cíle trestajících postojů zbaveny své lidskosti výsledkem použitého jazyka. Lidé dehumanizují pachatele sexuálních trestných činů vůči dětem proto, aby si od nich vytvořili sociální odstup. Viki a kol. (2012) zjistili, že dehumanizace sexuálních delikventů souvisí s podporou jejich sociálního vyloučení a podporou tvrdých trestů včetně násilí.

Předpokládá se, že identifikace s označením ovlivňuje sebehodnotu v závislosti na tom, jestli je člověk členem přijímané nebo odmítané sociální skupiny (Galinsky et al., 2003; Tajfel & Turner, 1986). Stres spojený se stigmatizací ovlivňuje obecné psychologické proměnné, které zprostředkovávají vztah mezi tímto stresem a psychickými poruchami (Hatzenbuehler, 2009). Mezi tyto obecné faktory patří nízké sebehodnocení (Corrigan, Watson, & Barr, 2006) a deficit v oblasti copingových mechanismů a regulace emocí (Hatzenbuehler, 2009).

Důsledky pro stigmatizované jedince tak mohou zahrnovat stud, nižší životní spokojenost, psychické problémy, zkušenosti s diskriminací, ztrátu statusu a rezignovaný postoj ve vztahu k důležitým životním cílům (Corrigan a kol., 2009; Hatzenbuehler et al., 2013; Rüscher a kol., 2005; pro pedofilní jedince viz Lawrence & Willis, 2021).

2.1.1. Označení a nálepky

Označení umožňují zprostředkovat velké množství informací bez použití mnoha slov. V profesionálních kontextech jako například ve zdravotnictví a vědě slouží jako prostředek, jak učinit komunikaci více efektivní (Corrigan, 2007). Označení však mohou mít i negativní konotace (Mendelsohn a kol., 2020) a přispívat ke stigmatizaci ze strany veřejnosti (Granello & Gibbs, 2016). Označení mohou aktivovat stereotypy, postoje a emoce, což má vliv na meziskupinové chování a sociální odsouzení, nebo empatii (Kawakami et al., 2017; Jahnke a kol., 2022). Některá označení pro lidi se sexuálním zájmem o děti jsou stigmatizovaná více než jiná. Najít označení, které je výstižné, aniž by bylo stigmatizující, tak představuje náročnou výzvu.

Nejčastěji používané označení lidí se sexuálním zájmem o děti je pedofil, což se hovorově často používá jako nadávka nebo jako způsob, jak označit jedince, kteří spáchali sexuální zločin na dětech. Některá označení jsou často zatížena kriminální konotací i přesto, když nebyl spáchán žádný delikt. (Feelgood & Hoyer, 2008; Harper & Hogue, 2015; McCartan, 2010). To může vysvětlovat, proč jsou reakce veřejnosti v případě označení "pedofil" na rozdíl od označení "lidé se sexuálním zájmem o děti" spíše represivní (Imhoff, 2015; Imhoff & Jahnke, 2018). Přesto není jasné, jak by veřejnost přijala alternativní označení (Jahnke a kol., 2022).

Osoby se zájmem o děti preferují méně stigmatizující označení jako je třeba osoba přitahovaná nezletilými (v originále jako minor-attracted person). V průzkumu Jahnke a kol. (2022) měl tento výraz největší úroveň akceptace mezi pedofilními jedinci, jednak jako sebeoznačení, tak i jako označení, které by preferovali od ostatních lidí. Navzdory stigmatu, které je navázáno na pojem pedofil se však překvapivě jedná o druhé nejoblíbenější označení na základě výzkumu Jahnke a kol. (2022), kdy se s výrazem pedofil ztotožnilo 69.1% lidí se sexuálním zájmem o děti při sebeoznačení a 58.9% v rámci označování od jiných lidí.

Je také rozdíl mezi tím, jak jedinci svojí identitu označují na veřejnosti a v soukromí. Například v komunitě lidí se sexuálním zájmem o děti někteří preferují označení "girl/boy lover". V průzkumu Martijn a kol. (2020) muži, kteří uvedli, že je sexuálně přitahují děti, byli

požádání, aby ze seznamu možných alternativ vybrali preferované sebeoznačení. Bylo běžné, že si účastníci vybrali více možností, což naznačuje určitou míru flexibility, pokud jde o označení. Nicméně většina z 306 účastníků si vybrala označení "milovník dětí" (52 %), dále "pedofil" (51 %) a "osoba přitahovaná nezletilými" (40 %). Mezi další (méně oblíbené) možnosti patřily "osoba s pedofilií" (21 %), "osoba s hebefilií" (6 %), "osoba s pedohebefilií" (4 %), "dospělý přitahovaný nezletilými" (12 %) nebo "jiné" (7 %, průzkum nezahrnoval "pedofilní osobu" nebo podobné varianty tzv. identity-first označení).

Skupinové označení také pomáhá jednotlivcům pochopit jejich roli ve společnosti. Proto se předpokládá, že identifikace s určitou nálepkou ovlivňuje sebehodnocení v závislosti na tom, zda jsou členy ceněné nebo neceněné sociální skupiny (Galinsky et al., 2003; Tajfel & Turner, 1986). Mohou existovat rozdíly mezi tím, co lidé považují za přijatelné, když označují sami sebe nebo svou skupinu, a tím, když je označují jiní, kteří nejsou nutně členy skupiny (např. vědci nebo novináři). Skupiny se také mohou rozhodnout zcela odmítnout negativní označení a místo toho se zaměřit na vytváření a popularizaci vlastního jazyka a termínů, kterými se označují (Jahnke a kol., 2022).

2.1.2. Minority stress model

Podle literatury z oblasti sociální psychologie zažívají příslušníci stigmatizovaných a marginalizovaných sociálních skupin vysokou míru stresu. The minority stress model (Meyer, 2003) nabízí teoretický rámec pro jeho pochopení a vychází ze zásadních teoretických poznatků o intra- a interpersonálních účincích předsudků a zažívaného stigmatu (Allport, 1954; Goffman, 1963; Link & Phelan, 2001). Tento model byl vyvinut na základě zkoumání zkušeností a účinků takové stigmatizace a tvrdí, že stres menšin je jedinečný (tj. je přídatkem k běžnému každodennímu stresu, který zažívají všichni), chronický (tj. je stabilní v čase) a zakořeněný v zavedených sociálních strukturách, normách a hierarchiích.

Meyer (2003) navrhl, že při posuzování zkušeností menšin s traumatem, stresem nebo předsudky ve společnosti se uplatňují tři procesy. Za prvé se jedná o chronickou nebo akutní zkušenost Meyer (2003). V případě MAP se může jednat o fyzický útok (akutní událost) nebo o pokračující zkušenost s nenávisť ve společnosti prostřednictvím médií (chronická událost; viz Jahnke et al., 2014). Za druhé dochází k procesu očekávání, kdy menšiny začínají tyto negativní zkušenosti předvídat a stávají se ostražitými a citlivými na potenciální stresory Meyer (2003). Za třetí, existuje určitá míra internalizace sociální stigmatizace, která je běžně

doprovázena aktivitami skrývání. Tyto strategie byly pozorovány u homosexuálů (Mohr & Daly, 2008) a transgenderové populace (Beemyn & Rankin, 2011).

2.1.3. Internalizované stigma

Internalizace negativních sociálních postojů, stereotypů a atributů je to, co označujeme jako zkušenost internalizovaného stigmatu a co bylo u těchto skupin pozorováno (např. Hendricks & Testa, 2012), přičemž se předpokládá, že motivací je zapojení strategií zmírňujících stres v podobě distancování se od menšinové identity prostřednictvím skrývání (skrývání vlastní identity před vnějšími osobami) a potlačování (odmítání přijetí vlastní menšinové identity) (Lievesley a kol., 2020). Interakce mezi skrýváním a internalizací může vést k tomu, že se některé menšinové skupiny aktivně snaží potlačit svou identitu. To znamená, že potlačování může působit jako forma sebezakrývání, například s cílem zmírnit stres menšiny a distancovat se od negativních pocitů, které si menšina začala internalizovat (Lievesley a kol., 2020). Zatímco tento proces potlačování myšlenek může být z krátkodobého hlediska pozitivní strategií pro zmírnění akutních zkušeností se stigmatizací, z dlouhodobého hlediska může být tato strategie kontraproduktivní (Lievesley a kol., 2020). Nutnost udržovat vnější dojem, který se liší od vnitřních procesů, může vést k zaujetí potlačováním (Meyer, 2003), což může vést k tomu, že jedinec prožívá vnitřní "soukromé peklo" (Smart & Wegner, 2000).

To se může týkat zejména osob s MAP, které ani v soukromí nemají legální možnost projevit svou sexuální přitažlivost, což znamená, že potlačování se může stát totalizující zkušeností ve všech oblastech života s hluboce negativními dopady na psychickou pohodu. To je zvláště znepokojivé ve světle důkazů o možném odrazovém efektu (rebound effect), který je spojen s potlačováním nežádoucích myšlenek (Lievesley a kol., 2020). Erskine a Georgiou (2011) popsali řadu důkazů, které naznačují, že snaha nemyslet na určité věci (např. vzpomínky nebo činy) může ve skutečnosti zvýšit prožívání těchto témat a snížit procesy seberegulace (Tolin a kol., 2021). A snížené procesy seberegulace následně mohou vést ke ztrátě kontroly a sexuálnímu zneužívání dětí. V sexuální oblasti bylo potlačování sexuálních myšlenek spojeno s vyšší mírou nutkavého sexuálního chování u náboženských skupin (Efrati, 2019). Důsledky ve vztahu k MAP jsou v tomto ohledu výrazné. To znamená, že pokud je zvýšená úroveň potlačování spojena s rebound efektem v souvislosti se zvýšeným zapojením do potlačovaných myšlenek a chování, pak by potlačování myšlenek související s menší přitažlivostí mohlo paradoxně zvýšit sklon k k sexuálním myšlenkám zahrnujícím děti (Lievesley a kol., 2020).

Zatímco potlačování sexuálních myšlenek na děti pomáhá některým MAP lépe fungovat v každodenním životě a vyhnout se hloubání o svých sexuálních zájmech a samo o sobě neodráží internalizované stigma, vědomé úsilí, které toto potlačování vyžaduje, odráží určitou míru nechuti tyto sexuální myšlenky prožívat. MAP, které z tohoto důvodu potlačují, tak vnitřně "přiznávají", že s jejich sexuálními myšlenkami není něco v pořádku - a to i v případě, že nedochází k offending chování. To nepřímou naznačuje určitou formu internalizovaného stigmatu, protože prožívání sexuálních myšlenek je subjektivně odlišné od způsobení škody jejich uskutečněním (Lievesley a kol., 2020). Potlačováním sexuální přitažlivosti, která může být vyjádřena zdravým způsobem, mohou MAP sami zaměňovat svou přitažlivost za něco hroživějšího, čímž internalizují stigma, kterému čelí ve společnosti způsobem, který je v souladu s Meyerovým (2003) modelem menšinového stresu (Lievesley a kol., 2020).

Pokud to rozvedeme, je možné, že tato internalizace sociálního stigmatu má následný vliv na chování při vyhledávání pomoci (Lievesley a kol., 2020). Jak již bylo uvedeno dříve, Grady a kol. (2019) zjistili, že MAP, kteří sami sebe považovali za vrozeně špatné lidi (v souvislosti se sexuální přitažlivostí to označili za stud), méně často vyhledávali pomoc odborníků v souvislosti s problémy vyplývajícími z jejich přitažlivostí k nezletilým. Pokud přijmeme názor, že potlačování představuje internalizaci sociálního stigmatu a toto stigma vede k hanbě a sociálnímu stažení (Jahnke et al., 2015a), mohli bychom očekávat, že vyšší míra potlačování myšlenek bude spojena s menší ochotou vyhledat odbornou pomoc, i když je toto potlačování spojeno se zvýšeným studem a horší emoční pohodou (Lievesley a kol., 2020). Jak se očekávalo, vyšší skóre v testu WBSI (naznačující zvýšenou míru potlačení myšlenek) bylo spojeno s vyšší mírou viny a studu za sexuální zájmy účastníků, nižší mírou naděje do budoucna a nižší mírou subjektivní psychické pohody. Bylo však také spojeno s vyšší úrovní vyhýbavého emočního zvládnání. Tyto korelace naznačují, že potlačování myšlenek je nejen spojeno s řadou škodlivých účinků ve vztahu k ukazatelům emocí a duševního zdraví, ale také může být tento vědomý proces spojen s vyhýbavějším přístupem k řešení problémů, což je u MAP důležité v kontextu snahy odborníků podpořit vyhledávání pomoci (Lievesley a kol., 2020). Dále potlačování pozitivně korelovalo s vyšším výskytem aktivního vyhýbání se dětem (Lievesley a kol., 2020). Nezávisle na tom byla nižší úroveň psychické pohody, kterou MAP sami uváděli, spojena s touhou po větší podpoře a vyšší mírou aktivního vyhýbání se dětem (Lievesley a kol., 2020).

S těmito strategiemi potlačování souvisela vysoká míra studu a viny v souvislosti s jejich sexuálními zájmy o nezletilé, nízká míra naděje ohledně budoucnosti a sklon aktivně se vyhýbat dětem. Domníváme se, že všechny tyto skutečnosti mají důsledky pro zacházení s osobami se sexuálními zájmy o nezletilé, které se přihlásí o podporu. Pro odborníky pracující s touto populací může být konstruktivní podporovat "vlastnictví" sexuální identity MAP, například snížit míru sebestigmatizace a zvýšit sebekřijetí. Tvrdíme, že tímto způsobem můžeme (jako odborníci i jako společnost) umožnit MAP převzít kontrolu nad vlastním osudem (Lievesley a kol., 2020), konstruktivně pracovat na tom, aby žili "dobrý život" (Ward & Brown, 2004), zlepšit pohodu MAP a v konečném důsledku chránit děti před sexuálním zneužíváním tím, že zlepšíme životní pohodu MAP (Lievesley a kol., 2020).

2.2. Postoje laické veřejnosti k lidem se sexuálním zájmem o děti

Pohled veřejnosti na lidi se sexuálním zájmem o děti je velmi negativní (Levenson a kol., 2007). K tomuto negativnímu vnímání přispívá značné zmatení a nejasnosti ohledně rozlišení mezi sexuálním zájmem o děti a sexuálně násilným chováním vůči dětem. Tento fenomén, jak poukazují Lawrence a Willis (2023), výrazně přispívá ke zvýšené míře stigmatizace osob, které projevují sexuální zájem o děti. Stigmatizace se projevuje prostřednictvím různých stereotypů a emocionálních reakcí, jako je znechucení, strach a hněv, které jsou spojeny s diskriminačním chováním, včetně sociálního distancování a podpory věznění pedofilních osob jako formy prevence (Harper a kol., 2018). Tato situace je zdůrazněna i v práci od Harper a kol. (2018), kteří poukazují na časté označování pedofilních jedinců za nebezpečné, abnormální a amorální osoby, které jsou neschopné kontrolovat své sexuální tendence.

Jak upozorňuje Seto (2018), většina mužů, kteří sexuálně zneužívají děti, nejsou pedofilové, a ne všichni pedofilové se dopouštějí sexuálních zločinů. Jahnke (2018) zdůrazňuje, že pedofilie jako sexuální přitažlivost k prepubescentním dětem, není synonymem pro zneužívání dětí. Další mylná předsvědčení o lidech se sexuálním zájmem o děti zahrnují například názor, že jejich preference je zároveň jejich volbou, kterou mohou snadno kontrolovat a změnit (Jara & Jeglic, 2021; Richards, 2018). Ve zkratce, významná část populace se mylně domnívá, že pedofilie je kontrolovatelnou poruchou ve smyslu, jaký myslel Weiner (1985), což znamená, že lidé se sexuálním zájmem o děti mohou alespoň do určité míry ovlivnit ke komu pociťují sexuální přitažlivost (Jahnke a kol., 2014). Protože existují značné předsudky a nedorozumění týkající se osob se sexuálním zájmem o děti, veřejné mínění často nerozlišuje mezi pedofilii a páchaním sexuálních trestných činů na dětech (Harper a kol., 2018). Tento názor je podpořen výzkumem od Heron a kol. (2023),

který dokazuje, že veřejné mínění je často silně předpojaté, kdy se často předpokládá, že každá osoba se sexuálním zájmem o děti páchá sexuální trestné činy na dětech. Tento zjednodušený názor ignoruje širší spektrum chování a motivací, které mohou lidé se sexuálním zájmem o děti projevovat, a přispívá k další stigmatizaci a nepochopení těchto jedinců.

Stigmatizace je proces vytváření negativního mínění o jednotlivci nebo skupinách lidí na základě omezených charakteristik (Corrigan a kol., 2012). Obvykle se o něm hovoří ve vztahu ke třem odlišným, ale vzájemně propojeným oblastem. Za prvé, stigmatizace má emocionální složku. Ta může souviset s negativními nevědomými pocity vůči jednotlivci nebo skupině na základě jejich příslušnosti k dané populaci (Harper a kol., 2018; Vess, 2009). Za druhé, stigmatizace zahrnuje kognitivní proces, při němž si ti, kdo jsou za stigmatizaci zodpovědní, vytvářejí specifické (negativní) atributy o stigmatizované skupině (Lievesley a kol., 2020). Ve vztahu k lidem se sexuálními zájmy o nezletilé mohou tyto atributy zahrnovat přisuzování volby sexuální orientace nebo vytváření domněnky o tendenci k chování (Imhoff, 2015; Jahnke, 2018). Za třetí, stigmatizace má behaviorální složku, která může zahrnovat podporu trestajících postojů ve vztahu ke stigmatizované skupině nebo přání se od nich sociálně distancovat (Jahnke et al., 2014). Levenson & Grady (2018) to shrnují tak, že lidé se sexuálním zájmem o děti jsou lidé, které přitahují děti, ale nemusí nutně konat podle těchto tužeb. Někteří z MAP dokonce vidí jejich orientaci zaměřenou na nezletilé jako normální a kritizují společenské normy. (Grady a kol., 2019; Jahnke a kol., 2022).

Jedinci s pedofilními zájmy jsou skupina, která je více rozmanitá než se v minulosti předpokládalo, převážně proto, že se předchozí výzkumy soustředily převážně na vzorek útočníků (offenders) s vysokou mírou psychopatologie (heterogenní skupina) (Cantor & McPhail, 2016; Seto, 2008). Většina poznatků o přitažlivosti vůči nezletilým pochází ze studií osob odsouzených za sexuální trestné činy, a proto je obtížné dokumentovat rozdíly mezi osobami, které se dopouštějí trestné činnosti, a těmi, které se jí nedopouštějí (Levenson & Grady, 2019). Jahnke & Hoyer (2013) říkají, že chybí ucelený a systematický výzkum stigmatizace lidí s pedofilií. Přestože nalezené studie byly příliš kusé, různorodé a nesystematické na to, aby poskytly více než předběžné důkazy, zdá se, že se shodují v názoru, že pedofilie patří mezi nejvíce stigmatizované parafilie (Jahnke & Hoyer, 2013). Tato situace se ovšem v poslední době výrazně zlepšila, kdy se více a více autorů začalo soustředit na problematiku stigmatu vůči lidem se sexuálním zájmem o děti, jako například Jahnke, Seto, Imhoff, Levenson & Grady, Cohen, Lievesley, Harper a další.

Pokud přihlédneme k faktům, například k empirickým studiím, tak zjistíme, že mezi případy sexuálního zneužívání dětí tvoří pedofilové jen asi 20 až 50%, dle použitého způsobu hodnocení (Schmidt a kol., 2013). Další studie uvádí, že jen přibližně 12,5 % respondentů uvedlo, že byli odsouzeni za sexuální trestný čin zahrnující kontakt s nezletilým nebo za sledování dětské pornografie, což naznačuje, že většina lidí se sexuálním zájmem o děti využívajících neformální internetovou podporu (diskuzní fóra, atd.) nebyla odsouzena za protiprávní sexuální chování (Bailey et al., 2016). Současný přístup vědecké obce, který kontrastuje s dřívějším důrazem na omezení přístupu pedofilních jedinců k dětem a bedlivý dohled nad nimi (Harvard Mental Health Letter, 2010), se nyní více zaměřuje na humánnější přístup k lidem se sexuálním zájmem o děti. Prioritou se stává jejich duševní zdraví, aby mohli vést plnohodnotný, produktivní život a dodržovat zákony navzdory svému stigmatu (Cantor, 2014).

Problémem však je samotné stigma. Studie objevila stigma spojené s označením pedofil, které je často spojováno s kriminálním chováním a na které se pohlíží jako na synonymum člověka, který zneužívá děti (Walker, 2020; Freimond, 2013). Tím nastává problém, kdy stigmatizace lidí s pedofilními sexuálními zájmy má nepřímý efekt na faktory v emocionální a sociální rovině, které přispívají k páchání sexuálních trestných činů (Jahnke, 2018). Sociální stigma může mít škodlivý vliv na rizikové faktory sexuální delikvence, jako je špatné duševní zdraví, zvládání emocí a sociální izolace, a tak zvyšovat riziko spáchání sexuálního zločinu vůči dětem (Jahnke, 2018). Stigma obklopující osoby se sexuálním zájmem o děti taktéž vytváří bariéry k léčbě a podpoře, vedoucí hodně lidí se sexuálním zájmem o děti k tomu, aby svou preferenci drželi v tajnosti. Mnoho lidí se sexuálním zájmem o děti se tak vyhýbá vyhledání odborné pomoci z důvodu strachu z odsouzení, diskriminace, nebo právních důsledků (Richards, 2018; Malone, 2016). Silné stigma spojené s pedofilií pravděpodobně taktéž přispívá k vyššímu výskytu psychopatologie mezi jedinci s pedofilií. (Meyer, 2003; Jahnke, 2018).

Další výzkumy také prokázaly silné trestající postoje ve vztahu k lidem se sexuálním zájmem o děti (Harper a kol., 2016; Imhoff, 2015; Imhoff & Jahnke, 2018). Reakce společnosti má tendenci být více represivní (punitive), když je použito označení pedofil. (Imhoff, 2015; Imhof & Jahnke, 2018). Mnoho studií zjistilo silnou souvislost mezi stereotypem nebezpečnosti a touhou potrestat nebo se vyhnout osobě s pedofilií (Jahnke, 2018). Imhoff (2015) zjistil, že výzvy k potrestání (včetně například uvěznění, kastrace a smrti) byly obzvláště silné, když byla přítomna nálepka "pedofilie", na rozdíl od toho, když

byl použit popisnější termín "sexuální zájem o ("prepubertální") děti" (viz také Imhoff & Jahnke, 2018). Vzhledem k tomu, že takové negativní postoje jsou rozšířené i mezi vzdělanými, mladými a liberálně smýšlejícími lidmi (Imhoff & Jahnke, 2018; Jahnke, 2018; Jahnke a kol., 2014), pedofilní jedinci mohou očekávat jen malou míru tolerance, jakmile vyjdou ven se svou sexuální identitou. Lehmann a kol. (2021) zkoumali reakce veřejnosti na nevinné osoby s pedofilním zájmem a porovnávali je s reakcemi na jiné nevinné skupiny vykazující psychické stavy, které jsou veřejností obvykle považovány za motivaci ke kriminálnímu a nemorálnímu chování, konkrétně na sexuální sadisty, osoby s antisociálními sklony, osoby s nekrofilii a osoby se zoofilii. Pedofilie se ukázala jako více stigmatizovaná než kterákoli z těchto srovnávacích skupin v celé škále stereotypů (např. nebezpečnost), afektivních reakcí (např. hněv a strach) a sociální distance. Například ve dvou vzorcích pouze 12 % respondentů souhlasilo s tím, že by se přátelili s někým, koho sexuálně přitahují děti a kteří nikdy nespáchali žádný sexuální trestný čin (Lehmann a kol., 2021).

Dále například v rozsáhlém průzkumu v Německu 14% a v Americe 28% respondentů uvedlo, že lidé se sexuálním zájmem o děti by měli být spíše mrtví, i když se nikdy nedopustili sexuálního trestného činu (Jahnke a kol., 2014). Další kvalitativní studie ohledně laických teorií založená na komentářích na sociálních sítích provedena od Richards (2018) poskytla další vhled do této problematiky. Přestože široká veřejnost zastává protichůdné laické teorie o etiologii pedofilie a sexuálních deliktů, všechny mají společný předpoklad, že lidé s pedofilii a lidé, kteří sexuálně zneužívali děti, patří v podstatě do stejné třídy lidí a že s širokou veřejností nemají téměř nic společného. Z toho se dá vyvodit, že pedofilie a sexuální delikvence bývají v povědomí veřejnosti spojovány (Stelzmann a kol., 2020), což vede mnohé k přesvědčení, že pedofilní jedinci, kteří nepáchají trestnou činnost, jsou pouze "čekajícími delikventy" (Lehmann a kol., 2023).

Z těchto důvodů je nezbytné, aby došlo k hlubšímu pochopení těchto otázek a k přehodnocení předsudků a stigmatu, které dominují ve veřejném diskurzu. Tím by se mohly zlepšit podmínky pro lidi se sexuálním zájmem o děti a zároveň zlepšit ochranu a bezpečnost dětí. Významným krokem v tomto procesu je rozlišování mezi pedofilii a sexuálním násilím, a také přijetí komplexnějšího a nuancovanějšího pohledu na tuto problematiku. Například prezentace polidšťujících informací o pedofilních jedincích (a sexuálních delikventech obecně) může vést ke zlepšení postojů společnosti a zmenšení stigmatu (Harper a kol., 2016), což ve výsledku může vést ke zlepšení životní situace pedofilů a snížení páchání sexuálních deliktů vůči dětem.

Většina lidí se výslovně neinformuje o rozdílech mezi PWP a osobami, které se sexuálně dopustili trestných činů na dětech, ale spíše mají tendenci se spoléhat na informace v médiích (Wurtele, 2018). Problémem ovšem je, že v médiích jsou lidé s pedofilními nebo jinými parafilními zájmy často stereotypně zobrazováni jako násilní zločinci (Diefenbach, 1997; Kitzinger, 2004). Nízká prevalence pedofilie a uchovávání tajemství kvůli strachu z odmítnutí (Levenson a kol., 2017) činí nepravděpodobným, že většina lidí bude mít vědomě z první ruky zkušenosti s pedofilii. Osoby s pedofilii i příjemci jsou proto závislí na tom, aby média o pedofilii přesně informovala, a tak utvářela vhodné zkušenosti z druhé ruky (Ischebeck a kol., 2021). K tomu, jak média informují o pedofilech a jak mohou ovlivnit utváření stigma, si povíme více v následující kapitole. Na závěr je důležité taktéž zmínit, že většina studií zaměřených na stigma vůči jedincům se zájmem o děti byla provedena v rámci západních kultur (Evropa, Severní Amerika) a jejich zobecnitelnost na jiné než západní kultury je nejasná, protože akceptace pedofilie a sexu mezi dospělými a dětmi se v různých kulturách liší (Green, 2002).

2.3. Mediální zobrazení lidí se sexuálním zájmem o děti

Většina lidí vykazuje negativní a stigmatizující postoj k osobám s pedofilními sklony, přestože s nimi nemají žádnou přímou osobní zkušenost (Jahnke a kol., 2014). Zdrojem jejich názorů se tak často stávají informace získané nepřímou takzvaně z druhé ruky, zejména prostřednictvím médií. Mediální pokrytí představuje důležitý zdroj utváření postojů k tématům, která přesahují naši každodenní realitu a poskytuje lidem zprostředkované zkušenosti (Jackob, 2018; Meltzer, 2019; Shehata & Strömbäck, 2014). Zkušenosti prostřednictvím médií jsou významným zdrojem tvorby veřejného mínění, přičemž znalosti a postoje novinářů jsou faktory, které ovlivňují míru diferenciací jejich publikací (Scheufele & Engelmann, 2016). Jak zmiňuje Eilders (2016), mediální realita utváří vnímání reality publika.

Kvůli tomu, že podezření na sexuální zneužívání má vysoký destruktivní potenciál – jak pro osobu podezřelého, tak pro oběti – nesou média v tomto ohledu velkou mírou odpovědnosti (Jackob, 2018; Schultz, 2018). V případě pedofilie mediální pokrytí prezentuje pedofilii většinou v souvislosti s extrémními případy sexuálního zneužívání dětí, a tím udržuje existující stigma vůči osobám, které přitahují nezletilé osoby (Jahnke, 2018; Kitzinger, 2004; Silverman & Wilson, 2002). Předchozí studie (Harper & Hogue, 2015; Kitzinger, 2008; Kitzinger & Skidmore, 1995) zmiňují, že k pedofilii, která se zároveň nezabývá případy sexuálního zneužívání dětí, se média vyjadřují jen málo nebo vůbec. V médiích tak dochází k

neustálému prolínání pedofilie s kriminálním chováním (Jahnke, 2018; Stelzmann a kol., 2020). Tato tendence slučovat v populárních médiích termíny "pedofilie" a "sexuální trestný čin" (Harper & Hogue, 2015; Kitzinger, 2002) přispívá k častému omylu, kdy lidé považují pojmy pedofil a zneužívání dětí za synonyma, což následně zvyšuje stigmatizaci i vůči lidem se sexuálním zájmem o děti, kteří nejsou delikventi (Jahnke, 2018). Většina mediálního zpravodajství tak vychází vstříc již existujícím negativním představám veřejnosti o pedofilii a upevňuje stigmatizující předpoklad, že jedinci s pedofilií jsou sexuální delikventi a že každý pachatel sexuálních deliktů na dětech má pedofilní zájmy (Beier a kol., 2009; Landgren a kol., 2022; Rüsck a kol., 2005).

Kliničtí odborníci odhadují, že pouze přibližně 1/3 mediálního pokrytí pedofilie koresponduje s jejich klinickými znalostmi z pohledu odborníků a že bulvární forma zpravodajství, která nereflektuje klinický obraz pedofilií, ve veřejném prostoru převládá (Stelzmann a kol., 2020). Teorie zpravodajské hodnoty předpokládá, že faktory související se zprávami, jako je blízkost, personalizace nebo negativita mají učinit událost více či méně zajímavou (Eilders, 2016). Eilders (2016, s. 432) tvrdí, že "charakteristiky, jako je bezprostřední blízkost, poškození nebo personalizace, určují výběr událostí, a proto je pravděpodobnější, že o některých událostech bude informováno více než o jiných" a že „tato výběrová kritéria mohou mít významný dopad na postoje a chování publika“. Medializace tak může nasměrovat pozornost veřejnosti k určitému úhlu pohledu (Meltzer, 2019). Způsob rámování zpravodajství může sdělovat určité aspekty jednoho tématu výrazněji než druhého, což následně ovlivňuje veřejný diskurz (Scheufele & Engelmann, 2016). Mediální pokrytí tudíž může buď posílit stávající stigma, nebo přispět k destigmatizaci (Atanasova a kol., 2019; Goepfert a kol., 2019; Sampogna a kol., 2017).

Kromě toho, zatímco pro témata jako je zneužívání dětí existují v médiích specifická doporučení, jak je prezentovat, aby se minimalizovaly negativní dopady jako např. v případě sebevražď imitace, tzv. Wertherův efekt (Domaradzki, 2021), pro pedofilii a pedofilní poruchu takováto komplexní doporučení chybí. Typické mediální pokrytí pedofilie je pak nediferencované a je charakterizováno primárně zmiňováním tématu v kontextu aktuálních případů zneužívání dětí (Kepplinger, 2008). Média a veřejné vnímání znesnadňují produktivní dialog o pedofilii ve veřejném prostoru. Stelzmann a kol. (2022) zjistil, že lidé s pedofilií si myslí, že většině laiků chybí ochota zabývat se touto problematikou komplexně. Proto předpokládají, že ani přesnější a rozsáhlejší zpravodajství by nevedlo ke změně v obecném názoru. Tento stigmatizující způsob prezentace je podle nich dále podporován potřebou médií

zaujmout co nejvíce lidí a tendencemi publika preferovat jednoduché a potvrzující zprávy, které reflektují jejich již existující přesvědčení. Tyto faktory se navzájem posilují a brání rozvoji diferencovaného veřejného diskurzu o pedofilii (Stelzmann a kol., 2022).

Silverman a Wilson (2002) připisují původ morální paniky vůči pedofilům mediálním zprávám, přičemž morální panika popisuje rozšířené, iracionální pobouření zaměřující se na skupinu vnímanou jako potenciální hrozbu (Cohen, 2011). Existuje jen nedostatek informací v médiích založených na důkazech a málo zpráv o prevenci, které by mohly zvýšit povědomí o potenciálních rizikových situacích (Kitzinger & Skidmore, 1995). Jednostranné mediální pokrytí tak ovlivňuje sociální klima a může vést k vážným následkům, jako je stigmatizace, tabuizace a izolace postižených (Corrigan, 2004). Stelzmann a kol. (2020) diskutují o tom, zda nediferencované mediální pokrytí přispívá k distresu a rozvoji pedofilní poruchy spuštěním příznaků, jako je stud nebo úzkost ve vztahu k pedofilním zájmům. Když budou jejich vlastní sexuální preference vykreslovány jako zvrácené, pravděpodobně to posílí jejich sebestigmatizaci, což povede ke zvýšení rizikových faktorů týkajících se jak jejich duševního zdraví, tak spáchání sexuálního zločinu na dětech, například tím, že se zvýší překážky při hledání podpůrných služeb a pomoci.

Všechna tato zjištění demonstrují potřebu lépe porozumět tomu, jak se mediální pokrytí pedofilie vyvíjí, jaké má formy a jak ji lze více diferencovat. Novináři jsou zřídka neutrálními pozorovateli, do svých publikací často promítají jejich vlastní myšlenky, schémata a interpretace (Scheufele & Engelmann, 2016). Medializace jako součet příspěvků novinářů má přitom významný vliv na vytváření mínění, který nemůžeme ignorovat. Zvláště když se laická populace projevila jako stigmatizující a špatně informovaná v případě pedofilie (Jahnke a kol., 2014).

Okolo poloviny odborníků na duševní zdraví ve studii od Stelzmann a kol. (2020) zdůraznilo, že současná mediální prezentace pedofilie, zejména selektivní zpravodajství o extrémních případech sexuálního zneužívání dětí, označované za pedofilii, obrací veřejné mínění proti lidem s pedofilními zájmy. Odborníci také vyjádřili obavy, že média přispívají ke stigmatizaci lidí s pedofilii prostřednictvím emocionálně nabitých zpráv, které je spojují s lidmi páchajícími sexuálními trestnými činy na dětech, nebo metafor jako například „pedofilové jsou monstra“. Dalším problémem je diagnostikování pedofilie bez řádné diagnostiky. Novináři často dělají ukvapené závěry o sexuálních preferencích osoby podezřelé v případě sexuálního zneužívání dětí, přičemž tuto osobu označí jako „pedofila“ na základě trestných

činů bez diagnostického vyšetření. Novinářům tak může unikat fakt, že sexuální delikt spáchaný na dětech není v mnoha případech motivován pedofilními zájmy (Stelzmann a kol., 2020).

2.3.1. Vliv stigmatizujícího mediálního zobrazení

Většina odborníků ve studii uvedla, že mediální zprávy o pedofilii, zejména v kontextu nekvalitního bulvárního zpravodajství, mohou negativně ovlivnit motivaci lidí s pedofilií vyhledat terapii. Podle respondentů toto stigmatizující mediální zpravodajství brání lidem s pedofilními zájmy vyhledat pomoc a zvyšuje míru jejich stresu. Odborníci se navíc domnívali, že senzacechtivé a stigmatizující mediální zprávy ovlivňují sebepojetí postižených a zvyšují jejich strach se někomu svěřit. Odborníci předpokládali, že právě díky negativnímu vlivu na sebepojetí a strachu z odhalení vede stigma zprostředkované médii k sociální izolaci osob s pedofilií. Sociální izolace navíc následně představuje rizikový faktor pro páčání sexuálního zneužívání dětí (Stelzmann a kol., 2020).

Stigmatizace v médiích lidí s pedofilií ovlivňuje i v průběhu jejich léčby. Terapeuti zmiňují, že mediální pokrytí pedofilie se obvykle stává opakujícím se tématem v rámci skupinových terapeutických sezení. To platí zejména pokud se objeví nějaký vysoce medializovaný případ navázaný na pedofilii. Pokud je mediální pokrytí tohoto tématu intenzivní, terapeuti zaznamenali, že se pacienti více báli, že ostatní mohou objevit jejich sexuální zájmy, a cítili se více diskriminováni (Stelzmann a kol., 2020). Způsob, jak funguje většinové mediální pokrytí pedofilie v kontextu sexuálního zneužívání dětí může zavinit, že lidé s pedofilií hledající pomoc uvěří tomu, že jim nelze pomoci (Lewenson & Grady, 2019).

Lidé se sexuálním zájmem o děti popisovali mediální zprávy o pedofilii a jejich dopady na ně ve velmi negativním světle (Houtepen a kol. 2016; Shields a kol., 2020; Walker, 2018). V této souvislosti především obvinili média z posilování mylné, ve společnosti běžné představy, která falešně přirovnává pedofilii k sexuálnímu zneužívání (Dymond & Duff, 2020). Lidé se sexuálním zájmem o děti dále vyjádřili, že cítí strach, když jsou lidé s pedofilií mediálně prezentováni jako časované bomby (Houtepen a kol. 2016), kteří nakonec vždy sexuálně zneužijí děti (Dymond & Duff, 2020, Walker, 2018). Respondenti se sexuálním zájmem o děti si také stěžovali na nedostatek mediálního pokrytí skutečnosti, že značný počet lidí se sexuálním zájmem o děti se nedopouští sexuálního zneužívání dětí, přestože je sexuálně přitahují (Cantor & McPhail, 2016) a proto zanedbává podávání pozitivních zobrazení jedinců s pedofilií (Shields a kol., 2020). Stelzmann a kol. (2022). Medializace

pedofilie proto představuje pro některé osoby se sexuálním zájmem o děti každodenní stresor (Walker, 2018), který může přispívat ke strachu a pocitu beznaděje (Shields a kol., 2020).

Pro některé účastníky studie mělo zpravodajství týkající se sexuálního zneužívání dětí naopak vliv na snížení rizika spáchání trestných činů. Zvláště zprávy obsahující informace o právních následcích sexuálního zneužívání vedly některé pedofily k úpravě svého chování v souvislosti s jejich sexuálním zájmem o děti. Někteří z nich uvedli, že je to motivovalo k tomu, aby se vyhýbali hledání a prohlížení materiálů souvisejících se sexuálním zneužíváním dětí. Z toho vyplývá, že informovanost o právních důsledcích může odrazovat pedofilní jedince od přístupu k materiálům obsahujícím dětskou pornografii. Mediální zprávy nejen změnilly motivaci účastníků přestat používat materiály spojené se sexuálním zneužíváním dětí, ale ovlivnily i jejich využívání obrázků dětí, které nejsou nelegální a nevedou k trestnímu stíhání. Fakt, že se rozhodli se zdržet i legálních forem sexuálního uspokojení, naznačuje, že lidé s pedofilií reflektují dopad mediálního pokrytí na veřejnost, jak předpokládá teorie recipročních mediálních efektů (Stelzmann a kol., 2022).

2.3.2. Pohled novinářů na mediální prezentaci pedofilie

Ischebeck a kol. (2021) provedli studii, která zjistila, že novináři jsou ochotni publikovat objektivní článek o pedofilii. Výsledky studie ukazují, že dotázaní novináři si byli vědomi rozdílu mezi pedofilií jako sexuální preferencí a sexuálním zneužíváním dětí a správně definovali pedofilii v souladu s vědeckými poznatky, konkrétně jako sexuální zájem o děti a jako predispozici, která nemusí být nutně prožívána na úrovni chování. Část dotázaných novinářů však předpokládala, že většina lidí, kteří jsou sexuálně přitahováni dětmi, jsou pro děti nebezpečím.

Většina novinářů taktéž uvedla, že určitě existují i pachatelé sexuálních zločinů vůči dětem, kteří nejsou pedofilové. Jen zlomek však uvedl, že existují i lidé se sexuálním zájmem o nezletilé, kteří nespáchali žádný sexuální delikt. Zdá se, že mentální reprezentace pachatele se zájmem o nezletilé je silnější než mentální reprezentace člověka se zájmem o nezletilé, který nezpůsobil žádný trestný čin. To ukazuje silnou asociaci pedofilie se sexuálním zneužíváním dětí, i když sexuální zneužívání dětí nemusí být nutně spojeno s pedofilií (Ischebeck a kol., 2021).

Novináři mají jasný názor o tom, jak by se mělo zacházet s pachatelem sexuálního zneužívání dětí, nejsou si však tak jisti o osobách se zájmem o nezletilé, které nepáchají žádné sexuální delikty vůči dětem. Většina dotazovaných uvedlo aktivní opatření při jednání s

pachatelů sexuálního zneužívání dětí. Nejčastěji byla zmiňována rehabilitace a trest. V případech osob se zájmem o nezletilé, které nezpůsobili žádný sexuální zločin, novináře nenapadala aktivní řešení, ale spíše jen doporučení, co by se dělat nemělo, jako například žádné preventivní uvěznění (Ischebeck a kol., 2021).

To podtrhuje dojem, že osoby přitahované nezletilými, které nepáchají delikty, nejsou tak zajímavé jako lidé, kteří se dopustili sexuálních deliktů na dětech. To následně vede k nadměrnému zastoupení pachatelů se zájmem o nezletilé v médiích, nezávisle na statistikách a znalostech novinářů (Ischebeck a kol., 2021).

Postoje dotazovaných novinářů také odpovídají potřebě zakročit vůči skupině pachatelů sexuálního zneužívání dětí a nikoli vůči skupině osob, které přitahují nezletilí a kteří nepáchají žádné delikty. Z toho vyplývá, že žurnalisti nemají averzi na osoby se zájmem o nezletilé jako takové. Mají averzi na lidi, kteří se dopouští sexuálního zneužívání dětí. Osoby se zájmem o nezletilé bez deliktů vyvolávaly u novinářů většinou pocity sympatií nebo dokonce lítosti. Co se týče pachatelů sexuálního zneužívání dětí, dotazovaní reportéři uváděli převážně pocity hněvu a znechucení (několik také překvapení a opovržení). Reportované pocity novinářů vůči lidem se sexuálním zájmem o děti či nezletilé bez spáchaných sexuálních deliktů naznačují, že je docela dobře možné přijmout osoby se zájmem o nezletilé jako plnohodnotné členy společnosti a že by se s nimi mělo zacházet civilizovaně. (Ischebeck a kol., 2021).

Pouze minorita novinářů však viděla v mediálním pokrytí riziko stigmatizace osob se zájmem o nezletilé a souhlasili, že tato skutečnost může vést k tomu, že se této skupině nedostane žádné pomoci. Mnoho novinářů se také obávalo, že by osoby se zájmem o nezletilé mohly být prostřednictvím mediálního pokrytí spíše pobídnuty k sexuálnímu zneužívání dětí (Ischebeck a kol., 2021). Na rozdíl od těchto obav Stelzmann a kol. (2018) zjistili, že osoby se zájmem o nezletilé se při čtení o případech sexuálního zneužívání dětí s větší pravděpodobností cítí odrazovány od jednání, zejména kvůli právním důsledkům nastíněným v médiích. Zdůraznili také, že osoby se zájmem o nezletilé potřebují mediální pokrytí, aby získaly povědomí o terapeutických programech a možnostech pomoci.

2.3.3. Snížení stigmatizace v médiích

Například Sampogna a kol. (2017) prokázali, že lidé, kteří se dostali do kontaktu s kampaněmi proti stigmatizaci prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, měli více znalostí o duševních poruchách a byli tolerantnější a podporovali stigmatizované osoby. Také

studie od Parr & Pearson (2019) zdůraznila potenciální roli médií při vzdělávání veřejnosti a snižování stigmatu tím, že zvyšuje porozumění a snižuje odsuzování. Jejich závěry naznačují, že vzdělávací kampaně by měly zdůrazňovat stabilní povahu sexuálního zájmu a důležitost činů a převzetí odpovědnosti a odklonit tak pozornost od utajování pedofilní preference a hanby.

Výsledky různých studií ukazují, že vzdělávací kampaně o stigmatizované menšině v médiích mají tendenci zvýšit přijetí této skupiny ve společnosti (Malinen a kol., 2014), zvláště když jsou běžné mýty o této stigmatizované skupině vyvráceny a nahrazeny přesnějšími informacemi (Corrigan & Shapiro, 2010). Na základě výsledků se tato studie snaží přijít s manuálem pro žurnalisty, aby bylo zajištěno destigmatizující mediální pokrytí pedofilie s různorodými názory. Studie byla provedena na základě Standards for Reporting Qualitative Research (O'Brien a kol., 2014).

Dokonce i mnoho pracovníků ve zdravotnictví zastává negativní postoj k osobám se sexuálním zájmem o nezletilé (Levenson & Grady, 2019). I pro ně jsou média často prvním zdrojem informací o vysoce stigmatizovaných sexuálních preferencích, jako je pedofilie, s nimiž v běžném životě nepřicházejí do styku. I krátké online školení pro profesionály může snížit stigmatizující postoje a zvýšit ochotu pracovat s osobami se zájmem o nezletilé (Jahnke a kol., 2015b; Levenson & Grady, 2019), což zdůrazňuje, jak může podávání zpráv založených na důkazech snížit stigmata a následně může snížit práh pro vyhledání léčby. Dostupnější možnosti vyhledání léčby mohou ve výsledku snížit úroveň stresu u osob se sexuálním zájmem o děti a přispívat tak k prevenci sexuálního zneužívání dětí.

Výsledky studie od Stelzmann a kol. (2020) překvapivě naznačují, že i negativní zprávy mohou mít ve srovnání s žádnými zprávami výhody, protože mohou mezi lidmi s pedofilii zvýšit povědomí o jejich sexualitě. Nicméně z pohledu terapeutů jsou však přesné zprávy o pedofilii považovány za nejpřínosnější. Dle odborníků ve studii od Stelzmann a kol. (2020), mediální pokrytí pedofilie nabízí dvě příležitosti jak pozitivně působit na společnost. Za prvé, média konfrontují společnost s tímto tématem a upozorňují na to, že lidé s pedofilii existují a že nejde o okrajový fenomén společnosti. Za druhé, mediální pokrytí může společnost vzdělávat o tomto tématu. Hlavně tehdy, když mediální pokrytí pedofilie zahrnuje obsah založený na důkazech a vědeckých faktech a zpracovává téma objektivně a citlivě destigmatizujícím způsobem. Takové zprávy mají potenciál vzdělávat širokou veřejnost a vyvracet převládající mýty. Mediální zprávy tak mohou přispět k destigmatizaci duševních

poruch. Existuje také pozitivní korelace mezi mediálním pokrytím pedofilie a počtem pacientů vyhledávajících pomoc, což vede mnohé odborníky k závěru, že mediální pokrytí může pomoci překonat bariéru k hledání terapie a tím nepřímo vést ke snížení počtu sexuálního zneužívání dětí (Stelzmann a kol., 2020).

Měl by být kladen důraz na to, aby sexuální zneužívání dětí bylo odsuzováno vždy, bez ohledu na sexuální preference pachatele. Na druhou stranu je důležité, aby bylo pamatováno na to, že by se neměli odsuzovat sexuální fantazie. Ačkoliv je sexuální zájem o děti často považován za velmi vzácný jev, někteří odborníci zdůrazňují, že sexuální fantazie týkající se dětí není ve společnosti až tak vzácným fenoménem. Vzhledem k tomu, že lidé s pedofilními zájmy jsou mnoha lidmi ve společnosti odmítáni a jsou často obviňováni, že si tuto sexuální preferenci zvolili záměrně, měly by zprávy v médiích zdůrazňovat, že si tyto sexuální zájmy nikdo nevybírání a že si nikdo nezaslouží být kvůli tomu souzený nebo obviňovaný (Stelzmann a kol., 2020).

Účastníci studie od Stelzmann a kol. (2022) uvedli, že média by mohla zobrazovat více pozitivních příkladů pedofilních osob, které se nestaly pachateli. Pozitivní vzory by navíc osobám se sexuálním zájmem o děti pomohly zodpovědně se vypořádat se svou sexualitou a snížily by bariéry při případném vyhledání terapeutické pomoci. Pochopení postojů veřejnosti k lidem se sexuálním zájmem o děti je zásadní, protože tyto názory ovlivňují vnímání těchto osob a ovlivňují očekávání ostatních lidí vůči nim (Jahnke a kol., 2015a). Kromě toho se postoje veřejnosti k lidem se sexuálním zájmem o děti obvykle odrážejí v politických preferencích, které mohou buď usnadnit nebo znemožnit implementaci preventivních strategií včasné intervence, které pedofilní komunitě pomáhají žít zdravě a bez násilností (Harper, 2016).

2.4. Postoje odborníků k lidem se sexuálním zájmem o děti

Vědecká obec vidí pedofilii stále více jako sexuální orientaci, která tak jako heterosexuality nebo homosexualita se začíná v životě projevat již brzy a zůstává stabilní v průběhu času (Berlin, 2014; Grundmann a kol., 2016; Seto, 2012). Většina expertů se shoduje, že zatímco pedofilní zájmy nemohou být vůlí změněny, jejich behaviorální projevy mohou být kontrolovány tak, aby se lidé s pedofilii přizpůsobili a mohli žít v souladu se společenskými normami (Berlin, 2014).

Ve světě klinické péče panuje výrazný nedostatek specialistů na duševní zdraví, kteří jsou ochotni poskytovat podporu lidem se sexuálním zájmem o děti. Mnoho specialistů na

duševní zdraví a terapeutů ve výcviku zastává stigmatizující postoje (Lievesley a kol., 2022). Negativní odsuzování ze strany terapeutů tak odrazuje osoby se sexuálním zájmem o děti od vyhledání pomoci (Hadler & Symons, 2018; Grady a kol., 2019). Stigmatizující postoje profesionálů vůči lidem s pedofilními zájmy mohou být překážkou k poskytování efektivní léčby a intervencí (Martinec Nováková a kol., 2023).

Studie provedená v Německu zjistila, že 95 % dotázaných psychoterapeutů by odmítlo pracovat s lidmi, kteří se označili za pedofily (Stiels-Glenn, 2010). Podobně ve Finsku 65 % dotázaných psychoterapeutů uvedlo, že mají špatné nebo nedostatečné znalosti pro práci s lidmi se sexuálním zájmem o děti, a 38 % uvedlo, že jejich postoj k lidem s pedofilií je "špatný" nebo "nedostatečný" (Jahnke a kol., 2014). Mezi uváděné důvody neochoty poskytnout péči ze strany odborníků, kteří zastávali negativní postoje, patřily také: neschopnost oprostít se od negativních přesvědčení a předsudků, strach ze zapletení se do právních situací, obavy o osobní bezpečnost (spojování sexuálních zájmů s nepředvídatelným chováním) a v některých případech přesvědčení, že lidé se sexuálním zájmem o děti nejsou schopni léčby (Lawrence & Willis, 2021).

Odborníci na duševní zdraví mohou mít sice příznivější postoje k pedofilním jedincům ve srovnání s laickou veřejností (Jahnke a kol., 2015b), ale přesto se u nich stále vyskytují negativní názory a nejistota, co se týče poskytování terapie (Stiels-Glenn, 2010). Tyto názory se v odborné obci postupem času mění a vyvíjí, již v pozdější studii provedené Jahnke a kol. (2015b), většina respondentů (80%) odpověděla, že by neodmítli jednotlivce s pedofilií jako svého pacienta, pokud se tento jedinec nedopustil sexuálního zneužívání.

2.4.1. Názor lidí se sexuálním zájmem o děti na odborníky

Osoby se sexuálním zájmem o děti mají obavy, že odborníci na duševní zdraví se k nim budou chovat jinak na základě stigma (Kramer, 2011). Dostupné výzkumy interakce osob se sexuálním zájmem o děti s formální podporou, jako jsou zdravotníci nebo odborníci na duševní zdraví, však stále ukazují, že tyto zkušenosti jsou často negativní. Levenson a Grady (2018) uvádějí, že 75 % pedofilních osob z jejich studie vyhledalo služby odborníka. Polovina z nich uvedla, že to bylo buď užitečné, nebo velmi užitečné, avšak téměř třetina (31 %) uvedla, že tato setkání nebyla užitečná a že se setkali s nedostatkem porozumění a soucitu ze strany profesionálů, domněnkami o kriminálním chování, výhradním zaměřením na sexuální problémy spíše než na duševní pohodu, porušením diskrétnosti a odsuzujícími postoji ze strany odborníků (B4U-Act, 2011; Houtepen a kol., 2016; Levenson & Grady, 2018; Levenson

a kol., 2017). V mnoha případech podle nich odborníci nevyužívaly postupy zaměřené na klienta (Grady a kol., 2019). Lidé se sexuálním zájmem o děti uvádějí, že odborníci, kteří s nimi pracují, se zaměřují spíše na snižování rizik (na kontrolu sexuálních nutkání apod.), přestože by raději dostávali podporu v souvislosti s obecnějšími otázkami psychické pohody (B4U-Act, 2011; Blagden a kol., 2018). Jedinci se sexuálními zájmy mají často i jiné psychosociální potřeby, které se zaměřují spíše na intimní vztahy s ostatními a jejich přání žít vyrovnaný a spokojený život (Blagden a kol., 2018; Dombert a kol., 2016; Levenson & Grady, 2019) než pouze samotné pedofilní zájmy (Levenson & Grady, 2019). Mnozí chtěli pomoci s řešením otázek identity a zdravého chování při zvládnání problémů a se zlepšením obecných příznaků duševního zdraví souvisejících s depresí, úzkostí a nízkou úrovní duševního zdraví a sebevědomí. (Levenson & Grady, 2019)

Tyto výsledky naznačují, že zkušenost pacientů s odborníky na duševní zdraví je často negativní z důvodu nevhodných léčebných metod a stigmatizace (Jahnke, 2018). To následně vede k tomu, že mnoho lidí s pedofilními sexuálními zájmy se neodvažuje vyhledat podporu v oblasti duševního zdraví, protože mají strach z diskriminace, právních důsledků (Richards, 2018; Malone, 2016) a pochybnosti o tom, zda odborníci poskytující tyto služby je nebudou soudit (B4U-Act, 2011; Jahnke, 2018; Levenson & Grady, 2019). Důkazy totiž naznačují, že stigma, které zažívají ti, kdo mají dominantní sexuální zájem o děti, zhoršuje chování při vyhledávání pomoci kvůli očekávanému odmítnutí (Goode, 2010; Grady a kol., 2019; Levenson & Grady, 2019). Strach z odmítnutí nebo neetické péče tak může zabránit jednotlivcům s pedofilními zájmy vyhledat odbornou pomoc a tím tak zvyšovat riziko zneužívání dětí (Jahnke, 2018). Mezi další překážky při vyhledávání pomoci patřila nejistota ohledně důvěrnosti, strach z negativní reakce nebo odsouzení, obtíže při hledání terapeuta znalého problematiky lidí se sexuálním zájmem o děti a finanční náročnost (Levenson & Grady, 2019). Stigma tak významně ovlivňuje ochotu osob se sexuálním zájmem o děti vyhledat odborníka. (Grady a kol., 2019)

Také to, že například pacienti z projektu “Prevention Project Dunkelfeld” (německý projekt zaměřený na pomoc lidem se sexuálním zájmem o děti) byli ochotni cestovat i velmi daleko, aby si mohli zajistit potřebnou odbornou pomoc, naznačuje, že je těžké až přímo nemožné najít vhodné důvěryhodné a přijímající terapeuty v místě jejich bydliště (Beier a kol., 2015). Většina účastníků v online výzkumu v rámci skupiny pedofilů z komunity vyjádřila pesimismus ohledně odborníků pracujících v oblasti duševního zdraví a nad jejich schopností pochopit jejich problémy a přibližně jen polovina zúčastněných pedofilů projevila

ochotu odhalit svou sexuální orientaci terapeutovi (Jahnke a kol., 2015a). Proto je důvod věřit, že mnoho lidí se sexuálním zájmem o děti má problém najít vhodného psychoterapeuta z důvodu stigmatizace jejich sexuálních zájmů. (Jahnke, 2018).

Namísto toho mohou tito jedinci vyhledávat na internetu různá online fóra, kde mohou v bezpečném anonymním prostředí komunikovat s dalšími osobami, které sdílejí jejich sexuální přitažlivost k dětem a získat jejich podporu a pocit, že existují lidé, kteří jim rozumí. Rozsah využívání těchto fór naznačuje, že úroveň nabídky služeb může být mnohem nižší než poptávka po nich (B4U-Act, 2011; Cantor & McPhail, 2016). Problémem však může být, že při hledání podpory, kterou ve společnosti, jež odmítá i bezúhonné osoby s pedofilními zájmy, pravděpodobně nenajdou, mohou webová fóra hrát roli při vytváření nebo posilování morálních přesvědčení nebo norem, které ospravedlňují sexuální jednání s dětmi (Holt a kol., 2010; Jahnke a kol., 2017), což může následně snížit zábrany zapojit se do sexuálního chování s dítětem. West (2000) předpokládal, že zapojení do skupin s prokontaktní rétorikou může vytvářet nebo prohlubovat přesvědčení o sexuálním kontaktu s dětmi podporující trestný čin, přičemž přesvědčení podporující trestný čin bylo prokázáno jako rizikový faktor pro opakování sexuální trestné činnosti (Whitaker a kol., 2008). Nedávná zpráva finské organizace Redirection zjistila, že vzájemná podpora se na darknetových fórech pro sdílení materiálů o sexuálním zneužívání dětí jeví spíše jako podpora prokontaktních názorů (zneužívání), než jako poskytování emocionální nebo informační podpory (Roche a kol., 2022).

Na druhou stranu někteří lidé se sexuálním zájmem o děti považovali fóra za užitečná jak pro orientaci v sexuální přitažlivosti, tak pro pomoc s řešením obecných životních problémů, a uvedli, že fóra jsou důležitou součástí jejich života. Využívání některých fór by proto mohlo být vedle odborné pomoci součástí repertoáru zdrojů pro osoby se sexuálním zájmem o děti (Roche a kol., 2022). Pro ty, kdo potřebují více pomoci, mají některá fóra zvláštní sekce, kde mohou najít podporu týkající se otázek duševního zdraví a zvládání znepokojivých myšlenek nebo chování zahrnujícího děti (Jones a kol., 2021). Pokud je potřeba odborná pomoc, mohou být některá fóra přínosná také v tom, že někoho povzbudí k vyhledání pomoci, poradí mu, co má u odborníka na duševní zdraví hledat a pomohou mu se správným výběrem (Roche a kol., 2022). Lidé se sexuálním zájmem o děti si nejvíce cení odborníků, kteří dobře naslouchají, neodsuzují, nabízejí naději a vnímají lidi se sexuálním zájmem o děti jako celistvou osobu s mnohačetnými problémy a potřebami, které přesahují jejich sexuální přitažlivost k dětem (Levenson & Grady, 2019).

Lidé se sexuálními zájmy o děti se často cítí izolováni a osamoceni. Většina z nich uvedla, že o těchto problémech nikdy nemluví a nesdílí své pocity s žádnou další osobou ve svém životě. Osoby se sexuálním zájmem o děti se cítí samy při zvládnání svých pocitů, zatížené studem, strachem a očekáváním, že budou nepochopeny, nebo ještě hůře, že se jim budou ostatní lidé vyhýbat. Tyto výsledky podtrhují potřebu většího počtu profesionálů, kteří by byli ochotni poskytovat kompetentní a soucitnou péči této skryté populaci (Levenson & Grady, 2019).

2.4.2. Snaha o zmírnění stigmatizujících postojů odborníků

Jahnke a kol. (2015b) testovali krátkou intervenci kombinující vzdělávací materiál s videoklipem zobrazujícím muže, který podstoupil terapii, aby se naučil ovládat své pedofilní touhy. V porovnání s kontrolní skupinou tato intervence úspěšně snížila stigmatizující postoje, ale nezvýšila ochotu potenciálních psychoterapeutů nabízet takovým klientům terapii (Jahnke a kol., 2015b).

Harper a kol. (2016) porovnávali účinky dvou antistigmatizačních intervencí, které prezentovaly informace o pedofilii buď z narativního (tj. muž s pedofilní preferencí hovořící o své sexualitě), nebo informativního hlediska (tj. rozhovor s odborníkem na pedofilii). Ačkoli obě metody vedly ke snížení prevalence stereotypů vnímání nebezpečnosti a trestajících postojů mezi účastníky z řad studentů, tyto účinky byly silnější, když se účastníci dozvěděli o pedofilii přímo od někoho s pedofilními zájmy. Tato zjištění vzbuzují naději, že lze překonat nálepku pedofil a místo toho považovat tyto lidi za jedince, kteří se potýkají se sexuálními zájmy, které ale nechťejí a nevybrali si je (Harper a kol., 2016).

Jahnke (2018) na základě své studie vyvodila několik doporučení pro odborníky v oblasti duševního zdraví: Za prvé, odborníci by měli pochopit, že pedofilie a sexuální delikty vůči dětem nejsou totéž. Touha po sexuálním styku s dětmi se liší od účasti na takovém styku. Lidé s pedofilií pravděpodobně prožívají svou sexuální a emocionální přitažlivost k dětem podobně jako nepedofilní jedinci svou přitažlivost k fyzicky vyspělým sexuálním partnerům a stejně jako kdokoliv jiný se mohou rozhodnout vést život bez spáchání deliktu (Jahnke, 2018). Například pro specialisty ve forenzní praxi může být obzvláště náročné oddělit tyto dva pojmy vzhledem k tomu, že všichni pedofilní jedinci v jejich péči jsou odsouzení pachatelé trestných činů. To by mohlo vést k příliš pesimistickým postojům ohledně účinnosti terapie v důsledku falešného přesvědčení, že pedofilie vždy vede k sexuálním trestným činům (Jahnke, 2018).

Za druhé, odborníci by se měli naučit řešit problémy spojené se stigmatizací sexuálních identit. Lidé s pedofilií, kteří se rozhodnou vyhledat pomoc, potřebují terapeuta, který je dobře informován o pedofilii a je schopen ji řešit a poskytnout neodsuzující péči (Jahnke, 2018). Navzdory míře prevalence 3-4 % v mužské populaci (Baur a kol., 2016; Dombert a kol., 2016), která odpovídá míře prevalence neheterosexuální orientace nebo atypických sexuálních zájmů, jsou specifické vzdělávací příležitosti, literatura nebo kurzy, které připravují odborníky na práci s pedofilními jedinci jako vysoce stigmatizovanou skupinou, velmi vzácné (Jahnke, 2018).

Za třetí, odborníci by si měli být vědomi, že stres spojený se stigmatizací může zhoršovat problémy duševního zdraví a zvyšovat riziko páchaní trestné činnosti u osob s pedofilií. Vyloučení lidí s pedofilií nepomůže zajistit bezpečnost dětí (Jahnke & Hoyer, 2013). Naopak, sociální stigma může mít škodlivý vliv na rizikové faktory sexuální delikvence, jako je špatné duševní zdraví, zvládání problémů zaměřené na emoce a sociální izolace. Odborníci by se proto měli zabývat stigmatem a pomáhat svým pedofilním klientům vyrovnat se s jeho možnými důsledky. Léčba, která se zaměřuje na zlepšení zvládání stigmatizace (např. zvýšením sebekřepití a nalezením prostředků k uspokojení emocionálních a sociálních potřeb), může dále snížit riziko sexuální trestné činnosti u této skupiny (Jahnke, 2018).

Za čtvrté, odborníci by si měli uvědomit, že stigmatizace lidí s pedofilií může vytvářet překážky pro psychoterapii. Možnosti léčby pro pedofilní jedince jsou omezené a vyhledání léčby může mít pro pedofilní jedince škodlivé rodinné, sociální nebo právní důsledky, zejména v zemích, kde platí zákony o povinném ohlašování trestných činů, což může tyto osoby odrazovat od vyhledání péče (Cantor, 2014). Stigmatizace, která vytváří podmínky, za nichž mají osoby s pedofilií omezený přístup k psychoterapii může podkopávat snahy o prevenci sexuálních deliktů.

Za páté, odborníci by měli získat povědomí o svých vlastních stigmatizujících postojích. Vzhledem k tomu, že psychologové jsou součástí společnosti, která odmítá a démonizuje lidi s pedofilními sexuálními zájmy, měli by identifikovat své vlastní předsudky a pocity týkající se této problematiky. Předpojaté nebo příliš negativní předpoklady mohou existovat na explicitní nebo implicitní úrovni a pokud jsou přítomny, mohou bránit úspěchu terapie. Pokud odborníci zjistí, že jejich osobní postoje k pedofilii jsou negativní a hrozí, že

budou bránit terapeutickému partnerství, měli by se obrátit na jiné odborníky, vzdělat se více o pedofilii a/nebo vyhledat supervizi (Jahnke, 2018).

Za šesté, odborníci by měli usilovat o snížení stigmatizaci pedofilie. Odborníci na duševní zdraví a vědci nesou odpovědnost i za to, když o pedofilii komunikují mimo terapeutické prostředí. To zahrnuje závazek oddělit sexuální zájmy a kriminální chování, když mluví nebo píšou o pedofilii (Jahnke, 2018).

V komunitním průzkumu Dombert a kol., (2016) se 56 % mužů s pedofilními sexuálními zájmy nikdy nedopustilo sexuálního zneužívání dětí ani nepoužilo materiály s dětskou pornografií, zatímco přibližně 50 % odsouzených pachatelů sexuálních trestných činů proti dětem nevykazuje dominantní sexuální zájem o děti, což bylo měřeno penilní pletysmografií (Seto, 2008). Ačkoliv ne všichni lidé se sexuálním zájmem o děti takové činy páchají, pedofilie je přesto jedním z nejdůležitějších rizikových faktorů sexuálního zneužívání dětí (Hanson & Bussière, 1998). Proto jsou lidé s pedofilií zřejmým cílem prevence sexuálního zneužívání dětí. Psychoterapeuti však nemusí být ochotni, nebo se nemusí cítit dostatečně kvalifikováni, aby tuto preventivní péči poskytli (Jahnke a kol., 2015b).

Udržení vstřícného a respektujícího přístupu k lidem se sexuálním zájmem o děti navzdory riziku, že se dopustí sexuálních trestných činů vůči dětem, je jistě nezbytnou (i když ne nutně postačující) kompetencí pro kvalitní léčbu. Snížení stigmatu vůči lidem se sexuálním zájmem o děti mezi odborníky je tak třeba považovat za důležitý předpoklad pro včasnou prevenci a léčbu sexuálního zneužívání dětí zaměřenou na osoby se sexuálním zájmem o děti (Jahnke a kol., 2015b). Za smysluplné cílové skupiny pro změnu stigmatu lze považovat také policisty, soudce nebo jiné odborníky pracující v systému trestního soudnictví, odborníky v oblasti duševního zdraví, jako jsou lékaři nebo zdravotní sestry, nebo příbuzné pacienta s pedofilií (Jahnke a kol., 2015b).

Přestože někteří odborníci z České republiky uvedli, že zastávají přesvědčení, která by mohla ohrozit jejich interakci s lidmi s parafilními zájmy, kteří hledají pomoc, obecně projevovali terapeuticky podpůrné postoje, zejména pokud jde o lidi se sexuálním zájmem o děti. (Martinec Nováková a kol., 2023). To se zdá být v souladu s hodnocením České republiky v postkomunistické éře jako jedné z nejvíce sexuálně tolerantních zemí v Evropě (Bar-Johnson, 2021; Hadler & Symons, 2018). Přesto značná část odborníků na duševní zdraví v České Republice považují sami sebe za nepřipravené na to, aby poskytli adekvátní pomoc osobám s parafilními zájmy. Nedostatečné zkušenosti a trénink profesionálů co se týče

parafilí byly dle odborníků zúčastněných v dotazníku jmenovány jako jedna z hlavních překážek pro efektivní poskytnutí pomoci těmto jedincům. Přes třetinu odborníků uvedlo, že během posledního roku neměli žádné sezení týkající se parafilních zájmů (Martinec Nováková a kol., 2023). Zajímavé zjištění také je, že přibližně 25 % až 33 % odborníků přiznalo přesvědčení a postoje, které jim mohou bránit v poskytování intervencí lidem s parafilními zájmy (Martinec Nováková a kol., 2023).

2.4.3. Přístup výzkumníků a lidí z právní praxe k lidem se sexuálním zájmem o děti

Až na několik významných výjimek (např. Green, 2002; Seto, 2012; Jahnke a kol., 2015b) se zdá, že mnoho výzkumníků váhá přisuzovat osobám s pedofilí status oběti a zdráhá se přistupovat k jejich zkušenostem z hlediska výzkumu stigmatizace (Jahnke & Hoyer, 2013). V tom lepším případě jsou lidé s pedofilí považováni za potenciální pachatele (Schaefer a kol., 2010) nebo pachatele, kteří byli někdy v minulosti také oběťmi sexuálního zneužívání (Jahnke & Hoyer, 2013).

Tento zjevný nedostatek otevřenosti vůči dopadům vyčlenění z kolektivu na osoby s pedofilí lze částečně vysvětlit zkresleným výběrem vzorku. S lidmi, kteří se dopustili sexuálních trestných činů vůči dětem, je pravděpodobně těžší soucítit než s lidmi, kteří své pedofilní potřeby řeší způsoby, které nejsou nezákonné nebo dětem neškodí (Jahnke & Hoyer, 2013).

Nicméně pachatelé sexuálních trestných činů s dětskou obětí s pedofilními zájmy byli po dlouhou dobu jediným zdrojem informací o lidech s pedofilí obecně (Hall & Hall, 2007). Zjednodušeně řečeno, výzkumníci by neměli ignorovat stigmatizaci pedofilie jen proto, že je kontroverzní nebo neobvyklé interpretovat "pedofila" jako oběť stigmatizace namísto toho, aby a-priori označili tuto osobu za skutečného nebo potenciálního pachatele, natož za někoho, kdo si nezaslouží respekt jako lidská bytost (Jahnke & Hoyer; 2013).

Stigmatizace lidí, kteří se dopustili sexuálního zneužití nebo těch, kteří mají sexuální zájem o děti, může mít také vliv na profesionální názory a posouzení rizika a potenciálně může ovlivnit rozhodnutí soudu (Iffland & Schmidt, 2023). Dotazovaní soudní znalci a další profesionálové v oblastech práva si byli v otázkách diferenciací nejistí, což ukazovalo na jejich limitované znalosti o rozdílu mezi jedinci s historií sexuálních trestných činů, lidmi se sexuálním zájmem o děti a dalšími osobami s parafilními zájmy (Iffland & Schmidt, 2023).

2.5. Vliv stigmatizace na lidi se sexuálním zájmem o děti

Většina studií, které zkoumaly dopady stigmatizace, ukazuje, že jedinci se sexuálním zájmem o děti pociťují značné psychické potíže. Tato duševní nepohoda byla charakterizována depresí, hněvem (na veřejnost, na sebe i na širší společnost), úzkostí, studem, smutkem, pocitem viny, sociální izolací a nízkým sebevědomím. Hlavním pocitem však bylo zoufalství, které popisovali jako hluboký pocit ztráty pro svou budoucnost. Tento pocit ztráty charakterizovali jako nedostatek intimity, lásky, rodinných vztahů a profesních příležitostí (Lawrence & Willis, 2021). Lidé se sexuálním zájmem o děti se mohou autostigmatizovat, což má výrazný dopad na jejich mentální zdraví (Jahnke a kol., 2014, 2015a, 2015b) a může to vést ke strachu z odhalení a potlačení jejich identity. Vysoká míra internalizace negativních společenských postojů je způsobena vyšší mírou vlastního pocitu viny a studu a nižší mírou naděje do budoucna (Lievesley a kol., 2020). Cohen a kol. (2018) zjistili, že osoby se sexuálním zájmem o děti, kteří byli odsouzeni za sexuální trestný čin i ty co žádný trestný čin nespáchaly, uváděly srovnatelnou míru psychického strádání.

Obavy z odsouzení a vyloučení ze společnosti často vedou jedince se sexuálním zájmem o děti k tomu, že se vyhýbají diskusi o svých pocitech s ostatními a izolují se. Osamělost pramenící ze stigmatizace může vést k dalším problémům jako je sebevražedné chování, strach, deprese, beznaděj a zneužívání návykových látek, stejně jako k dalšímu pocitu odcizení (B4U-Act, 2011). V nedávné studii Levenson a Grady (2018) uvádějí, že téměř čtvrtina lidí z této studie se pokusilo o sebevraždu. Stud a skrývání se, které jsou důsledkem tohoto stigmatu, brání osobám se sexuálním zájmem o děti vyhledat pozitivní vzory nebo odborníky, kteří by jim mohli nabídnout podporu nebo radu, jak se vypořádat s přitažlivostí vůči dětem a dosáhnout spokojeného a zdravého života (Beier, 2016; Buckman et al., 2016; Piché et al., 2016).

Výhrůžky násilím při zjištění pedofilní preference můžou být pro tyto jedince dalším stresorem, a ačkoli se takové události nemusí vyskytovat často, protože lidé se sexuálním zájmem o děti většinou přijímají mnohá opatření, aby udrželi svou stigmatizovanou identitu v tajnosti, přesto mohou mít velký dopad na jejich život (Jahnke a kol., 2015a). Dokonce i pedofilní jedinci, kteří představují velmi malé nebezpečí díky dobré kontrole chování a silné motivaci nepáchat sexuální trestné činy, budou pravděpodobně čelit značným problémům, pokud se ostatní dozvědí o jejich sexuálních zájmech (Jahnke, 2018). Tyto potenciální důsledky mohou zahrnovat například ztrátu partnerů, přátel nebo pracovních příležitostí (Wagner et al., 2016).

2.5.1. Riziko páchaní trestného činu

Důležitost upozorňování na stigma tkví také v zabránění spáchání sexuálního trestného činu s dětskou obětí (Lawrence & Willis, 2023). Pokud si lidé se sexuálními zájmy o děti osvojí rozšířený stereotyp, že všichni lidé, kteří mají sexuální fantazie o dětech, se dříve či později dopustí sexuálního deliktu, mohou mít jen malou motivaci používat užitečné strategie, aby se takovým deliktům vyhnuli (Ward & Keenan, 1999). Stigma, zejména pokud vede k sociální izolaci, by tedy mohlo zvýšit pravděpodobnost, že u osoby s pedofilií vzniknou problematické kognitivní distorze, které minimalizují vinu pachatele nebo tolerují sexuální chování dospělých vůči dětem, a to vede ke zvýšenému riziku páchaní sexuálních deliktů této osoby (Whitaker et al., 2008).

V jedné studii někteří lidé s pedofilními zájmy (3-4 %) uvedli, že jejich marná snaha najít a zapojit se do podpůrného poradenství vedla k eskalaci jejich přitažlivosti k dětem a později na základě těchto pocitů jednali a byli odsouzeni za sexuální trestný čin (B4U-Act, 2011). Někteří proto tvrdí, že zásadním krokem v prevenci sexuálních trestných činů je snížení stigmatizace, a to jak veřejné, tak sebestigmatizace (Harper a kol., 2018; Houtepen et al., 2016; Jahnke, 2018; Jahnke & Hoyer, 2013).

Jahnke a kol. (2015a) tvrdí, že stigmatizace může nepřímo zvyšovat riziko sexuální delikvence prostřednictvím deficitů v sociálním a emocionálním fungování (včetně deficitů v oblasti copingových strategií zvládání stresu), a snížené ochoty vyhledat v případě potřeby odbornou pomoc. Sexuálním trestným činům často předcházejí negativní emoce (Pithers, Kashima, Cumming, Beal, & Buell, 1988) a zdá se, že pachatelé sexuálních trestných činů vůči dětem se více spoléhají na neadekvátní copingové strategie zaměřené na emoce, jako je nadměrné zabývání se sebou a rozvíjení fantazií, než pachatelé nesexuálních trestných činů nebo jiné kontrolní skupiny (Feelgood, Cortoni, & Thompson, 2005; Marshall, Serran, & Cortoni, 2000). Pokud se jedincům s pedofilními zájmy jeví, že společenské uznání je kvůli stigmatizaci nedosažitelné, mohou přijmout jiné hodnoty, které legitimizují sex mezi dospělými a dětmi jako copingový mechanismus vyrovnávání se se situací (Freimond, 2013; Jahnke a kol., 2015a). Lidé, kteří nemají dostatečné dovednosti pro zvládání negativních emočních stavů, tak mohou používat sex jako silný, avšak často problematický copingový mechanismus (Marshall et al., 2000).

Kromě jiných faktorů se má za to, že etiologickou roli při sexuálním násilí hraje také nízké sebevědomí (Finkelhor & Araji, 1986; Seto, 2008; Ward & Beech, 2006). Ačkoli

metaanalýzy ukázaly, že nedostatek sebevědomí není kumulativně udržujícím faktorem sexuální recidivy, existují významné výjimky z tohoto obecného vzorce (Mann, Hanson & Thornton, 2010). Sebevědomí pedofilních pachatelů bylo nižší ve srovnání s pachateli sexuálních trestných činů vůči dospělým obětem, pachateli, kteří se sexuálních trestných činů nedopustili, nebo s pachateli obecně (Whitaker et al., 2008).

2.6. Intervence zaměřené na snížení stigmatizace

Na základě předchozích faktů tak vyplývá, že snaha o snížení stigma vůči osobám s pedofilními sklony je zásadní, protože mimo jiné pomáhá zajistit přístup k péči a podpoře pro ty, kteří hledají pomoc a chtějí se vyhnout kriminálnímu chování. Kampaně cílící na redukci stigma mohou změnit negativní postoje a mylné představy o pedofilii (Jahnke a kol., 2015b). Zjištění naznačují, že budoucí intervence proti stigma by se měly zaměřit na překlenutí rozdílu mezi emocionálními a kognitivními reakcemi (Lawrence & Willis, 2023).

Preventivní strategie mohou připravit půdu pro to, aby byli lidé se sexuálním zájmem o děti připraveni vyhledat pomoc a podporu, ať už formálně, nebo neformálně. Tyto strategie mohou navíc zvýšit ochotu odborníků v oblasti duševního zdraví pracovat s lidmi se sexuálním zájmem o děti. Sociální izolace a nedostatek intimity mohou být rizikovým faktorem pro páchaní trestné činnosti, proto je obzvláště důležité snažit se o destigmatizaci těchto osob a jejich začlenění do společnosti (Levenson & Grady, 2019). Dokud nedojde ke snížení stigma, tak spousta jedinců se sexuálním zájmem o děti bude vyčleněna na okraji společnosti a bude čekat, až selže jejich sebekontrola (Houtepen et al., 2016). Existují dvě hlavní formy intervence cílící na omezení stigmatizace:

2.6.1. Vzdělávací intervence

Informační intervence se zaměřují na snižování stigma vůči jedincům se sexuálním zájmem o děti, a to snahou o zvyšování porozumění této sexuální preferenci (Lawrence & Willis, 2021). Studie od Wurtele (2018) ukázala, že vzdělávací intervence mohou být efektivní v překonávání předsudků a stigmatizujících postojů. Tyto intervence dokázaly snížit negativní emocionální reakce, zvýšit podporu léčby a rehabilitace pedofilních pachatelů sexuálního zneužívání a účastníci studie vůči nim zastávali méně trestající postoje.

Jara & Jeglic (2021) hodnotili vzdělávací intervenci zaměřenou na snížení stigmatizace prostřednictvím psychoedukačních materiálů o lidech se zájmem o děti, kde se vyvrací časté mýty o nich (např. že všechny případy sexuálního zneužívání dětí páchají lidé s pedofilními zájmy). Navzdory očekáváním intervence vedla k ještě více negativním postojům

vůči lidem se zájmem o děti. Presentování mýtů v rámci intervence je mohlo neúmyslně posílit, zvláště pokud zpočátku souhlasili s mýty a mohlo to vést účastníky k tomu, že si je nesprávně zapamatovali jako fakta (Schwarz et al., 2016). Z této studie plyne, že by odborníci měli být opatrní v používání intervencí založených na vyvracení mýtů a namísto toho by měli prezentovat přímo fakta (Jara & Jeglic, 2021).

Informační intervence poskytnuté skupině psychotherapeutů ve studii Jahnke a kol. (2015b) ukázaly, že přestože došlo ke zvýšení empatie, neznamenalo to u odborníků zároveň nárůst motivace specializovat se na tuto skupinu klientů a ochoty nabízet terapii s lidmi se sexuálním zájmem o děti. Harper a kol. (2019) dále zjistili, že v jejich studii poskytování faktických informací mělo smíšené výsledky a ve skutečnosti zvýšilo negativní pohled na lidi se sexuálním zájmem o děti. Presentace empiricky přesných informací tak mohla vést k postoji, že lidé s pedofilními sexuálními zájmy jsou předurčení k páčání deliktů kvůli neměnné povaze jejich sexuálních zájmů, která se může zdát neřešitelná. Zejména proto, že postoje, které se vyvíjely po dlouhou dobu, bývají stabilní a nové informace jsou tak často zapamatovány způsobem, který je v souladu s předchozími přesvědčeními, jsou k udržení pozitivních účinků zapotřebí dlouhodobé, nebo opakované, mnohostranné intervence (Corrigan & Penn, 1999; Dalky, 2012; Rüsche a kol., 2005).

Účastníci ze studie Parr a Pearson (2019) mají názor, že vzdělávací kampaně (prostřednictvím sociálních médií a sexuální výchovy ve školách) by měly zdůrazňovat jak stabilní povahu sexuálního zájmu, tak důležitost behaviorálních rozhodnutí osob se sexuálním zájmem o děti a přijímání odpovědnosti. Navrhují, že zvýšená informovanost může normalizovat názor, že pochopení sexuálního zájmu o děti je pro komunitu prospěšnější než jeho odsuzování. Dále uznávají, že zvýšená publicita by pravděpodobně zlepšila viditelnost podpůrných služeb cílených na tyto klienty.

2.6.2. Narativní intervence

Druhý přístup nazývaný jako humanizující narativ znamená presentování informací o pedofilii z pohledu někoho, kdo sám má sexuální zájem o děti. Presentace humanizovaných informací o pedofilních jedincích může vést ke zlepšení postojů k nim ve společnosti (Harper a kol., 2018). Kontaktní hypotéza říká, že kontakt s lidmi, kteří náležejí do jiné sociální skupiny snižuje stigma a podporuje pozitivní postoje vůči těmto lidem (Pettigrew, 1998).

Boardman a Bartels (2018), Harper a kol., 2018, Harper a kol. (2019), Jahnke a kol. (2015b), Wurtele (2018) a další zjistili, že humanizující narativ má vliv na snížení

stigmatizace osob se sexuálním zájmem o děti. Tyto studie shodně zjistily, že prezentace hmatatelných a přesných zobrazení lidí se sexuálním zájmem o děti, kteří se nedopustili trestného činu, měla významný účinek na zlepšení postojů k této populaci a podporu služeb preventivní péče.

Lawrence & Willis (2023) zjistily, že oba typy intervence měly pozitivní dopad na pohled účastníků vůči lidem se sexuálním zájmem o děti. Získávání nových perspektiv pomohlo účastníkům k hlubšímu zamyšlení nad tématem, zvýšené empatii a přehodnocování svých předchozích předsudků. Zároveň si uvědomili dopady stigmatizace na jedince se sexuálním zájmem o děti. Někteří participanti na druhou stranu vyjádřili v reakci na intervenci ve formě humanizujícího narativu obavy týkající se normalizace pedofilie a zmenšování dopadu jejich případných trestných činů, což je například u některých z nich spojené s vlastní zkušeností se sexuálním zneužíváním a nedůvěrou. Mnoho účastníků výzkumu také vyjádřilo smutek nad svým předešlým nepochopením problému a po této intervenci změnili na lidi se sexuálním zájmem o lidi názor (Lawrence & Willis, 2023).

Většina studií, které obsahovaly jak humanizující vyprávění, tak vzdělávací intervence, zjistila, že první z nich byla účinnější při snižování trestajících postojů a negativních emocionálních reakcí směrem k této skupině osob. Obě dvě intervence, narativní i informativní, ukázaly okamžité snížení stigmatu, ale informativní způsob měl signifikantní rebound efekt během následného dotazování (Harper & Lievesley, 2022). Účinky narativních intervencí vedly k dlouhodobému snížení stigmatizace, jak vyšlo najevo prostřednictvím následných průzkumů (Harper a kol., 2019; Jahnke a kol., 2015b). Ze všech intervencí tak pouze narativní prezentace dosahovala konzistentně pozitivního a dlouhodobého efektu (Harper & Lievesley, 2022).

Výsledky tak ukázaly, že okamžité snížení stigmatu je možné, ale dlouhodobé udržení těchto změn se ukázalo být výzvou zejména pro informativní přístup k intervenci (Harper & Lievesley, 2022).

II. Empirická část

V teoretické části jsme nastínili problematiku stigmatizace osob se sexuálním zájmem o děti na úrovni stigmatizace v laické populaci, mezi odborníky a dopady této stigmatizace na samotné osoby se sexuálním zájmem o děti. V empirické části budeme zkoumat stigmatizující postoje v české dospělé populaci.

3. Cíl výzkumu

Cílem tohoto výzkumu je prozkoumat postoje dospělé populace České republiky k osobám s dominantním sexuálním zájmem o děti. Kromě popisné části obsahuje výzkum zároveň testování hypotéz založených na poznatcích ze zahraničních studií. Pro výzkum byl zvolen kvantitativní design a probíhal formou online dotazníkového šetření. Pro účely měření postojů byl využit dotazník Stigma Inventory (Jahnke a kol., 2014).

Jak již bylo zmíněno v teoretické části, zmapování těchto postojů je důležité, jelikož mohou zásadně ovlivnit emoční a sociální fungování osob se sexuálním zájmem o děti (Jahnke a kol., 2015a; Jahnke, 2018), jejich ochotu vyhledat péči (Grady a kol., 2020) a v důsledku tak ovlivnit spáchání sexuálních deliktů na dětech (Jahnke, 2018). Výzkumným cílem bylo přispět k rozšíření stávajících poznatků o stigmatizaci osob se sexuálním zájmem o děti. Tyto poznatky by potenciálně mohly být vodítkem pro budoucí intervence, snahy o snížení stigmatizace a zlepšení poskytování služeb v oblasti duševního zdraví této skupině klientů.

3.1. Výzkumné otázky a hypotézy

Empirická část si klade za cíl prozkoumat postoje české populace k lidem se sexuálním zájmem o děti. Bylo zjištěno, kde na škále se pohybují názory obyvatel České republiky v rámci pěti testovaných dimenzí obsažených v Stigma Inventory. Testované výzkumné otázky a hypotézy jsou formulovány na základě prostudované zahraniční literatury a studií, které ke zjišťování postojů využívaly taktéž Stigma Inventory (Jahnke a kol., 2014).

Ve výzkumu provedeném Jahnke a kol. (2014) byly zjištěny zajímavé poznatky týkající se postojů k lidem se sexuálním zájmem o děti, které si v následujícím textu představíme. Byl nalezen rozdíl v postojích na základě pohlaví, ženy vykazovaly vyšší úroveň hněvu a vnímané nebezpečnosti lidí se sexuálním zájmem o děti. U subškály sociální odstup nebyla nalezena souvislost s pohlavím.

Vyšší dosažené vzdělání negativně korelovalo s vnímáním nebezpečnosti osob se sexuálním zájmem o děti. To naznačuje, že lidé s vyšším dosaženým vzděláním mohou mít větší povědomí o skutečnosti, že sexuální zájem o děti nemusí nutně vést k sexuálnímu zneužívání dětí. Vyšší vzdělání také korelovalo s mírou pocíťovaného hněvu vůči lidem se sexuálním zájmem o děti. Čím vyšší bylo vzdělání respondentů, tím menší míru hněvu k těmto lidem pocíťovali. Dále byl zjištěn vztah mezi vzděláním a pocíťovaným soucitem, kde vyšší vzdělání rovněž souviselo s větším soucitem. Mírná negativní korelace mezi vzděláním a sociálním odstupem naznačuje, že lidé s vyšším vzděláním mají tendenci udržovat si menší odstup od osob se sexuálním zájmem o děti. Současně s vyšším dosaženým vzděláním se zdá, že respondenti vnímají pedofilii jako méně záměrnou. Znamená to, že čím vyšší je nejvyšší dosažené vzdělání, tím vyšší je tendence vnímat problémy, kterým lidé se sexuálním zájmem o děti čelí jako méně ovlivnitelné samotnými jedinci. Což může odrážet jejich empatičtější a více chápavé postoje k lidem se sexuálním zájmem o děti.

Ve výzkumu Jahnke a kol. (2014) se ukázalo, že stigma vůči lidem se sexuálním zájmem o děti bylo v tomto výzkumném souboru obzvlášť výrazné u mladších osob. To je zajímavé a protichůdné zjištění, jelikož v jiných výzkumech stigmatizace mají starší účastníci obvykle více diskriminační názory vůči stigmatizovaným skupinám (Angermeyer & Dietrich, 2006; Herek, 2002; Liekensetal, 2012). Věk v této studii souvisel s mírou soucitu vůči pedofilům. Bylo zjištěno, že starší lidé mají tendenci pocíťovat větší soucit. Dalším zjištěním je, že čím je člověk starší, tím méně si udržuje sociální odstup od lidí se sexuálním zájmem o děti.

Co se týče skupiny lidí s dětmi a bezdětných osob, výsledky ukázaly signifikantní vztah mezi tím, jestli člověk je rodič, nebo není a jeho sociálním odstupem k lidem se sexuálním zájmem o děti. Osoby, které mají děti, mají tendenci udržovat větší sociální vzdálenost. V dimenzích záměrnosti, nebezpečí a soucitu byla nalezena nepříliš signifikantní korelace. Rodiče byli více nakloněni myšlence, že lidé se sexuálním zájmem o děti si tuto preferenci vybrali a pocíťovali vyšší úroveň nebezpečí a menší soucit.

V této části diplomové práce jsme použili pro označení lidí se sexuálním zájmem o děti zkratku MAP (minor-attracted person) za účelem zjednodušení a zpřehlednění prezentace hypotéz a výsledků v kapitole X. Tato zkratka byla zvolena jako označení preferované samotnými MAP (Jahnke a kol., 2022). Zkratka českého popisu použitého v inventáři by zněla LDSZD, což by již nebylo tak přehledné a efektivní.

Na základě prostudované zahraniční literatury byly položeny následující výzkumné otázky:

Výzkumná otázka č. 1: Jaké jsou postoje české populace k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti?

Výzkumná otázka č. 2: Existuje rozdíl v postojích k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti mezi muži a ženami?

Výzkumná otázka č. 3: Existuje rozdíl v postojích k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti na základě nejvyššího dosaženého vzdělání?

Výzkumná otázka č. 4: Existuje souvislost mezi věkem a postoji k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti?

Výzkumná otázka č. 5: Existuje rozdíl v postojích k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti mezi lidmi, kteří jsou rodiče a kteří nejsou?

Z těchto výzkumných otázek vycházejí následující hypotézy, které jsou ověřovány na hladině významnosti $\alpha = 5\%$:

H1: Existuje signifikantní rozdíl ve vnímané míře nebezpečnosti MAP mezi muži a ženami.

H2: Existuje signifikantní rozdíl v úrovni pocíťovaného hněvu k MAP mezi muži a ženami.

H3: Existuje signifikantní negativní korelace mezi dosaženým vzděláním a vnímanou mírou záměrnosti sexuálního zájmu MAP.

H4: Existuje signifikantní negativní korelace mezi dosaženým vzděláním a vnímanou mírou nebezpečnosti MAP.

H5: Existuje signifikantní pozitivní korelace mezi dosaženým vzděláním a pocíťovaným soucitem k MAP.

H6: Existuje signifikantní negativní korelace mezi dosaženým vzděláním a pocíťovaným hněvem k MAP.

H7: Existuje signifikantní negativní korelace mezi dosaženým vzděláním a sociálním odstupem, který lidé od MAP mají.

H8: Existuje signifikantní korelace mezi věkem a vnímanou mírou záměrnosti sexuálního zájmu MAP.

- H9:** Existuje signifikantní korelace mezi věkem a vnímanou mírou nebezpečnosti MAP.
- H10:** Existuje signifikantní pozitivní korelace mezi věkem a pocíťovaným soucitem k MAP.
- H11:** Existuje signifikantní korelace mezi věkem a pocíťovaným hněvem k MAP.
- H12:** Existuje signifikantní korelace mezi věkem a sociálním odstupem, který lidé k MAP mají.
- H13:** Existuje signifikantní rozdíl ve vnímané míře záměrnosti sexuálního zájmu MAP mezi rodiči a nerodiči.
- H14:** Existuje signifikantní rozdíl ve vnímané míře nebezpečnosti MAP mezi rodiči a nerodiči.
- H15:** Existuje signifikantní rozdíl v úrovni pocíťovaného soucitu k MAP mezi rodiči a nerodiči.
- H16:** Existuje signifikantní rozdíl v úrovni pocíťovaného hněvu k MAP mezi rodiči a nerodiči.
- H17:** Existuje signifikantní rozdíl v sociálním odstupem, který lidé k MAP mají, mezi rodiči a nerodiči.

4. Metodika

4.1. Výzkumný soubor

Aktuálního výzkumu se zúčastnilo celkem 305 osob. Online dotazník vyplnilo 159 žen (52,1 %) a 146 mužů (47,9 %), možnost jiné pohlaví u této položky nevyužil žádný z respondentů.

Důležitým kritériem pro účast ve výzkumu byla podmínka dosažení minimální věkové hranice 18 let, jelikož výzkum je zaměřen na postoje dospělé populace. Maximální věková hranice nebyla stanovena. Na základě věkové hranice nemusel být nikdo vyloučen, všichni vyplnili věk ve stanoveném rozmezí.

Formulář vyplnili respondenti dle instrukcí, žádný z respondentů nemusel být ze souboru vyloučen z důvodu vynechání odpovědí. Všechny položky bylo totiž nutné vyplnit, aby bylo možné dotazník odeslat. Ve finálním výzkumném souboru tak zůstalo a postoupilo do statistické analýzy všech 305 osob. Výsledky power analýzy ukázaly, že je třeba dosáhnout minimálního počtu 176 respondentů. Vzhledem k tomuto výsledku v porovnání s nasbíraným vzorkem tudíž můžeme konstatovat, že je možná další statistická analýza.

Od všech účastníků výzkumu byla získána demografická data. Výzkumný soubor tak můžeme charakterizovat podle pohlaví, věku, nejvyššího dosaženého vzdělání, kraje bydliště a toho, zda je respondent rodič.

V tabulce 1 je znázorněno zastoupení pohlaví ve výběrovém souboru.

Tabulka 1

Pohlaví respondentů (N = 305)

Pohlaví	Počet	Procent %
Muž	146	47,87
Žena	159	52,13
Jiné	0	0

Věkové rozložení respondentů je upřesněno v tabulce 2.

Tabulka 2

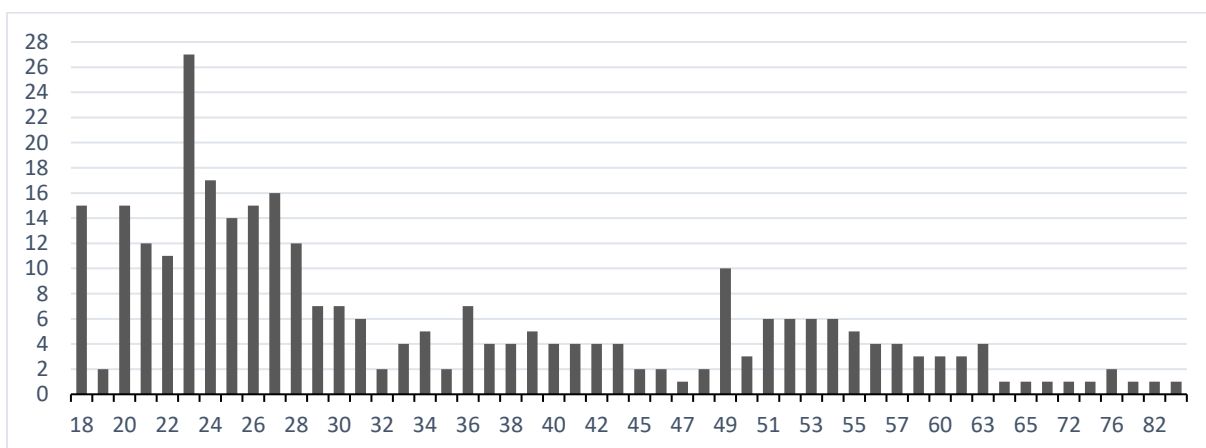
Zastoupení dle věku (N = 305)

	Průměr	Směrodatná odchylka	Medián	Modus	Minimum	Maximum
Věk	34,67	14,65	28	23	18	83

V následujícím grafu 1 jsou pak znázorněny počty respondentů k jednotlivým hodnotám věku a ke každé z dílčích hodnot:

Graf 1

Jednotlivé hodnoty věku

Nejvyšší dosažené vzdělání respondentů je přehledně znázorněno v tabulce 3.

Tabulka 3

Nejvyšší dosažené vzdělání respondentů (N=305)

Vzdělání	Počet	Procent %
Neukončené základní vzdělání	1	0,33
Základní vzdělání	20	6,56
Střední odborné (bez maturity)	30	9,84
Úplné střední (s maturitou)	107	35,08
Nástavbové studium (včetně pomaturitního studia)	9	2,95
Vyšší odborné vzdělání (Dis.)	8	2,62
Bakalářské (Bc., BcA.)	75	24,59
Magisterské (Mgr., Ing., MUDr., JUDr., PhDr., aj.)	51	16,72
Doktorské (Ph.D., ThD., DrSc., CSc.)	4	1,31

V tabulce 4 je blíže rozepsáno zastoupení respondentů ve vzorku dle kraje bydliště.

Tabulka 4

Kraj bydliště respondentů (N = 305)

Kraj	Počet	Procenta %
Hlavní město Praha	46	15,08
Středočeský	23	7,54
Jihočeský	9	2,95
Plzeňský	5	1,64
Karlovarský	3	0,98
Ústecký	78	25,57
Liberecký	12	3,93
Královéhradecký	63	20,66
Pardubický	9	2,95
Vysočina	8	2,62
Jihomoravský	22	7,21
Olomoucký	2	0,66
Moravskoslezský	19	6,23
Zlínský	6	1,97

Tabulka 5 popisuje výběrový soubor z hlediska dimenze rodičovství.

Tabulka 5

Je respondent rodič (N = 305)

Rodičovství	Počet	Procent %
Ano	129	42,30
Ne	176	57,70

4.2. Měřicí nástroje

Online dotazník se skládal ze sociodemografických otázek a sebehodnotícího Stigma Inventory.

4.2.1. Stigma Inventory

Pro sběr dat v rámci diplomové práce byl využit dotazník Stigma Inventory, který ve své první verzi představili Sara Jahnke, Roland Imhoff a Juergen Hoyer v roce 2014 ve své studii týkající se porovnání postojů veřejnosti k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti, osobám nadužívajícím alkohol, sexuálním sadistům a lidem s antisociálními sklony (Jahnke et al., 2014).

Jedná se o sebesposuzovací nástroj sestávající z 15 položek, které mají měřit následující oblasti: kognitivní předsudky a stereotypy (dimenze záměrnost a dimenze nebezpečnost), afektivní reakce (dimenze soucit a dimenze hněv) a diskriminační záměr (dimenze sociální odstup), které jsou považovány za hlavní aspekty stigmatizace osob s pedofilií. Každá položka je hodnocena na sedmibodové Likertově škále reprezentující míru souhlasu v rozsahu od 0 (vůbec nesouhlasím) po 6 (zcela souhlasím). Lidé na této stupnici vybírají hodnotu, která nejlépe vystihuje jejich pocity nebo názor ohledně prezentovaného výroku. Dotazník Stigma Inventory byl přeložen do češtiny metodou zpětného překladu ve spolupráci s překladatelem.

Vzhledem k tomu, že označení pedofil je velmi diskutovaný a nejasný termín jak v oboru (Blanchard, 2010; Green, 2002; Malón, 2012), tak mezi širší veřejností (McCartan, 2004; West, 2000), rozhodli se výzkumníci tento termín v inventáři nahradit stručným a zjednodušeným popisem toho, co považovali za jeho hlavní rys. Použili tedy popisné

označení – účastníků se tedy ptali na jejich názor a pocity vůči lidem, kteří mají dominantní sexuální zájem o děti (Jahnke et al., 2014).

Stigma Inventory zkoumá tři úrovně stigmatizace, ze kterých následně vychází pět zkoumaných škál. První je kognitivní úroveň. Ta je rozdělena na dvě subškály – škála záměrnosti a škála nebezpečnosti. Škála záměrnosti má reprezentovat souhlas respondenta s přesvědčením, že pedofilní zájem je záměrnou volbou jedince. Vysoká míra vnímané záměrnosti (tzn. myšlenky, že si jedinec může vybrat, zda má či nemá sexuální zájem o děti) je spojena s extrémnějšími stigmatizujícími a trestajícími postoji (Imhoff, 2015; Imhoff & Jahnke, 2017). Záměrnost označuje míru do jaké se předpokládá, že jedinec ovládá svůj deviantní sexuální zájem nebo je za něj zodpovědný (Imhoff, 2015). Tato dílčí škála obsahuje tři položky. Druhá škála, škála nebezpečnosti obsahuje čtyři položky. Dvě položky jsou skórovány reverzně. Nízké skóre na škále nebezpečnosti neznámá, že respondenti považují sexuální zájem o děti za neškodný, ale naznačuje povědomí o skutečnosti, že sexuální zájem o děti nemusí nutně vést k odpovídajícímu sexuálnímu a kriminálnímu chování.

Druhá složka je afektivní úroveň. Ta je rozdělena na dvě subškály – hodnocení úrovně pocíťovaného hněvu a úrovně pocíťovaného soucitu vůči osobám se sexuálním zájmem o děti. Účastníci měli ohodnotit nakolik souhlasí s tím, že při pomýšlení na lidi se sexuálním zájmem o děti pocíťují jednu z výše uvedených emocí. Obě tyto subškály se skládaly pouze z jedné položky.

Třetí složka je sociální odstup. Na škále společenského odstupu respondenti hodnotí nakolik by souhlasili s interakcí s osobou se sexuálním zájmem o děti na různých úrovních sociálního kontaktu. Jahnke a kol. (2014) vytvořili tuto škálu modifikací druhé verze Bogardusovy škály sociální distance (Bogardus, 1933). Tato škála byla zakotvena na lidi se sexuálním zájmem o děti, kteří neporušili zákon. Na začátek této škály proto byla přidána informace, že respondenti posuzují osoby, které se nikdy nedopustili žádného trestného činu. Tato dílčí škála obsahuje 6 položek. Všechny pozitivně formulované položky byly v této škále reverzně překódovány tak, aby vyšší skóre odráželo vyšší míru sociální vzdálenosti.

K ověření vnitřní konzistence a reliability každé otázky v současném souboru dat byla použita analýza pomocí Cronbachova α . Cronbachovo α se používá pro škály, které jsou složené z více položek, aby se zjistilo, zda zahrnuté položky konvergují, či nikoli. Vzhledem k tomu, že škály hněv a sympatie se skládají pouze z jedné položky, není analýza α alfa v

tomto kontextu použitelná. Výsledné hodnoty Cronbachova α nad 0,7 ukazují dobrou vnitřní konzistenci škál. Níže uvedená tabulka č. ukazuje spolehlivost jednotlivých subškál.

Tabulka 6

Shrnutí analýzy vnitřní konzistence

Škála	Hodnota Cronbachova α	Počet položek
Záměrnost	.87	3
Nebezpečnost	.74	4
Sociální odstup	.88	6

4.3. Procedura

Prvním krokem bylo vytvoření online formuláře prostřednictvím nástroje Google Forms. Na začátku formuláře byl v úvodním textu stručně představen výzkum – jakého tématu se týká a za jakým účelem byl vytvořen. V úvodním textu bylo také uvedeno, že časová náročnost vyplnění dotazníku je maximálně 5 minut. Tato hodnota byla stanovena na základě provedení pilotní administrace dotazníku. Dále byli respondenti před započítáním vyplňování dotazníku v úvodním prohlášení ujištěni o anonymitě nasbíraných dat a informováni o tom, že kdykoliv mohou přerušit vyplňování dotazníku. Jako poslední byla v úvodním textu uvedena e-mailová adresa, kam účastníci výzkumu mohli v případě zájmu zasílat své dotazy a komentáře.

Následoval samotný dotazník, který se skládal ze dvou částí. První část dotazníku byla zaměřena na sběr socio-demografických charakteristik jako jsou: pohlaví, věk, nejvyšší dosažené vzdělání, kraj bydliště a rodičovství. V druhé části dotazníku byl již zmíněný Stigma inventář převedený do online podoby společně s instrukcemi pro vyplňování a vysvětlením použité škály. Všechny položky byly ve formuláři nastaveny tak, aby na ně bylo povinné odpovědět. Na konci dotazníku byl pak znovu prostor pro případné poznámky či komentáře a poté již následovalo odeslání dotazníku.

Online forma administrace dotazníku byla zvolena z důvodu snazšího způsobu šíření, možnosti získání většího množství respondentů a snadnějšímu vyhodnocování. Dalším důvodem je také intimní povaha otázek v dotazníku. Díky použití anonymního online dotazníku se lidé nemuseli obávat volně vyjádřit svůj názor vůči takto citlivému tématu.

Distribuce dotazníku probíhala prostřednictvím sociálních sítí, převážně pak sdílením na platformách Facebook a Instagram a v rámci různých pracovních skupin. Dotazník se

následně metodou sněhové koule šířil dál. Za účelem získání větší pozornosti potenciálních respondentů na sociálních sítích byla v průběhu sběru dat také vytvořena propagační grafika. Dotazník byl distribuován anonymně a primárně na neznámé populaci s cílem nasbírat co možná nejvíce reprezentativní vzorek populace. Účast na výzkumu nebyla nijak finančně honorována. Sběr dat probíhal prostřednictvím platformy Google Forms po dobu jednoho měsíce. Tento časový rámec byl dostačující pro nashromáždění dostatečného množství dat pro jejich následnou analýzu.

4.4. Statistická analýza

Prvním krokem byla příprava dat v programu MS Excel. V rámci tohoto kroku proběhlo překódování hodnot reverzních položek. Následně byla provedena základní deskriptivní statistika. Tato připravená data pak byla zpracována v statistickém programu IBM SPSS Statistics 27.0. Pro zpracování dat byly využity Spearmanovy korelace, t-test a Levenův test. Pro testování hypotéz byla stanovena hladina signifikance jako $p < 0.05$.

Pro ověření normálního rozdělení dat byly použity Kolmogorovův–Smirnovův a Shapirův-Wilkův test.

Tabulka 7

Testy normality

	Kolmogorov-Smirnov ^a			Shapiro-Wilk		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
Záměrnost	.131	305	.000	.910	305	.000
Nebezpečnost	.076	305	.000	.987	305	.009
Soucit	.206	305	.000	.864	305	.000
Hněv	.198	305	.000	.873	305	.000
Sociální odstup	.073	305	.001	.981	305	.000

4.5. Etika výzkumu

Tato sekce je zaměřená na etické aspekty prováděného výzkumu. Téma výzkumu může být pro mnoho lidí choulostivé, proto je třeba k němu přistupovat citlivě. Toho bylo docíleno použitím online dotazníku, který poskytuje respondentům potřebnou úroveň anonymity. Dotazník tak mohou vyplnit kdykoliv a kdekoliv bez dohledu výzkumníka. To také znamená, že mohou kdykoliv snadno přerušit nebo ukončit jejich účast ve výzkumu. Tím, že dotazník

neodešlou se již vyplněná data anulují. Pro účast v dotazníku také není zapotřebí vyplnit žádné osobní údaje jako je například jméno, email ani další údaje které by mohly vést ke spojení dat s konkrétními osobami. Také samotné uložení a vyhodnocování dat je anonymní, jelikož tabulka s odeslanými daty neobsahuje žádné identifikátory, které by mohly posloužit k určení totožnosti respondenta, jako je například IP adresa a podobně. Kvůli této anonymizaci však není možné zaručit právo účastníků na možnost zažádání o úpravu či odstranění jimi odeslaných dat.

Na začátku dotazníku je v rámci úvodního prohlášení uvedeno jméno autorky, téma práce a stručné nastínění samotného dotazníku. Jako další byl také zmíněn účel výzkumu a to, že získaná data budou použita pouze pro vypracování diplomové práce na FF UK. Dále byli účastníci obeznámeni o tom, že vyplnění dotazníku je zcela anonymní a dobrovolné. Byli také seznámeni s tím, jaká je časová náročnost dotazníku. Účastníci byli také informováni o podmínce, že musí být starší 18ti let. Tato podmínka byla stanovena mimo jiné z důvodu toho, že dospělé osoby mohou poskytnout informovaný souhlas samy. Všichni účastníci se tak mohli předem svobodně rozhodnout, zda se chtějí tohoto výzkumu účastnit a byli také ujištěni, že kdykoliv mohou svou účast přerušit a ukončit bez udání důvodu. Úvodní prohlášení tak lze považovat za informovaný souhlas. Účastníci ho poskytli tím, že kliknuli na tlačítko “Pokračovat”, které bylo v dotazníku za tímto informovaným souhlasem.

Jako forma debriefingu byl v rámci úvodního textu nabídnut emailový kontakt na autorku práce. Této možnost však nikdo z účastníků nevyužil. Na poslední stránce po dokončení vyplňování inventáře pak byla možnost zanechat krátkou zpětnou vazbu. Tuto možnost využilo 9 účastníků studie, jejich komentáře jsou k nahlédnutí v příloze X. Jeden z respondentů zanechal v komentáři svůj email s žádostí o zaslání práce k přečtení. Po ukončení sběru a analýzy dat byla tomuto účastníkovi diplomová práce zaslána.

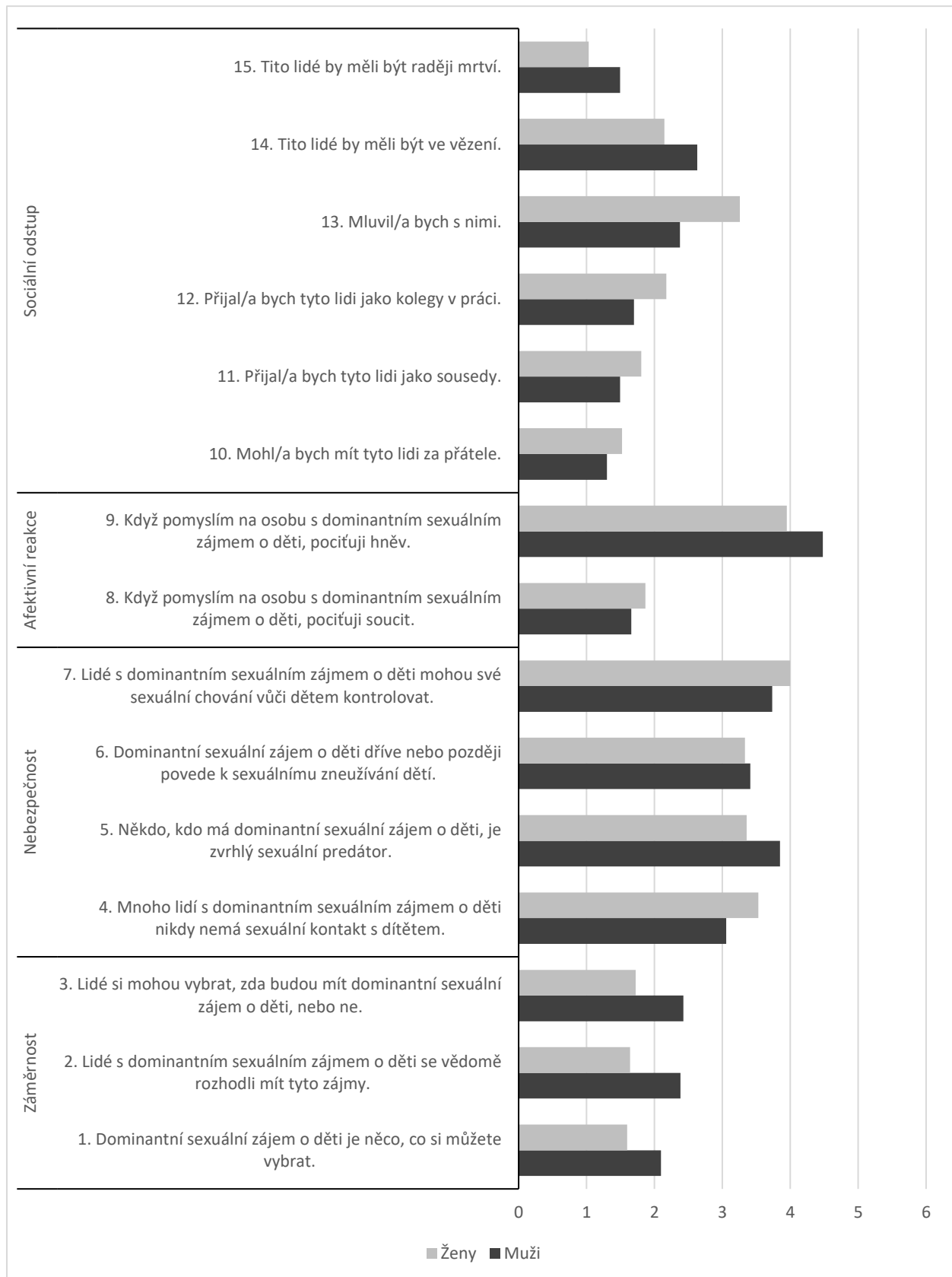
5. Výsledky

Výzkumná otázka č. 1: Jaké jsou postoje české populace k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti?

První výzkumná otázka bude zkoumána explorativně. Slouží k zmapování postojů k MAP u získaného souboru. Na grafu 2 jsou znázorněny průměrné hodnoty odpovědí mužů a žen pro každou položku inventáře. Účastníci dané výroky hodnotili na sedmistupňové Likertově škále od 0 “vůbec nesouhlasím” po 6 “zcela souhlasím”. Vysoké průměry na sedmibodové stupnici ukazují, že skupina s prezentovanými výroky většinou souhlasí. Naopak nízké průměry na škále značí nesouhlas s danými tvrzeními.

Graf 2

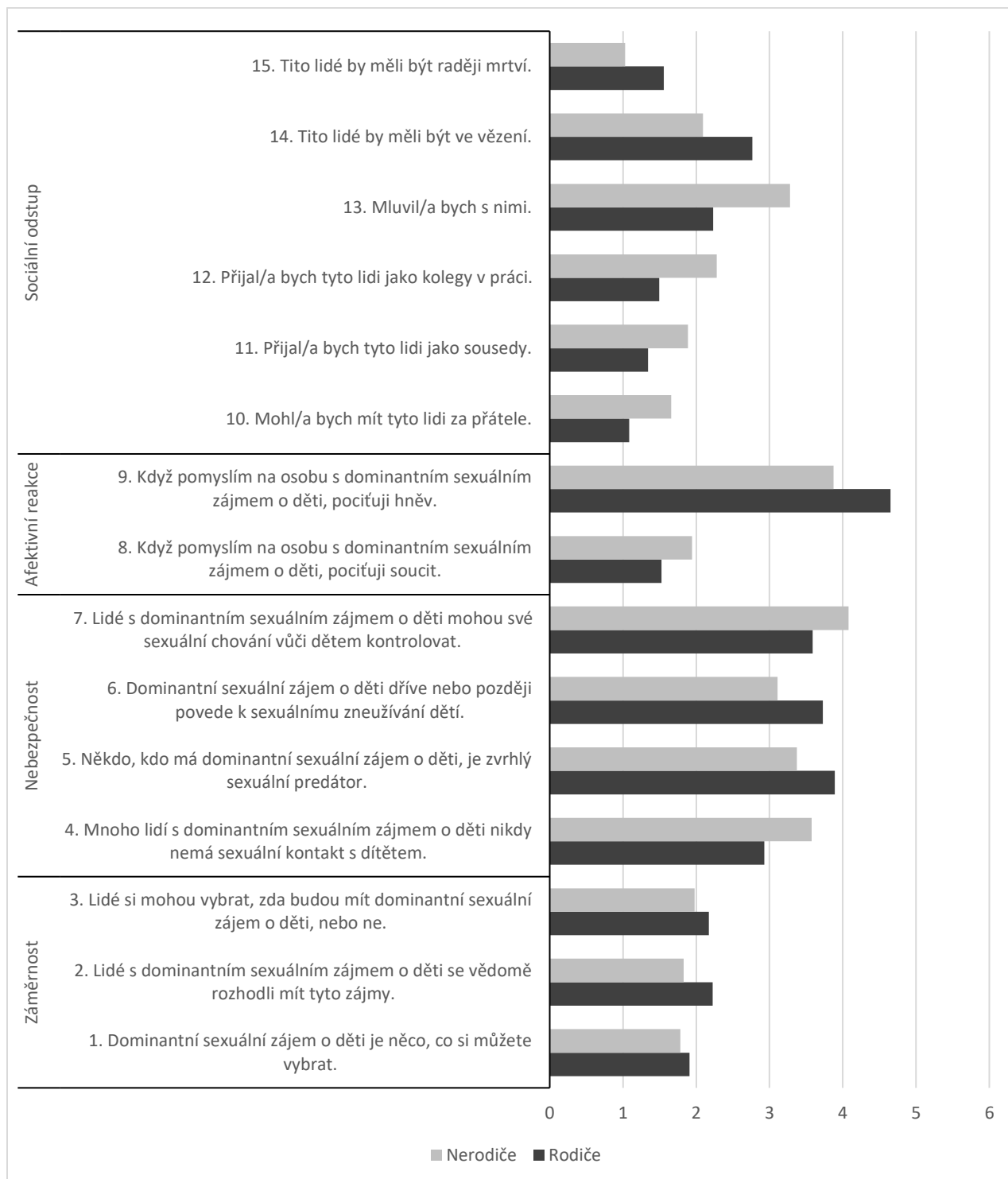
Popis skupin ženy a muži (N = 305)

Na grafu 3 jsou znázorněny průměrné hodnoty odpovědí rodičů a bezdětných osob pro každou položku inventáře.

Graf 3

Popis skupin rodiče a nerodiče (N = 305)

Tabulky 8, 9, 10 a 11 popisují blíže odpovědi celého výzkumného souboru dimenzích. Tabulky jsou za účelem snazší orientace v nich rozčleněny podle toho, jaké dimenze se prezentované položky týkají.

Tabulka 8

Subškála záměrnosti

Otázka	Průměr	Medián	Modus
1. Dominantní sexuální zájem o děti je něco, co si můžete vybrat.	1,83	1	0
2. Lidé s dominantním sexuálním zájmem o děti se vědomě rozhodli mít tyto zájmy.	1,99	2	0
3. Lidé si mohou vybrat, zda budou mít dominantní sexuální zájem o děti, nebo ne.	2,05	1	0

Tabulka 9

Subškála nebezpečnosti

Otázka	Průměr	Medián	Modus
4. Mnoho lidí s dominantním sexuálním zájmem o děti nikdy nemá sexuální kontakt s dítětem.	3,30	3	3
5. Někdo, kdo má dominantní sexuální zájem o děti, je zvrhlý sexuální predátor.	3,59	4	6
6. Dominantní sexuální zájem o děti dříve nebo později povede k sexuálnímu zneužívání dětí.	3,37	3	3
7. Lidé s dominantním sexuálním zájmem o děti mohou své sexuální chování vůči dětem kontrolovat.	3,87	4	5
8. Když pomyslím na osobu s dominantním sexuálním zájmem o děti, pociťuji soucit.	1,76	1	0

Tabulka 10

Subškála afektivních reakcí

Otázka	Průměr	Medián	Modus
8. Když pomyslím na osobu s dominantním sexuálním zájmem o děti, pociťuji soucit.	1,76	1	0
9. Když pomyslím na osobu s dominantním sexuálním zájmem o děti, pociťuji hněv.	4,20	5	6

Tabulka 11

Subškála sociálního odstupu

Otázka	Průměr	Medián	Modus
10. Mohl/a bych mít tyto lidi za přátele.	1,41	1	0
11. Přijal/a bych tyto lidi jako sousedy.	1,65	1	0
12. Přijal/a bych tyto lidi jako kolegy v práci.	1,94	1	0
13. Mluvil/a bych s nimi.	2,83	3	0
14. Tito lidé by měli být ve vězení.	2,37	2	0
15. Tito lidé by měli být raději mrtví.	1,25	0	0

Výzkumná otázka č.2: Existuje rozdíl v postojích k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti mezi muži a ženami?

H1: Existuje signifikantní rozdíl ve vnímané míře nebezpečnosti MAP mezi muži a ženami.

Tabulka 12

Popisné statistiky pro nebezpečnost, muži a ženy (N = 305)

	Pohlaví	N	Průměr	Směrodatná odchylka	Standardní chyba průměru
Nebezpečnost	Muž	146	3.1182	1.49112	.12341
	Žena	159	2.7909	1.23820	.09820

Tabulka 13

Test nezávislých výběrů pro nebezpečnost, muži a ženy (N = 305)

		Levenův test pro rovnost rozptylů		t-test pro rovnost průměrů						
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Rozdíl průměrů	Rozdíl standardní chyby	95% interval spolehlivosti rozdílu	
									dolní mez	horní mez
Nebezpečnost	Předpokládaná rovnost rozptylů	3.851	.051	2.092	303	.037	.32727	.15647	.01936	.63518
	Nepředpokládaná rovnost rozptylů			2.075	282.727	.039	.32727	.15771	.01684	.63770

Tato analýza byla zaměřena na zkoumání potenciálního rozdílu v průměrné úrovni vnímané nebezpečnosti MAP mezi muži a ženami pomocí t-testu nezávislých vzorků. Tabulka 12 uvádí skupinové statistiky, z nichž vyplývá, že průměrná úroveň vnímané nebezpečnosti MAP u mužů byla 3,12 (SD = 1,49) a u žen 2,79 (SD = 1,24). Levenův test homogenity rozptylů přinesl nesignifikantní výsledek ($F = 0,48$, $p = 0,051$), což naznačuje, že předpoklad rovnosti rozptylů byl splněn. Nezávislý výběrový t-test odhalil významný rozdíl v průměrných úrovních vnímané nebezpečnosti mezi muži a ženami ($t(303) = 2,09$, $p = 0,037$, dvouvýběrový). Protože hodnota p je menší než 0,05, nulovou hypotézu zamítáme. Průměrný rozdíl činil 0,32 s 95% intervalem spolehlivosti v rozmezí 0,01 až 0,63.

H2: Existuje signifikantní rozdíl v úrovni pocíťovaného hněvu k MAP mezi muži a ženami.

Tabulka 14

Popisné statistiky pro hněv, muži a ženy (N = 305)

	Pohlaví	N	Mean	Směrodatná odchylka	Standardní chyba průměru
Hněv	Muž	146	4.4795	1.68654	.13958
	Žena	159	3.9497	1.75311	.13903

Tabulka 15

Test nezávislých výběrů pro hněv, muži a ženy (N = 305)

		Levenův test pro rovnost rozptylů		t-test pro rovnost průměrů						
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Rozdíl průměrů	Rozdíl standardní chyby	95% interval spolehlivosti rozdílu	
									dolní mez	horní mez
Hněv	Předpokládaná rovnost rozptylů	.004	.951	2.685	303	.008	.52977	.19733	.14145	.91808
	Nepředpokládaná rovnost rozptylů			2.689	302.336	.008	.52977	.19701	.14209	.91745

Tato analýza byla zaměřena na zkoumání potenciálního rozdílu v průměrné úrovni pocíťovaného hněvu vůči MAP mezi muži a ženami pomocí t-testu nezávislých vzorků. V tabulce 14 jsou uvedeny skupinové statistiky, z nichž vyplývá, že průměrná úroveň hněvu u mužů byla 4,48 (SD = 1,69) a u žen 3,95 (SD = 1,75). Levenův test rovnosti rozptylů přinesl nesignifikantní výsledek (F = 0,004, p = 0,951), což naznačuje, že předpoklad rovnosti rozptylů byl splněn. Nezávislý výběrový t-test odhalil statisticky významný rozdíl v průměrné úrovni hněvu vůči MAP mezi muži a ženami (t(303) = 2,685, p = 0,008, dvouvýběrový). Průměrný rozdíl činil 0,53 s 95% intervalem spolehlivosti v rozmezí od 0,14 do 0,92. Tento výsledek naznačuje, že existuje signifikantní rozdíl v průměrné úrovni hněvu mezi muži a ženami, kdy muži vykazují výrazně vyšší hněv vůči MAP než ženy.

Výzkumná otázka č.3: Existuje rozdíl v postojích k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti na základě nejvyššího dosaženého vzdělání?

H3: Existuje signifikantní negativní korelace mezi dosaženým vzděláním a vnímanou mírou záměrnosti sexuálního zájmu MAP.

Tabulka 16

Korelace vzdělání a záměrnosti (N = 305)

			Vzdělání	Záměrnost
Spearmanovo rho	Vzdělání	Korelační koeficient	1.000	-.080
		Sig. (1-tailed)	.	.082
		N	305	305
	Záměrnost	Korelační koeficient	-.080	1.000
		Sig. (1-tailed)	.082	.
		N	305	305

Při zkoumání vztahu mezi vzděláním a vnímanou záměrností MAP, odhalila Spearmanova rho korelační analýza na vzorku 305 účastníků nesignifikantní korelační koeficient ($r_s = -.080$, $p = .082$, one-tailed) (viz tabulka 5). Vzhledem k tomu, že p-hodnota je větší než 0,05, nepodařilo se nám zamítnout nulovou hypotézu. Toto zjištění nepotvrzuje alternativní hypotézu, což znamená, že neexistuje žádná významná negativní korelace mezi vyšším vzděláním a nižší vnímanou záměrností sexuality MAP.

H4: Existuje signifikantní negativní korelace mezi dosaženým vzděláním a vnímanou mírou nebezpečnosti MAP.

Tabulka 17

Korelace vzdělání a nebezpečnosti (N = 305)

		Vzdělání	Nebezpečnost
Spearmanovo rho	Vzdělání	Korelační koeficient	1.000
		Sig. (1-tailed)	.000
		N	305
	Nebezpečnost	Korelační koeficient	-.249**
		Sig. (1-tailed)	.000
		N	305

** . Korelace je signifikantní na hladině 0,01 (1-tailed).

Tato analýza byla zaměřena na zkoumání vztahu mezi úrovní vzdělání a vnímanou nebezpečností osob se sexuálním zájmem o děti. Výsledky odhalily významnou slabou negativní korelaci ($r_s = -.25$, $p < .001$, One-tailed) (viz tabulka 17) mezi vzděláním a nebezpečností, což naznačuje, že čím vyšší vzdělání, tím menší úroveň vnímané nebezpečnosti MAP, a naopak. Proto zamítáme nulovou hypotézu, protože p-hodnota je menší než předpokládaná hladina alfa 0,05, a docházíme k závěru, že existuje významná negativní korelace mezi vzděláním a vnímanou nebezpečností osob se sexuálním zájmem o děti.

H5: Existuje signifikantní pozitivní korelace mezi dosaženým vzděláním a pocíťovaným soucitem k MAP.

Tabulka 18

Korelace vzdělání a soucitu (N = 305)

		Vzdělání	Soucít
Spearmanovo rho	Vzdělání	Korelační koeficient	1.000
		Sig. (1-tailed)	.214**
		N	.000
		305	305
	Soucít	Korelační koeficient	.214**
		Sig. (1-tailed)	1.000
		N	.000
		305	305

** . Korelace je signifikantní na hladině 0,01 (1-tailed).

Tato analýza byla zaměřena na zkoumání vztahu mezi úrovní vzdělání a soucitem, který lidé pocíťují k MAP. Výsledky v tabulce 18 prokázaly signifikantní pozitivní slabou korelaci ($r_s = .214$, $p < .001$, one-tailed) mezi vzděláním a soucitem, což naznačuje, že čím vyšší dosažené vzdělání respondenti měli, tím větší soucít k MAP cítili. Zamítáme tedy nulovou hypotézu a docházíme k závěru, že existuje významná pozitivní korelace mezi vzděláním a soucitem k MAP.

H6: Existuje signifikantní negativní korelace mezi dosaženým vzděláním a pocíťovaným hněvem k MAP.

Tabulka 19

Korelace vzdělání a hněvu (N = 305)

		Vzdělání	Hněv
Spearmanovo rho	Vzdělání	Korelační koeficient	1.000
		Sig. (1-tailed)	-.237**
		N	.000
Hněv	Korelační koeficient	-.237**	1.000
		Sig. (1-tailed)	.000
		N	.000

** . Korelace je signifikantní na hladině 0,01 (one-tailed).

Tato analýza byla zaměřena na zkoumání souvislostí mezi dosaženým vzděláním a hněvem, který respondenti pocíťují vůči MAP. Výsledky v tabulce 19 odhalily významnou negativní korelaci ($r_s = -.237$, $p = .000$, one-tailed) mezi vzděláním a hněvem, což naznačuje, že s vyšším dosaženým vzděláním mají jedinci tendenci pocíťovat výrazně menší hněv vůči MAP. Proto zamítáme nulovou hypotézu a docházíme k závěru, že existuje významná negativní korelace mezi vzděláním a hněvem pocíťovaným vůči osobám se sexuálním zájmem o děti.

H7: Existuje signifikantní negativní korelace mezi dosaženým vzděláním a sociálním odstupem, který lidé od MAP mají.

Tabulka 20

Korelace vzdělání a sociálního odstupu (N = 305)

			Vzdělání	Sociální odstup
Spearmanovo rho	Vzdělání	Korelační koeficient	1.000	-.225**
		Sig. (1-tailed)	.	.000
		N	305	305
	Sociální odstup	Korelační koeficient	-.225**	1.000
		Sig. (1-tailed)	.000	.
		N	305	305

** . Korelace je signifikantní na hladině 0,01 (1-tailed).

V této analýze byl pomocí Spearmanovy korelace zkoumán vztah mezi dosaženým vzděláním a sociálním odstupem, který mají jedinci tendenci udržovat s MAP. Bylo zjištěno, že korelační koeficient je $r_s = -.225$, $p < .001$, jednorozměrný (viz tabulka 20), což naznačuje statisticky významnou slabou negativní korelaci. Vzhledem k tomu, že p-hodnota je menší než předpokládaná hladina alfa 0,05, zamítáme naši nulovou hypotézu. Tento výsledek naznačuje, že s vzrůstajícím dosaženým vzděláním dochází k mírnému poklesu sociální vzdálenosti, což znamená, že jedinci s vyšším vzděláním mají tendenci mít o něco menší sociální odstup vůči MAP.

Výzkumná otázka č.4: Existuje souvislost mezi věkem a postoji k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti?

H8: Existuje signifikantní korelace mezi věkem a vnímanou mírou záměrnosti sexuálního zájmu MAP.

Tabulka 21

Korelace mezi věkem a záměrností (N = 305)

			Věk	Záměrnost
Spearmanovo rho	Věk	Korelační koeficient	1.000	.056
		Sig. (2-tailed)	.	.331
		N	305	305
	Záměrnost	Korelační koeficient	.056	1.000
		Sig. (2-tailed)	.331	.
		N	305	305

Při zkoumání souvislosti mezi věkem a vnímáním záměrnosti pedofilní preference byla na vzorku 305 účastníků provedena Spearmanova korelace. Analýza odhalila nesignifikantní korelaci mezi věkem a vnímáním nebezpečnosti, s korelačním koeficientem $r_s = ,056$, $p = ,331$ (dvouvýběrový) v tabulce 21. Tyto výsledky se shodují s nulovou hypotézou, která naznačuje, že neexistuje statisticky významná korelace mezi věkem a vnímáním záměrnosti pedofilní preference. Korelační koeficient $,056$ naznačuje velmi slabou a prakticky zanedbatelnou souvislost.

H9: Existuje signifikantní korelace mezi věkem a vnímanou mírou nebezpečnosti MAP.

Tabulka 22

Korelace mezi věkem a nebezpečností (N = 305)

			Věk	Nebezpečnost
Spearmanovo rho	Věk	Korelační koeficient	1.000	.190**
		Sig. (2-tailed)	.	.001
		N	305	305
	Nebezpečnost	Korelační koeficient	.190**	1.000
		Sig. (2-tailed)	.001	.
		N	305	305

** . Korelace je signifikantní na hladině 0,01 (1-tailed).

Při zkoumání vztahu mezi věkem a vnímáním MAP jako nebezpečných byla na vzorku 305 účastníků v tabulce 22 provedena Spearmanova korelace pořadí. Výsledky odhalily signifikantní slabou korelaci mezi věkem a vnímáním nebezpečnosti MAP, $r_s = .190$, $p = .001$ (dvouvýběrový test). Toto zjištění podporuje alternativní hypotézu, protože p-hodnota je menší než hodnota alfa 0,05, což naznačuje, že existuje statisticky významná korelace mezi věkem a vnímáním MAP jako nebezpečných. Zjištění tedy ukazují, že věk statisticky signifikantně koreluje s vnímáním MAP jako nebezpečných. Což naznačuje, že s rostoucím věkem roste i vnímání MAP jako nebezpečných a naopak.

H10: Existuje signifikantní pozitivní korelace mezi věkem a pocíťovaným soucitem k MAP.

Tabulka 23

Korelace mezi věkem a soucitem (N = 305)

		Věk	Soucít	
Spearmanovo rho	Věk	Korelační koeficient	1.000	-.039
		Sig. (1-tailed)	.	.249
		N	305	305
Soucít	Soucít	Korelační koeficient	-.039	1.000
		Sig. (1-tailed)	.249	.
		N	305	305

Při zkoumání vztahu mezi věkem a mírou pocíťovaného soucitu k MAP byla v tabulce 23 provedena Spearmanova korelace pořadí na vzorku 305 účastníků. Výsledky odhalily nesignifikantní negativní korelaci mezi věkem a soucitem, $r_s = -.039$, $p = .249$ (one-tailed). To naznačuje, že mezi věkem a mírou soucitu, kterou lidé pocíťují k MAP, neexistuje statisticky signifikantní souvislost. Nulovou hypotézu, která předpokládala neexistenci signifikantní korelace mezi věkem a soucitem k MAP, tedy na hladině významnosti 0,05 přijímáme. Zjištění naznačují, že věk nehraje významnou roli v soucitu k MAP.

H11: Existuje signifikantní korelace mezi věkem a pocíťovaným hněvem k MAP.

Tabulka 24

Korelace mezi věkem a hněvem (N = 305)

			Věk	Hněv
Spearmanovo rho	Věk	Korelační koeficient	1.000	.182**
		Sig. (2-tailed)	.	.001
		N	305	305
Hněv	Hněv	Korelační koeficient	.182**	1.000
		Sig. (2-tailed)	.001	.
		N	305	305

** . Korelace je signifikantní na hladině 0,01 (1-tailed).

Při zkoumání vztahu mezi věkem a mírou hněvu spojenou s MAP byla na vzorku 305 účastníků v tabulce 24 provedena Spearmanova korelace pořadí. Výsledky odhalily statisticky signifikantní pozitivní korelaci mezi věkem a hněvem, $r_s = .182$, $p = .001$ (dvouvýběrový test). Toto zjištění podporuje alternativní hypotézu a naznačuje, že existuje významná korelace mezi věkem a pocíťovanou mírou hněvu vůči osobám s MAP. Kladný koeficient naznačuje, že s rostoucím věkem má v průměru tendenci růst i míra hněvu vůči MAP.

H12: Existuje signifikantní korelace mezi věkem a sociálním odstupem, který lidé k MAP mají.

Tabulka 25

Korelace mezi věkem a sociálním odstupem (N = 305)

		Věk	Sociální odstup
Spearmanovo rho	Věk	Korelační koeficient	1.000
		Sig. (2-tailed)	.192**
		N	.001
		305	305
	Sociální odstup	Korelační koeficient	.192**
		Sig. (2-tailed)	1.000
		N	.001
		305	305

** . Korelace je signifikantní na hladině 0,01 (1-tailed).

Při zkoumání vztahu mezi věkem a mírou sociálního odstupu vůči MAP, měřeného Spearmanovou korelací pořadí na vzorku 305 účastníků, analýza přinesla statisticky významnou pozitivní korelaci, $r_s = .192$, $p = .001$ (dvouvýběrová) v tabulce 25. Tento výsledek podporuje alternativní hypotézu, která předpokládala signifikantní korelaci mezi věkem a sociální vzdáleností. Kladný koeficient naznačuje, že s rostoucím věkem mají jedinci tendenci vykazovat vyšší skóre sociální distance. Můžeme konstatovat, že čím vyšší je věk, tím větší je sociální odstup vůči MAP.

Výzkumná otázka č.5:

Existuje rozdíl v postojích k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti mezi lidmi, kteří jsou rodiče a kteří nejsou?

H13: Existuje signifikantní rozdíl ve vnímané míře záměrnosti sexuálního zájmu MAP mezi rodiči a nerodiči.

Tabulka 26

Popisné statistiky pro záměrnost, rodiče a nerodiče (N = 305)

	Rodič	N	Průměr	Směrodatná odchylka	Standardní chyba průměru
Záměrnosti	Ne	176	1.8639	1.59022	.11987
	Ano	129	2.1009	1.83339	.16142

Tabulka 22

Test nezávislých výběrů pro záměrnost, rodiče a nerodiče (N = 305)

		Levenův test pro rovnost rozptylů		t-test pro rovnost průměrů						
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Rozdíl průměrů	Rozdíl standardní chyby	95% interval spolehlivosti rozdílu	
									dolní mez	horní mez
Záměrnost	Předpokládaná rovnost rozptylů	5.059	.025	-1.205	303	.229	-.23707	.19671	-.62416	.15003
	Nepředpokládaná rovnost rozptylů			-1.179	252.032	.239	-.23707	.20106	-.63304	.15890

Při hodnocení průměrných úrovní vnímané záměrnosti sexuálního zájmu MAP mezi rodiči a nerodiči byl proveden t-test nezávislých vzorků. Skupinová statistika ukázala, že nerodiče ($M = 1,86$, $SD = 1,59$) měli nižší průměrné hodnoty vnímání záměrnosti u MAP ve srovnání s rodiči ($M = 2,10$, $SD = 1,83$). Levenův test rovnosti rozptylů ukázal významný rozdíl v rozptylech mezi oběma skupinami ($F = 5,06$, $p = 0,025$). T-test za předpokladu rovnosti rozptylů odhalil nesignifikantní rozdíl v průměrných úrovních záměrnosti mezi rodiči a nerodiči ($t(303) = -1,205$, $p = 0,229$, dvouvýběrový). Průměrný rozdíl činil $-0,24$ s 95% intervalem spolehlivosti v rozmezí $-0,62$ až $0,15$. Tento nesignifikantní výsledek podporuje zachování nulové hypotézy, což naznačuje, že ve vzorku neexistuje statisticky významný rozdíl v průměrné úrovni vnímané záměrnosti u MAP mezi rodiči a nerodiči.

H14: Existuje signifikantní rozdíl ve vnímané míře nebezpečnosti MAP mezi rodiči a nerodiči.

Tabulka 27

Popisné statistiky pro nebezpečnost, rodiče a nerodiče (N = 305)

	Rodič	N	Průměr	Směrodatná odchylka	Standardní chyba průměru
Nebezpečnost	Ne	176	2.7074	1.32110	.09958
	Ano	129	3.2752	1.37885	.12140

Tabulka 28

Test nezávislých výběrů pro nebezpečnost, rodiče a nerodiče (N = 305)

		Levenův test pro rovnost rozptylů		t-test pro rovnost průměrů					95% interval spolehlivosti rozdílu	
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Rozdíl průměrů	Standardní chyba	dolní mez	horní mez
Nebezpečnost	Předpokládaná rovnost rozptylů	.056	.814	-	303	.000	-.56781	.15598	-.87476	-.26086
	Nepředpokládaná rovnost rozptylů			-	269.092	.000	-.56781	.15702	-.87695	-.25867

Při hodnocení průměrné vnímané nebezpečnosti MAP mezi rodiči a nerodiči byl proveden t-test nezávislých vzorků. Skupinová statistika ukázala, že rodiče ($M = 3,53$, $SD = 0,73$) a nerodiče ($M = 3,53$, $SD = 0,76$) mají velmi podobné vnímání úrovně nebezpečnosti MAP. Levenův test rovnosti rozptylů neukázal žádný významný rozdíl v rozptylech mezi oběma skupinami ($F = 2,011$, $p = 0,157$). T-test za předpokladu rovnosti rozptylů odhalil nesignifikantní rozdíl v průměrných úrovních vnímané nebezpečnosti MAP mezi rodiči a nerodiči ($t(303) = -0,009$, $p = 0,99$, dvouvýběrový). Průměrný rozdíl činil $-0,00079$ s 95% intervalem spolehlivosti v rozmezí $-0,17101$ až $0,16942$. Tento nesignifikantní výsledek podporuje zachování nulové hypotézy a naznačuje, že ve vzorku neexistuje statisticky významný rozdíl v průměrné míře vnímané nebezpečnosti MAP mezi rodiči a nerodiči.

H15: Existuje signifikantní rozdíl v úrovni pocíťovaného soucitu k MAP mezi rodiči a nerodiči.

Tabulka 29

Popisné statistiky pro soucit, rodiče a nerodiče (N = 305)

	Rodič	N	Průměr	Směrodatná odchylka	Standardní chyba průměru
Soucít	Ne	176	1.9432	1.78475	.13453
	Ano	129	1.5271	1.70513	.15013

Tabulka 30

Test nezávislých výběrů pro soucit, rodiče a nerodiče (N = 305)

		Levenův test pro rovnost rozptylů		t-test pro rovnost průměrů						
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Rozdíl průměru	Rozdíl standardní chyby	95% interval spolehlivosti rozdílu	
									dolní mez	horní mez
Soucí	Předpokládaná rovnost rozptylů	.15	.69	2.04	303	.041	.41605	.20301	.0165	.8155
t	Nepředpokládaná rovnost rozptylů			2.06	282.75	.040	.41605	.20159	.0192	.8128
				4	0				5	5

Při zkoumání průměrných úrovní pocíťovaného soucitu vůči MAP mezi rodiči a nerodiči byl proveden t-test nezávislých vzorků. Skupinové statistiky v tabulce 29 ukázaly, že nerodiče ($M = 1,94$, $SD = 1,78$) měli vyšší průměrnou úroveň pocíťovaného soucitu k MAP ve srovnání s rodiči ($M = 1,53$, $SD = 1,71$). Levenův test rovnosti rozptylů neprokázal významný rozdíl v rozptylech mezi oběma skupinami ($F = 0,16$, $p = 0,69$). T-test za předpokladu rovnosti rozptylů odhalil signifikantní rozdíl v průměrných úrovních pocíťovaného soucitu k MAP mezi rodiči a nerodiči ($t(303) = 2,05$, $p = 0,04$, dvouvýběrový). Průměrný rozdíl činil 0,42 s 95% intervalem spolehlivosti v rozmezí od 0,02 do 0,82. Tento významný výsledek podporuje zamítnutí nulové hypotézy a naznačuje, že mezi rodiči a nerodiči existuje statisticky signifikantní rozdíl v průměrné pocíťované míře soucitu k MAP, přičemž nerodiče vyjadřují v průměru vyšší pocíťovanou úroveň soucitu.

H16: Existuje signifikantní rozdíl v úrovni pocíťovaného hněvu k MAP mezi rodiči a nerodiči.

Tabulka 31

Popisné statistiky pro hněv, rodiče a nerodiče (N = 305)

	Rodič	N	Mean	Směrodatná odchylka	Standardní chyba průměru
Hněv	Ne	176	3.8750	1.74561	.13158
	Ano	129	4.6512	1.63292	.14377

Tabulka 32

Test nezávislých výběrů pro hněv, rodiče a nerodiče (N = 305)

		Levenův test pro rovnost rozptylů		t-test pro rovnost průměrů						
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Rozdíl průměrů	Standardní chyby	95% interval spolehlivosti rozdílu	
									dolní mez	horní mez
Hněv	Předpokládaná rovnost rozptylů	.813	.368	-3.942	303	.000	-.77616	.19691	-1.16365	-.38868
	Nepředpokládaná rovnost rozptylů			-3.983	285.648	.000	-.77616	.19489	-1.15977	-.39255

Při zkoumání průměrné úrovně hněvu vůči MAP mezi rodiči a nerodiči byl proveden t-test nezávislých vzorků. Skupinové statistiky v tabulce 31 ukázaly, že osoby, které nejsou rodiči ($M = 3,87$, $SD = 1,74$), vykazovaly nižší průměrnou úroveň hněvu vůči MAP než rodiče ($M = 4,65$, $SD = 1,63$). Levenův test rovnosti rozptylů neukázal žádný signifikantní rozdíl v rozptylech mezi oběma skupinami ($F = 0,81$, $p = 0,37$). T-test za předpokladu rovnosti rozptylů odhalil v tabulce 32 významný rozdíl v průměrné pocíťované úrovni hněvu mezi rodiči a nerodiči ($t(303) = -3,942$, $p < 0,001$, dvouvýběrový). Průměrný rozdíl činil $-0,77616$ s 95% intervalem spolehlivosti v rozmezí od $-1,16365$ do $-0,38868$. Tento signifikantní výsledek podporuje zamítnutí nulové hypotézy a naznačuje, že mezi rodiči a nerodiči existuje statisticky významný rozdíl ve pocíťované průměrné úrovni hněvu vůči MAP, přičemž nerodiče uvádějí v průměru nižší úroveň hněvu.

H17: Existuje signifikantní rozdíl v sociálním odstup, který lidé k MAP mají, mezi rodiči a nerodiči.

Tabulka 33

Popisné statistiky pro sociální odstup, rodiče a nerodiče (N = 305)

	Rodič	N	Průměr	Směrodatná odchylna	Standardní chyba průměru
Sociální odstup	Ne	176	3.0028	1.40368	.10581
	Ano	129	3.6951	1.45552	.12815

Tabulka 34

Test nezávislých výběrů pro sociální odstup, rodiče a nerodiče (N = 305)

		Levenův test pro rovnost rozptylů		t-test pro rovnost průměrů						
		F	Sig.	t	df	Sig. (1-tailed)	Rozdíl průměrů	Rozdíl standardní chyby	95% interval spolehlivosti rozdílu	
									dolní mez	horní mez
Sociální odstup	Předpokládaná rovnost rozptylů	.004	.950	-	303	.000	-.69225	.16526	-1.01745	-.36705
	Nepředpokládaná rovnost rozptylů			-	270.164	.000	-.69225	.16619	-1.01943	-.36507

Tato analýza zaměřena na otázku, zda existuje signifikantní rozdíl v průměrné míře sociálního odstupu od MAP mezi jedinci, kteří mají děti, a těmi, kteří je nemají. Skupinové statistiky v tabulce 33 ukázaly, že osoby, které nejsou rodiči, měly průměrnou hodnotu sociálního odstupu 3,00 (SD = 0,1,40), zatímco rodiče měli vyšší průměrnou hodnotu 3,69 (SD = 1,45). Levenův test rovnosti rozptylů ukázal nesignifikantní výsledek (F = ,004, p = ,95), což naznačuje neporušení předpokladu rovnosti rozptylů. Nezávislý výběrový t-test za předpokladu rovnosti rozptylů ukázal statisticky významný rozdíl v průměrném sociálním odstup mezi rodiči a nerodiči $t(303) = 4,18$, $p < ,001$, jednostranný). Průměrný rozdíl činil -,69 s 95% intervalem spolehlivosti v rozmezí -1,01 až -,37. Proto nulovou hypotézu zamítáme, protože p-hodnota je menší než předpokládaná hladina alfa 0,05. Jelikož nulovou hypotézu zamítáme, výsledek naznačuje, že jedinci, kteří jsou rodiči, mají významně vyšší průměrnou úroveň skóre sociálního odstupu od MAP ve srovnání s jedinci, kteří rodiči nejsou.

6. Diskuse

Klíčovým východiskem pro provedení aktuálního výzkumu je nedostatek předešlých studií na toto téma mezi dospělou českou populací. Hlavním záměrem je proto prozkoumat postoje české veřejnosti k lidem se sexuálním zájmem o děti, vzhledem k tomu, že tyto postoje mohou být ovlivněny kulturním prostředím a charakterem společnosti.

První výzkumnou otázkou bylo jaké jsou postoje české populace k lidem s dominantním sexuálním zájmem o děti. Cílem této otázky bylo zmapovat různé dimenze stigmatizujících postojů u dospělých občanů České republiky. Tuto výzkumnou otázku jsme prozkoumali v kapitole Výsledky prostřednictvím grafu 2, grafu 3 a tabulek 8, 9, 10, 11. V následujícím textu diskuse jsou již představeny výsledky testování jednotlivých hypotéz. Postoje byly měřeny pomocí dotazníku Stigma Inventory, jednotlivé použité subškály budou uvedeny přímo u shrnutí konkrétních výsledků.

V hypotéze H1 byl zkoumán rozdíl ve vnímané míře nebezpečnosti osob se sexuálním zájmem o děti mezi muži a ženami. Tato veličina byla měřena pomocí subškály nebezpečnost. Výsledek analýzy ($t(303) = 2,09$, $p = 0,037$) naznačuje, že existuje signifikantní rozdíl v míře vnímané nebezpečnosti mezi muži a ženami. Konkrétně údaje naznačují, že ženy vnímají osoby se sexuálním zájmem o děti jako méně nebezpečné ve srovnání s muži. Toto zjištění odporuje předešlému výzkumu provedenému Jahnke a kol. (2014), kde dotazované ženy vykazovaly vyšší míru vnímané nebezpečnosti týkající se osob se sexuálním zájmem o děti. Výsledky tohoto výzkumu jsou stručně popsány v kapitole Výzkumné otázky a hypotézy.

V hypotéze H2 byl zkoumán rozdíl v úrovni pocíťovaného hněvu k lidem se sexuálním zájmem o děti mezi muži a ženami. Hněv byl měřen jednou položkou zastoupenou v rámci dimenze afektivní reakce. Výsledek statistické analýzy ($t(303) = 2,685$, $p = 0,008$) naznačuje, že existuje signifikantní rozdíl v průměrné úrovni hněvu mezi muži a ženami, přičemž muži vykazují výrazně vyšší úroveň pocíťovaného hněvu vůči osobám s dominantním sexuálním zájmem o děti než ženy. Toto zjištění není v souladu s předešlou studií Jahnke a kol. (2014), kde byla u žen zjištěna vyšší úroveň pocíťovaného hněvu k osobám se sexuálním zájmem o děti.

V hypotéze H3 byl zkoumán vztah mezi nejvyšším dosaženým vzděláním a vnímanou mírou záměrnosti sexuálního zájmu o děti. Tato veličina byla měřena pomocí subškály záměrnost. Vzhledem k zjištěným hodnotám ($r_s = -,080$, $p = .082$) byla přijata nulová hypotéza, což znamená, že neexistuje žádný signifikantní vztah mezi vyšším vzděláním a

nižší vnímanou mírou záměrnosti dominantního sexuálního zájmu o děti. Toto zjištění také odporuje předešlému výzkumu (Jahnke a kol., 2014), kde respondenti s vyšším dosaženým vzděláním vnímali pedofilní zájmy jako méně volitelné.

V hypotéze H4 byl zkoumán vztah mezi nejvyšším dosaženým vzděláním a vnímanou mírou nebezpečnosti osob se sexuálním zájmem o děti. Tato veličina byla měřena pomocí subškály nebezpečnost. S ohledem na výsledky analýzy ($r_s = -.25$, $p < .001$) bylo dosaženo závěru, že existuje signifikantní negativní korelace mezi vzděláním a vnímanou mírou nebezpečnosti lidí s dominantním sexuálním zájmem o děti, to znamená, že čím vyšší je vzdělání, tím menší je úroveň vnímané nebezpečnosti osob s dominantním sexuálním zájmem o děti, a naopak. Toto zjištění je v souladu s předešlým výzkumem Jahnke a kol. (2014).

V hypotéze H5 byl zkoumán vztah mezi nejvyšším dosaženým vzděláním a pocíťovaným soucitem k osobám se sexuálním zájmem o děti. Soucit byl měřen jednou položkou zastoupenou v rámci dimenze afektivní reakce. Výsledky ($r_s = .214$, $p < .001$) ukázaly signifikantní pozitivní korelaci mezi vzděláním a pocíťovaným soucitem, což naznačuje, že čím vyšší dosažené vzdělání respondenti měli, tím větší soucit k osobám s dominantním sexuálním zájmem o děti cítili. Toto zjištění se shoduje s předešlými výsledky výzkumu Jahnke a kol. (2014).

V hypotéze H6 byl zkoumán vztah mezi nejvyšším dosaženým vzděláním a pocíťovaným hněvem k osobám se sexuálním zájmem o děti. Hněv byl měřen jednou položkou zastoupenou v rámci dimenze afektivní reakce. Výsledky ($r_s = -.237$, $p = .000$) odhalily signifikantní negativní korelaci mezi vzděláním a pocíťovaným hněvem, což naznačuje, že respondenti s vyšším dosaženým vzděláním mají tendenci pocíťovat výrazně menší hněv vůči osobám s dominantním sexuálním zájmem o děti. Tyto výsledky odpovídají zjištěním předešlého výzkumu Jahnke a kol. (2014).

V hypotéze H7 byl zkoumán vztah mezi nejvyšším dosaženým vzděláním a udržovaným sociálním odstupem od osob se sexuálním zájmem o děti. Tato veličina byla měřena pomocí subškály sociální odstup. Výsledek statistické analýzy ($r_s = -.225$, $p < .001$) naznačuje, že s vyšším dosaženým vzděláním respondentů dochází k mírnému poklesu v dimenzi sociální vzdálenosti, což znamená, že lidé s vyšším dosaženým vzděláním mají tendenci mít o něco menší sociální odstup vůči osobám s dominantním sexuálním zájmem o děti. Zjištění o míře sociálního odstupu jsou ve shodě s výsledky předešlého studie provedené Jahnke a kol. (2014).

V hypotéze H8 byl zkoumán vztah mezi věkem a vnímanou mírou záměrnosti sexuálního zájmu o děti. Tato veličina byla měřena pomocí subškály záměrnost. Vzhledem k výsledkům analýzy ($r_s = ,056$, $p = ,331$) se shodují s nulovou hypotézou, která naznačuje, že neexistuje statisticky signifikantní korelace mezi věkem a vnímáním záměrnosti dominantního sexuálního zájmu o děti.

V hypotéze H9 byl zkoumán vztah mezi věkem a vnímanou mírou nebezpečnosti osob se sexuálním zájmem o děti. Tato veličina byla měřena pomocí subškály nebezpečnost. Statistická zjištění ($r_s = ,190$, $p = ,001$) naznačují, že věk statisticky významně souvisí s vnímáním osob se zájmem o děti jako nebezpečných. Což naznačuje, že s rostoucím věkem respondentů roste i míra posuzování osob s dominantním sexuálním zájmem o děti jako nebezpečných a naopak. To znamená, že starší lidé vnímali tyto osoby jako nebezpečnější, než mladší lidé v souboru.

V hypotéze H10 byl zkoumán vztah mezi věkem a pocíťovaným soucitem k osobám se sexuálním zájmem o děti. Soucit byl měřen jednou položkou zastoupenou v rámci dimenze afektivní reakce. Zjištění ($r_s = -,039$, $p = ,249$) naznačují, že mezi věkem a mírou soucitu k osobám se sexuálním zájmem o děti, neexistuje statisticky signifikantní souvislost, dá se tedy říci, že věk nehraje významnou roli v míře soucitu, který lidé pocíťují k pedofilním osobám. Tyto výsledky jsou v kontrastu se zjištěními předešlého výzkumu Jahnke a kol. (2014), kde dotazovaní starší lidé měli tendenci pocíťovat větší soucit k osobám se sexuálním zájmem o děti.

V hypotéze H11 byl zkoumán vztah mezi věkem a pocíťovaným hněvem k osobám se sexuálním zájmem o děti. Hněv byl měřen jednou položkou zastoupenou v rámci dimenze afektivní reakce. Výsledky ($r_s = ,182$, $p = ,001$) ukázaly na signifikantní korelaci mezi věkem a úrovní hněvu na osoby se sexuálním zájmem o děti, což naznačuje, že s rostoucím věkem má v průměru tendenci růst i míra pocíťovaného hněvu.

V hypotéze H12 byl zkoumán vztah mezi věkem a udržovaným sociálním odstupem od osob se sexuálním zájmem o děti. Tato veličina byla měřena pomocí subškály sociální odstup. Výsledek analýzy ($r_s = ,192$, $p = ,001$) naznačuje, že existuje signifikantní korelace mezi věkem a sociální vzdáleností, přičemž s rostoucím věkem mají jedinci tendenci vykazovat vyšší skóre v této dimenzi. Můžeme tedy konstatovat, že čím vyšší je věk, tím větší je sociální odstup od osob s dominantním sexuálním zájmem o děti. Toto zjištění není

v souladu s předešlým výzkumem Jahnke a kol. (2014), kde starší respondenti měli menší tendenci udržovat si sociální odstup od lidí se sexuálním zájmem o děti.

V hypotéze H13 byl zkoumán rozdíl ve vnímané míře záměrnosti sexuálního zájmu o děti mezi rodiči a nerodiči. Tato veličina byla měřena pomocí subškály záměrnost. Zjištěný nesignifikantní výsledek ($t(303) = -1,205$, $p = 0,229$) naznačuje, že v souboru neexistuje statisticky signifikantní rozdíl v průměrné úrovni vnímané záměrnosti dominantního sexuálního zájmu o děti mezi rodiči a nerodiči.

V hypotéze H14 byl zkoumán rozdíl ve vnímané míře nebezpečnosti osob se sexuálním zájmem o děti mezi rodiči a nerodiči. Tato veličina byla měřena pomocí subškály nebezpečnost. Nesignifikantní výsledek statistické analýzy ($t(303) = -0,009$, $p = 0,99$) naznačuje, že ve vzorku neexistuje statisticky významný rozdíl v průměrné míře vnímané nebezpečnosti osob s dominantním sexuálním zájmem o děti mezi rodiči a nerodiči.

V hypotéze H15 byl zkoumán rozdíl v úrovni pociťovaného soucitu k osobám se sexuálním zájmem o děti mezi rodiči a nerodiči. Soucit byl měřen jednou položkou zastoupenou v rámci dimenze afektivní reakce. Výsledek analýzy ($t(303) = 2,05$, $p = 0,04$) podporuje zamítnutí nulové hypotézy a naznačuje, že mezi rodiči a nerodiči existuje statisticky signifikantní rozdíl v pociťovaném soucitu, přičemž nerodiče vyjadřují v průměru vyšší soucitné postoje k osobám s dominantním sexuálním zájmem o děti.

V hypotéze H16 byl zkoumán rozdíl v úrovni pociťovaného hněvu k osobám se sexuálním zájmem o děti mezi rodiči a nerodiči. Hněv byl měřen jednou položkou zastoupenou v rámci dimenze afektivní reakce. Výsledky analýzy ($t(303) = -3,942$, $p < 0,001$) ukázaly, že mezi rodiči a nerodiči existuje statisticky významný rozdíl ve pociťované úrovni hněvu, přičemž respondenti, kteří nemají děti, uvádějí v průměru nižší úroveň pociťovaného hněvu k osobám s dominantním sexuálním zájmem o děti.

V hypotéze H17 byl zkoumán rozdíl v udržovaném sociálním odstupu od osob se sexuálním zájmem o děti mezi rodiči a nerodiči. Tato veličina byla měřena pomocí subškály sociální odstup. Výsledek statistické analýzy ($t(303) = 4,18$, $p < ,001$) naznačuje, že respondenti, kteří jsou rodiči, mají významně vyšší průměrnou úroveň sociálního odstupu od osob s dominantním sexuálním zájmem o děti ve srovnání s jedinci, kteří rodiči nejsou. Toto zjištění je v souladu s výsledky předešlé studie Jahnke a kol. (2014).

Rozdíly ve zjištěních vůči předchozí studii Jahnke a kol. (2014) mohou být způsobeny rozdílnou velikostí a reprezentativitou výzkumného souboru (například co se týče zastoupení v jednotlivých krajích, věkových skupinách apod.). Zmíněná studie sbírala data pouze ve velkých městech (Drážďany a Stuttgart), kdežto aktuální výzkum provedený v rámci diplomové práce měl rozmanitější složení krajů bydliště respondentů, kteří tak mohli pocházet i z periferních oblastí České republiky, což by mohlo mít vliv na jejich možné stigmatizující postoje k pedofilním jedincům. Roli mohlo hrát i rozdílné naladění české společnosti na toto téma ve srovnání s předchozími studiemi, která byla provedena v Německu. Ačkoliv se v nedávné době začalo v českém prostředí dostávat pozornosti relativně novému projektu Parafilik (který mimo jiné z německého modelu preventivního programu péče o pedofilní osoby vychází), například na sociálních sítích a bannerech, je zde ještě stále problematika osob se sexuálním zájmem o děti méně diskutovaná než v zmíněném Německu (Parafilik.cz, 2023). V České republice nebyl dle znalostí autorky proveden doposud žádný relevantní výzkum zabývající se postoji laické populace k nedelikventním osobám s dominantním sexuálním zájmem o děti. Jedná se tak jeden z prvních výzkumů tohoto typu na české populaci, který tak přispívá k rozšíření stávajícího souboru informací o vnímání pedofilní preference. V zahraničí je výzkum týkající se heterogenní skupiny osob se sexuálním zájmem o děti o něco bohatší. Výrazně k tomu přispěli především výzkumníci jako Sara Jahnke, Roland Imhoff, Michael C. Seto a další.

Empirická část této diplomové práce přinesla nové poznatky týkající se postojů dospělé české populace k lidem se sexuálním zájmem o děti. Tato data byla sesbírána pomocí nástroje Stigma Inventory, který byl v několika verzích vyvinut výzkumníky v Německu (Jahnke, 2014; Jahnke, 2015b). Dotazník Stigma Inventory je koncipován velice jednoduše a přehledně jak pro výzkumníka, tak pro respondenty. Skládá se z 15 položek, které zkoumají tři úrovně stigmatu, kterými jsou kognitivní předsudky a stereotypy, afektivní reakce a diskriminační záměr a které se dají rozdělit do pěti zkoumaných subškál – záměrnost, nebezpečnost, úroveň pocíťovaného hněvu a soucitu vůči osobám se sexuálním zájmem o děti a sociální odstup. Pro subškály záměrnost, nebezpečnost a sociální odstup byl v aktuálním výzkumu proveden test vnitřní konzistence dotazníku, který vyšel v pořádku. V dotazníku se odpovědi hodnotí na jednoduché Likertově škále, kde respondent vybírá hodnotu své odpovědi od 0 (vůbec nesouhlasím) až po 6 (zcela souhlasím). Jedinou matoucí částí dotazníku pak mohou být první tři odpovědi, které vyznívají ve své formulaci téměř identicky, a to i v originální anglické verzi dotazníku.

V rámci výzkumu se povedlo získat dostatečnou velikost výzkumného souboru. Výsledky power analýzy ukázaly, že pro testování hypotéz je potřeba nasbírat 176 respondentů, 88 mužů a 88 žen. Toto číslo bylo vysoce převyšeno, výzkumný soubor čítá 305 respondentů. Podařilo se také získat celkem vyrovnané množství respondentů mužů a žen (146 mužů a 159 žen) a překvapivě i rodičů a nerodičů (176 nerodičů a 129 rodičů), což je také důležitým předpokladem pro provedení řádné statistické analýzy v rámci tohoto výzkumu. Možné limity tohoto výzkumu mohou pramenit z toho, že se jedná o výzkum kvantitativní. V rámci kvantitativního výzkumu je možné testovat hypotézy, ale mohou se ztratit některé detaily či nuance potřebné pro komplexnější pochopení problematiky stigmatizace lidí se sexuálním zájmem o děti. Několik respondentů využilo možnost zanechat komentář. Seznam komentářů je pak následně k přečtení v příloze X této diplomové práce. Jedním z dalších možných problémů také může být limitovaná metoda sběru dat. Data byla získána pomocí sociálních sítí a pomocí distribuce pracovních skupinách. Následně se dotazník šířil metodou sněhové koule dále. Různé pracovní skupiny byly využity pro získání rozmanitějšího složení respondentů, i přesto je však většina respondentů spíše v mladší věkové kategorii, pod 30 let. Potenciálně problematické se také může ukázat použití dotazníku Stigma Inventory, který se běžně v České republice nepoužívá. K překladu byla využita metoda zpětného překladu, ale i přes veškerou snahu je možné, že mohlo dojít k jistému zkreslení otázek v dotazníku.

Aktuální pokrytí tohoto tématu v České republice je minimální a přestože se v rámci této studie podařilo získat relativně velký a rozmanitý vzorek, bylo by zajímavé provést další studii na toto téma na mnohem větším vzorku lidí s větším zastoupením všech věkových kategorií a přidat navíc další sociodemografické charakteristiky, jako je například velikost bydliště, nebo konkrétní počet dětí. Dále by bylo zajímavé zpracovat studii na to, jaký vliv zastávají média při tvorbě stigmatizujících postojů k lidem se sexuálním zájmem o děti a jaká je současná mediální prezentace pedofilů. V zahraničí existuje několik podobných studií a jelikož jsou média důležitým prvkem ve formování postojů, bylo by přínosné zkoumat jak právě česká média informují o pedofilii a tak ovlivňují postoje lidí k osobám se sexuálním zájmem o děti. V příštích výzkumech by také mohla být porovnána efektivita intervence mířené na snížení stigmatizace za použití humanizujícího narativu v podobě videa s osobou se sexuálním zájmem o děti nebo psaného příběhu o prožitcích osoby s pedofií v první osobě, aby se zároveň změřil efekt této intervence a tím by se v budoucnu mohlo cílit na zmírnění

stigmatu, které s sebou nese pozitivní důsledky nejen pro samotné pedofilní jedince, ale i pro celou společnost, jak je uvedeno v kapitole Stigmatizace.

7. Závěr

Tato diplomová práce se zaměřila na zkoumání postojů lidí k osobám se sexuálním zájmem o děti. Toto téma je ve společnosti často vnímáno s velkou citlivostí a vyvolává silné reakce. Základním přínosem této práce je poskytnutí detailního a komplexního pohledu na problematiku, jež bývá obklopena řadou tabu a které často chybí hlubší pochopení a objektivní diskurz. Tento nedostatek vede k zjednodušeným názorům a stereotypům, které mohou být překážkou v efektivním řešení a prevenci stigmatizace lidí se sexuálním zájmem o děti.

V rámci teoretické části této práce se podařilo pokrýt téma postojů k lidem se sexuálním zájmem o děti a toho, jaký mají vliv na jejich stigmatizace. Přestože stále neexistuje dostatek studií na téma postojů k lidem se sexuálním zájmem o děti, situace v zahraničí se v poslední době výrazně zlepšila a tato práce tak přináší tyto poznatky i do české akademické obce.

K dosažení tohoto cíle byla v rámci empirické části uplatněna metodologie kvantitativního výzkumu pomocí nástroje Stigma Inventory. Tento přístup umožnil shromažďovat a analyzovat data z velkého vzorku respondentů, čímž bylo zajištěno, že získané výsledky jsou reprezentativní a vypovídající o širších trendech ve veřejných názorech. Kvantitativní metoda umožnila efektivně mapovat rozdílné postoje veřejnosti a identifikovat klíčové faktory, které tyto postoje ovlivňují.

V empirické části této diplomové práce jsme prostřednictvím hypotéz blíže prozkoumávali postoje populace k lidem se sexuálním zájmem o děti. Statisticky signifikantní výsledky vyšly u hypotéz H1, H2, H4, H5, H6, H7, H9, H11, H12, H15, H16 a H17. Česká dospělá populace měla v tomto výzkumu takovéto postoje:

Ženy vnímají menší míru nebezpečnosti osob se sexuálním zájmem o děti než muži.

Muži pocítují výrazně vyšší míru hněvu k osobám se sexuálním zájmem o děti než ženy.

Čím vyšší dosažené vzdělání respondent měl, tím méně vnímal osoby se sexuálním zájmem o děti jako nebezpečné.

Čím vyšší bylo dosažené vzdělání respondentů, tím větší byl jejich pocítovaný soucit k osobám se sexuálním zájmem o děti.

Respondenti s vyšším dosaženým vzděláním pociťovali výrazně nižší úroveň hněvu vůči osobám se sexuálním zájmem o děti.

Lidé s vyšším dosaženým vzděláním mají tendenci si udržovat menší sociální odstup od osob se sexuálním zájmem o děti.

Čím byl věk respondentů vyšší, tím byla větší míra vnímané nebezpečnosti osob se sexuálním zájmem o děti.

S rostoucím věkem rostla míra pociťovaného hněvu vůči osobám se sexuálním zájmem o děti.

Čím větší je věk respondentů, tím si udržují větší sociální odstup od osob se sexuálním zájmem o děti.

Lidé, kteří nemají děti, vyjadřují více soucitu k osobám se sexuálním zájmem o děti.

Lidé, kteří nemají děti, uvádějí nižší úroveň pociťovaného hněvu k osobám se sexuálním zájmem o děti.

Respondenti, kteří mají děti, si udržují větší sociální odstup od osob se sexuálním zájmem o děti.

Empirická část diplomové práce tak přispěla k naplnění cílů diplomové práce a zodpovězení výzkumných otázek. Získané poznatky mohou být využity pro vytvoření lepší představy o názoru veřejnosti na problematiku osob s dominantním sexuálním zájmem o děti a mohou sloužit jako podklad pro případné vzdělávací a preventivní programy zaměřené na zmírnění stigmatizace a zvyšování informovanosti veřejnosti.

Pro budoucí výzkum v této oblasti se nabízí několik směrů. Prvním by mohlo být prohloubení porozumění mechanismům, které vedou k formování postojů, a zkoumání vlivu mediální prezentace pedofilní preference na veřejné mínění. Výzkumy na téma postojů lidí vůči osobám se sexuálním zájmem o děti jsou důležité především proto, že stigmatizace může výrazně narušit duševní zdraví lidí se sexuálním zájmem o děti, jejich fungování ve společnosti a začlenění do ní, může přispět k jejich menší ochotě vyhledat v případě potřeby odbornou pomoc, což může vést k selhání samoregulace a následnému spáchání sexuálního trestného činu na dětech. Dalším směrem by mohla být analýza účinnosti různých programů cílících na snížení stigmatizujících postojů veřejnosti. Také je důležité se zaměřit na možnosti lepší integrace pedofilních osob do společnosti, poskytování kvalitní péče a změnu přístupu z

pouhé prevence zneužívání dětí ke komplexní péči o jedinečné psychosociální potřeby osob se sexuálním zájmem o děti. Tím se můžeme snažit o prevenci páchání sexuálních trestných činů s dětskou obětí a v neposlední řadě snižování rizik recidivy jako neméně důležitou oblast možnosti intervence u osob s dominantním sexuálním zájmem o děti, ale ne prvotní a jedinou.

Reference

Allport, G. W. (1954). *The nature of prejudice*. Reading, MA: Addison-Wesley.

Allport, G. W. (2004). O povaze předsudků. *Prostor*.

Amelung, T., Kuhle, L. F., Konrad, A., Pauls, A., & Beier, K. M. (2012). Androgen deprivation therapy of self-identifying, help-seeking pedophiles in the Dunkelfeld. *International Journal of Law and Psychiatry*,

Amy L. Lawrence & Gwenda M. Willis (2021) Understanding and Challenging Stigma Associated With Sexual Interest in Children: A Systematic Review, *International Journal of Sexual Health*, 33:2, 144-162, DOI: 10.1080/19317611.2020.1865498

Angermeyer, M. C., & Dietrich, S. (2006). Public beliefs about and attitudes towards people with mental illness: A review of population studies. *Acta Psychiatrica Scandinavica*, 113, 163–179. doi:10.1111/j.1600-0447.2005.00699.x.

Atanasova, D., Koteyko, N., Brown, B., & Crawford, P. (2019). Mental health and the media: From illness to wellbeing. *Sociology Compass*, 13(5), Article e12678. <https://doi.org/10.1111/soc4.12678>

Atkinson, R. L., Atkinson, R. C., Smith, E. E. (2003). *Psychologie*. Portál.

B4U-Act. (2011). Experiences with mental health care and attitudes toward

Bailey, J. M., Hsu, K. J., & Bernhard, P. A. (2016). An Internet study of men sexually attracted to children: Sexual attraction patterns. *Journal of Abnormal Psychology*, 125, 976-988.

Baldwin, M. L., & Marcus, S. C. (2006). Perceived and measured stigma among workers with serious mental illness. *Psychiatric services (Washington, D.C.)*, 57(3), 388–392. <https://doi.org/10.1176/appi.ps.57.3.388>

Bandura, A., Barbaranelli, C., Caprara, G. V., & Pastorelli, C. (1996). Multifaceted impact of self-efficacy beliefs on academic functioning. *Child Development*, 67(3), 1206–1222. <https://doi.org/10.2307/1131888>

Bar-Johnson, M. (2021). Male sex work in the Czech Republic: The intersection of cultural norms, sexual orientation, and economic disparities. In Scott, J., Grov, C. & Minichiello, V.

(Eds.), *The Routledge Handbook of Male Sex Work, Culture, and Society* (pp. 491–507): Routledge.

Bártová, K., Androvičová, R., Krejčová, L., Weiss, P., & Klapilová, K. (2021). The Prevalence of Paraphilic Interests in the Czech Population: Preference, Arousal, the Use of Pornography, Fantasy, and Behavior, *The Journal of Sex Research*, 58(1), 86-96. <https://doi.org/10.1080/00224499.2019.1707468>

Baumeister, R. F., & Finkel, E. J. (Eds.). (2010). *Advanced social psychology: The state of the science*. Oxford University Press.

Baur, E., Forsman, M., Santtila, P. (2016). Paraphilic Sexual Interests and Sexually Coercive Behavior: A Population-Based Twin Study. *Arch Sex Behav* 45, 1163–1172. <https://doi.org/10.1007/s10508-015-0674-2>.

Beemyn, G., & Rankin, S. (2011). *The lives of transgender people*. Columbia University Press.

Behrendt, M. (2018). Reflections on moral challenges posed by a therapeutic childlike sexbot. In A. Cheok & D. Levy (Eds.), *Love and Sex with Robots* (pp. 96–113). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-319-76369-9_8

Beier, K. M. (2016). Proactive strategies to prevent child sexual abuse and the use of child abuse images: Experiences from the German Dunkelfeld Project. In H. Kury, S. Redo, & E. Shea (Eds.), *Women and children as victims and offenders: Background, prevention, reintegration* (pp. 499–524). Zurich, Switzerland: Springer International Publishing. https://doi.org/10.1007/978-3-319-28424-8_19

Beier, K. M., Grundmann, D., Kuhle, L. F., Scherner, G., Konrad, A., & Amelung, T. (2015). The German Dunkelfeld Project: A pilot study to prevent child sexual abuse and the use of child abusive images. *The Journal of Sexual Medicine*, 12, 529–542. <https://doi.org/10.1111/jsm.12785>

Beier, K. M., Neutze, J., Mundt, I. A., Ahlers, C. J., Goecker, D., Konrad, A., & Schaefer, G. A. (2009). Encouraging self-identified pedophiles and hebephiles to seek professional help: first results of the Prevention Project Dunkelfeld (PPD). *Child abuse & neglect*, 33(8), 545–549. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2009.04.002>

- Berlin, F. (2014). Pedophilia and DSM-5: The importance of clearly defining the nature of a pedophilic disorder. *American Academy of Psychiatry Law*, 42, 404–407.
- Blagden, N. J., Mann, R., Webster, S., Lee, R., & Williams, F. (2018). “It’s not something I chose you know”: Making sense of pedophiles’ sexual interest in children and the impact on their psychosexual identity. *Sexual Abuse*, 30, 728–754.
- Bogardus, E. S. (1933). A social distance scale. *Sociology & Social Research*, 17, 265–271.
- Buckman, C., Ruzicka, A., & Shields, R. T. (2016). Help wanted: Lessons on prevention from non-offending young adult pedophiles. *ATSA Forum Newsletter*, 28(2), 9-11.
- Cantor, J. M. (2014). “Gold-star” pedophiles in general sex therapy practice. In Y. M. Binik & K. S. Hall (Eds.), *Principles and practice of sex therapy* (5th ed., pp. 219–234). New York, NY: Guilford Publications.
- Cantor, J.M., McPhail, I.V. (2016). Non-offending Pedophiles. *Curr Sex Health Rep* 8, 121–128. <https://doi.org/10.1007/s11930-016-0076-z>
- Cohen, L., Ndukwe, N., Yaseen, Z., & Galynker, I. (2018). Comparison of selfidentified minor-attracted persons who have and have not successfully refrained from sexual activity with children. *Journal of Sex & Marital Therapy*, 44(3), 217–230. <https://doi.org/10.1080/0092623X.2017.1377129>
- Cohen, S. (2011). *Folk devils and moral panics: The creation of the Mods and Rockers*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203828250>
- Corrigan, P. (2004). How stigma interferes with mental health care. *The American Psychologist*, 59(7), 614–625. <https://doi.org/10.1037/0003-066X.59.7.614>
- Corrigan, P. W. (2007). How clinical diagnosis might exacerbate the stigma of mental illness. *Social Work*, 52(1), 31–39. <https://doi.org/10.1093/sw/52.1.31>
- Corrigan, P. W., & Penn, D. L. (1999). Lessons from social psychology on discrediting psychiatric stigma. *American Psychologist*, 54(9), 765–776. <https://doi.org/10.1037/0003-066X.54.9.765>

Corrigan, P. W., & Shapiro, J. R. (2010). Measuring the Impact of Programs that Challenge the Public Stigma of Mental Illness. *Clinical Psychology Review*, 30, 907-922. <https://doi.org/10.1016/j.cpr.2010.06.004>

Corrigan, P. W., Larson, J. E., & Rüsch, N. (2009). Self-stigma and the “why try” effect: Impact on life goals and evidence-based practices. *World Psychiatry*, 8(2), 75–81. <https://doi.org/10.1002/j.2051-5545.2009.tb00218.x>

Corrigan, P. W., Larson, J. E., & Rüsch, N. (2009). Self-stigma and the “why try” effect: Impact on life goals and evidence-based practices. *World Psychiatry*, 8(2), 75–81. <https://doi.org/10.1002/j.2051-5545.2009.tb00218.x>

Corrigan, P. W., Morris, S. B., Michaels, P. J., Rafacz, J. D., & Rüsch, N. (2012). Challenging the public stigma of mental illness: a meta-analysis of outcome studies. *Psychiatric services (Washington, D.C.)*, 63(10), 963–973. <https://doi.org/10.1176/appi.ps.201100529>

Corrigan, P. W., Watson, A. C., & Barr, L. (2006). The self-stigma of mental illness: Implications for self-esteem and self-efficacy. *Journal of Social and Clinical Psychology*, 25(8), 875–884. <https://doi.org/10.1521/jscp.2006.25.8.875>

Danaher, J. (2019). Regulating child sex robots: Restriction or experimentation? *Medical Law Review*, 27(4), 553–575. <https://doi.org/10.1093/medlaw/fwz002>

Diefenbach, D. L. (1997). The portrayal of mental illness on prime-time television. *Journal of Community Psychology*, 25, 289–302.

Domaradzki J. (2021). The Werther Effect, the Papageno Effect or No Effect? A Literature Review. *International journal of environmental research and public health*, 18(5), 2396. <https://doi.org/10.3390/ijerph18052396>

Dombert, B., Schmidt, A. F., Banse, R., Briken, P., Hoyer, J., Neutze, J., & Osterheider, M. (2016). How common is men’s self-reported sexual interest in prepubescent children? *The Journal of Sex Research*, 53, 214–223. <https://doi.org/10.1080/00224499.2015.1020108>

Druss, B. G., Bradford, D., Rosenheck, R. A., Radford, M. J., & Krumholz, H. M. (2001). Quality of medical care and excess mortality in older patients with mental disorders. *Archives of General Psychiatry*, 58(6), 565–572. <https://doi.org/10.1001/archpsyc.58.6.565>

Dymond, H. and Duff, S. (2020), "Understanding the lived experience of British non-offending paedophiles", *The Journal of Forensic Practice*, Vol. 22 No. 2, pp. 71-81. <https://doi.org/10.1108/JFP-10-2019-0046>

Efrati, Y. (2019). God, I can't stop thinking about sex! The rebound effect in unsuccessful suppression of sexual thoughts among religious adolescents. *Journal of Sex Research*, 56, 146–155.

Eilders, C. (2016). Journalismus und Nachrichtenwert. In M. Löffelholz & L. Rothenberger (Eds.), *Handbuch Journalismustheorien* (pp. 431–442). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-531-18966-6_26

Erskine, J., & Georgiou, G. (2011). Thoughts on suppression. *The Psychologist*, 24(11), 824–827.

Feelgood, S., & Hoyer, J. (2008). Child molester or paedophile? Sociolegal versus psychopathological classification of sexual offenders against children. *Journal of Sexual Aggression*, 14(1), 33–43. <https://doi.org/10.1080/13552600802133860>

Feelgood, S., Cortoni, F., & Thompson, A. (2005). Sexual coping, general coping and cognitive distortions in incarcerated rapists and child molesters. *Journal of Sexual Aggression*, 11(2), 157–170. <https://doi.org/10.1080/13552600500073657>

Finzen, A. (2013). *Stigma psychische Krankheit*. Psychiatrie Verlag.

Fishbein, M. & Ajzen, I. (1975). *Belief, attitude, intention and behaviour: An introduction to theory and research*.

Flynn, K. E., Lin, L., Bruner, D. W., Cyranowski, J. M., Hahn, E. A., Jeffery, D. D., Reese, J. B., Reeve, B. B., Shelby, R. A., & Weinfurt, K. P. (2016). Sexual satisfaction and the importance of sexual health to quality of life throughout the life course of U.S. adults. *The Journal of Sexual Medicine*, 13(11), 1642–1650. <https://doi.org/10.1016/j.jsxm.2016.08.011>

Forchuk, C., Nelson, G., & Hall, G. B. (2006). "It's important to be proud of the place you live in": housing problems and preferences of psychiatric survivors. *Perspectives in psychiatric care*, 42(1), 42–52. <https://doi.org/10.1111/j.1744-6163.2006.00054.x>

- Freimond, C. M. (2013, October 29). Navigating the stigma of pedophilia: The experiences of nine minor-attracted men in Canada. (Thesis). Arts & Social Sciences: Department of Sociology and Anthropology. Retrieved from <http://summit.sfu.ca/item/13798>
- Galinsky, A. D., Hugenberg, K., Groom, C., & Bodenhausen, G. V. (2003). The reappropriation of stigmatizing labels: Implications for social identity. In J. Polzer (Ed.), *Identity issues in groups* (Vol. 5, pp. 221–256). Emerald Group Publishing Limited. [https://doi.org/10.1016/S1534-0856\(02\)05009-0](https://doi.org/10.1016/S1534-0856(02)05009-0)
- Galinsky, A. D., Hugenberg, K., Groom, C., & Bodenhausen, G. V. (2003). The reappropriation of stigmatizing labels: Implications for social identity. In J. Polzer (Ed.), *Identity issues in groups* (Vol. 5, pp. 221–256). Emerald Group Publishing Limited. [https://doi.org/10.1016/S1534-0856\(02\)05009-0](https://doi.org/10.1016/S1534-0856(02)05009-0)
- Giovanna A. Jara & Elizabeth Jeglic (2021) Changing public attitudes toward minor attracted persons: an evaluation of an anti-stigma intervention, *Journal of Sexual Aggression*, 27:3, 299-312, DOI: 10.1080/13552600.2020.1863486
- Goepfert, N. C., von Heydendorff, S. C., Dreßing, H., & Bailer, J. (2019). Effects of stigmatizing media coverage on stigma measures, self-esteem, and affectivity in persons with depression—An experimental controlled trial. *BMC Psychiatry*, 19(1), Article 138. <https://doi.org/10.1186/s12888-019-2123-6>
- Goffman, E. (1963). *Stigma: Notes on the Management of Spoiled Identity*. Penguin Books.
- Goode, S. (2010). *Understanding and addressing adult sexual attraction to children*. Routledge.
- Grady, M. D., Levenson, J. S., Mesias, G., Kavanagh, S., & Charles, J. (2019). “I can’t talk about that”: Stigma and fear as barriers to preventive services for minor-attracted persons. *Stigma and Health*, 4(4), 400–410. <https://doi.org/10.1037/sah0000154>
- Granello, D. H., & Gibbs, T. A. (2016). The power of language and labels: “The mentally ill” versus “people with mental illnesses”. *Journal of Counseling & Development*, 94(1), 31–40. <https://doi.org/10.1002/jcad.12059>
- Green, R. (2002). Is pedophilia a mental disorder? *Archives of Sexual Behavior*, 31, 467–471.

- Grundmann, D., Krupp, J., Scherner, G., Amelung, T., & Beier, K. M. (2016). Stability of self-reported arousal to sexual fantasies involving children in a clinical sample of pedophiles and hebephiles. *Archives of Sexual Behavior*, 45(5), 1153–1162. <https://doi.org/10.1007/s10508-016-0729-z>
- Hall, R. C., & Hall, R. C. (2007). A profile of pedophilia: definition, characteristics of offenders, recidivism, treatment outcomes, and forensic issues. *Mayo Clinic proceedings*, 82(4), 457–471. <https://doi.org/10.4065/82.4.457>
- Hames, R., & Blanchard, R. (2012). Anthropological Data Regarding the Adaptiveness of Hebephilia. *Archives of Sexual Behavior*, 41(4), 745–747. <https://doi.org/10.1007/s10508-012-9972-0>
- Hand, C., & Tryssenaar, J. (2006). Small business employers' views on hiring individuals with mental illness. *Psychiatric Rehabilitation Journal*, 29(3), 166–173. <https://doi.org/10.2975/29.2006.166.173>
- Hanson, R. K., & Bussière, M. T. (1998). Predicting relapse: A meta-analysis of sexual offender recidivism studies. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 66(2), 348–362.
- Harper, C. A. (2016). Examining the link between media representations and attitudes towards sexual offenders using a dual-process framework [Doctoral dissertation, University of Lincoln]. <http://eprints.lincoln.ac.uk/id/eprint/24742/>.
- Harper, C. A., & Hogue, T. E. (2015). Measuring public perceptions of sex offenders: Reimagining the Community Attitudes Toward Sex Offenders (CATSO) scale. *Psychology, Crime & Law*, 21(5), 452–470. <https://doi.org/10.1080/1068316X.2014.989170>
- Harper, C. A., Bartels, R. M., & Hogue, T. E. (2016). Reducing stigma and punitive attitudes toward pedophiles through narrative humanization. *Sexual Abuse*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1177/1079063216681561>
- Harper, C. A., Bartels, R. M., & Hogue, T. E. (2018). Reducing stigma and punitive attitudes toward pedophiles through narrative humanization. *Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment*, 30(5), 533–555. <https://doi.org/10.1177/1079063216681561>

Harper, C. A., Lievesley, R., Carpenter, T., Blagden, N., Hocken, K. (2019). Using personal narratives to humanize people with pedophilic sexual interests. Advance Online Publication. <https://doi.org/10.31234/osf.io/9c3s2>

Harper, C.A., Lievesley, R. (2022). Exploring the Ownership of Child-Like Sex Dolls. *Arch Sex Behav* 51, 4141–4156. <https://doi.org/10.1007/s10508-022-02422-4>

Hartl, P., & Hartlová, H. (2004). *Psychologický slovník*. Praha: Portál.

Harvard Mental Health Letter. (2010). Pessimism about pedophilia. Retrieved January 1, 2017, from http://www.health.harvard.edu/newsletter_article/pessimism-about-pedophilia

Hatzenbuehler, M. L., Phelan, J. C., & Link, B. G. (2013). Stigma as a fundamental cause of population health inequalities. *American journal of public health*, 103(5), 813–821. <https://doi.org/10.2105/AJPH.2012.301069>

Hatzenbuehler, M. L., Phelan, J. C., & Link, B. G. (2013). Stigma as a fundamental cause of population health inequalities. *American Journal of Public Health*, 103, 813–821. <https://doi.org/10.2105/AJPH.2012.301069>

Hayes, N. (2003). *Základy sociální psychologie (Vydání třetí)*. Portál.

Hayes, N. (2011). *Základy sociální psychologie (šesté vydání)*. Portál.

Hendricks, M. L., & Testa, R. J. (2012). A conceptual framework for clinical work with transgender and gender nonconforming clients: An adaptation of the Minority Stress Model.

Professional Psychology: Research and Practice, 43(5), 460–467. <https://doi.org/10.1037/a0029597>

Herek, G. M. (2002). Heterosexuals' attitudes toward bisexual men and women in the United States. *Journal of Sex Research*, 39, 264–274. doi:10.1080/00224490209552150.

Heron, R.L., Schwickert, L. & Karsten, J. (2023). Meeting a person with pedophilia: Attitudes towards pedophilia among psychology students: A pilot study. *Curr Psychol* 42, 1022–1033. <https://doi.org/10.1007/s12144-021-01384-5>

Hitikasch, M., Merdian, H. L., & Hogue, T. (2017). Perceptions of narrative child sexual exploitation material in a German community sample. *Sexual Offender Treatment*, 11(2). <http://eprints.lincoln.ac.uk/28264>

Holt, T. J., Blevins, K. R., & Burkert, N. (2010). Considering the pedophile subculture online. *Sexual Abuse: Journal of Research and Treatment*, 22(1), 3–24. <https://doi.org/10.1177/1079063209344979>

Houtepen, J. A., Sijtsema, J. J., & Bogaerts, S. (2016). Being Sexually Attracted to Minors: Sexual Development, Coping With Forbidden Feelings, and Relieving Sexual Arousal in Self-Identified Pedophiles. *Journal of sex & marital therapy*, 42(1), 48–69. <https://doi.org/10.1080/0092623X.2015.1061077>

Iffland JA, Schmidt AF. (2023). "Stigmatization and perceived dangerousness for intrafamilial child sexual abuse of fathers with a history of sexual offenses and paraphilic interests: Results from a survey of legal psychological experts". *Child Abuse Negl.* Oct;144:106348. doi: 10.1016/j.chiabu.2023.106348

Igoumenou, A. (2020). The use of medication for the treatment of sex offenders: Ethical issues and controversies. In A. Igoumenou (Ed.), *Ethical issues in clinical forensic psychiatry* (pp. 51–83).

Imhoff R. (2015). Punitive attitudes against pedophiles or persons with sexual interest in children: does the label matter?. *Archives of sexual behavior*, 44(1), 35–44. <https://doi.org/10.1007/s10508-014-0439-3>

Imhoff, R., & Jahnke, S. (2018). Determinants of punitive attitudes toward people with pedophilia: Dissecting effects of the label and intentionality ascriptions. *Archives of Sexual Behavior*, 47(2), 353–361. <https://doi.org/10.1007/s10508-017-1048-8>

Ischebeck, J., Kuhle, L. F., Rosenbach, C., & Stelzmann, D. (2021). Journalism and pedophilia: Background on the media coverage of a stigmatized minority. *Stigma and Health*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1037/sah0000301>

Jackob, N. (2018). *Die Mediengesellschaft und ihre Opfer. Grenzfälle journalistischer Ethik im frühen einundzwanzigsten Jahrhundert*. Peter Lang. <https://doi.org/10.3726/b15042>

Jahnke, S. (2018). The stigma of pedophilia: Clinical and forensic implications. *European Psychologist*, 23(2), 144–153. <https://doi.org/10.1027/1016-9040/a000325>

- Jahnke, S., & Hoyer, J. (2013). Stigmatization of people with pedophilia: A blind spot in stigma research. *International Journal of Sexual Health*, 25(3), 169–184. <https://doi.org/10.1080/19317611.2013.795921>
- Jahnke, S., Blagden, N. & Hill, L. (2022). Pedophile, Child Lover, or Minor-Attracted Person? Attitudes Toward Labels Among People Who are Sexually Attracted to Children. *Arch Sex Behav* 51, 4125–4139. <https://doi.org/10.1007/s10508-022-02331-6>
- Jahnke, S., Blagden, N., & Hill, L. (2022). Pedophile, Child Lover, or Minor-Attracted Person? Attitudes Toward Labels Among People Who are Sexually Attracted to Children. *Archives of sexual behavior*, 51(8), 4125–4139. <https://doi.org/10.1007/s10508-022-02331-6>
- Jahnke, S., Imhoff, R., & Hoyer, J. (2014). Stigmatization of people with pedophilia: Two comparative surveys. *Archives of Sexual Behavior*, <http://dx.doi.org/10.1007/s10508-014-0312-4>
- Jahnke, S., Philipp, K., & Hoyer, J. (2015b). Stigmatizing attitudes towards people with pedophilia and their malleability among psychotherapists in training. *Child abuse & neglect*, 40, 93–102. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2014.07.008>
- Jahnke, S., Schmidt, A. F., Geradt, M., & Hoyer, J. (2015a). Stigma-Related Stress and Its Correlates Among Men with Pedophilic Sexual Interests. *Archives of sexual behavior*, 44(8), 2173–2187. <https://doi.org/10.1007/s10508-015-0503-7>
- Jahnke, S., Schmitt, S., & Malón, A. (2017). What if the child appears to enjoy it? Moral attitudes toward adult-child sex among men with and without pedohebephilia. *The Journal of Sex Research*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1080/00224499.2016.1271101>
- Jill S. Levenson, Gwenda M. Willis & Claudia P. Vicencio (2017) Obstacles to Help-Seeking for Sexual Offenders: Implications for Prevention of Sexual Abuse, *Journal of Child Sexual Abuse*, 26:2, 99-120, DOI: 10.1080/10538712.2016.1276116
- Jones, S. J., Ó Ciardha, C., & Elliott, I. A. (2021). Identifying the Coping Strategies of Nonoffending Pedophilic and Hebephilic Individuals From Their Online Forum Posts. *Sexual Abuse*, 33(7), 793-815. <https://doi.org/10.1177/1079063220965953>
- Kepplinger, H.M. (2008). In *The International Encyclopedia of Communication*; Donsbach, W., Ed.; John Wiley & Sons, Ltd.: Chichester, UK; ISBN 978-1-4051-8640-7.

Kitzinger, J. (2002). The ultimate neighbour from hell? Stranger danger and the media framing of paedophiles. In Y. Jewkes & G. Letherby (Eds.), *Criminology: A reader* (pp. 145–159). SAGE Publications.

Kitzinger, J. (2004). Media coverage of sexual violence against women and children. In K.

Kitzinger, J. (2008). The “paedophile-in-the-community” protests. In G. Letherby, K. Williams, P. Birch, & M. E. Cain (Eds.), *Sex as crime* (pp. 356–376). Willan.

Kitzinger, J., & Skidmore, P. (1995). Playing safe: Media coverage of child sexual abuse prevention strategies. *Child Abuse Review*, 4(1), 47–56. <https://doi.org/10.1002/car.2380040108>

Kitzinger, J., & Skidmore, P. (1995). Playing safe: Media coverage of child sexual abuse prevention strategies. *Child Abuse Review*, 4(1), 47–56. <https://doi.org/10.1002/car.2380040108>

Kramer, R. (2011). The DSM and the stigmatization of people who are attracted to minors (Pedophilia, minor-attracted persons, and the DSM: Issues and controversies). Symposium conducted at the meeting of the B4U-ACT, Westminster, MD. Retrieved from www.b4uact.org/wpcontent/uploads/2014/08/Kramer_slides.pptx.

Kuhle, L. F., Oezdemir, U., & Beier, K. M. (2018). Sexueller Kindesmissbrauch und die Nutzung von Missbrauchsabbildungen. In K. M. Beier (Ed.), *Pädophilie, Hebephilie und sexueller Kindesmissbrauch: Die Berliner Dissexualitätstherapie* (pp. 15–25). Springer Berlin Heidelberg. https://doi.org/10.1007/978-3-662-56594-0_2

Landgren, V., Olsson, P., Briken, P., & Rahm, C. (2022). Effects of testosterone suppression on desire, hypersexuality, and sexual interest in children in men with pedophilic disorder. *The world journal of biological psychiatry : the official journal of the World Federation of Societies of Biological Psychiatry*, 23(7), 560–571. <https://doi.org/10.1080/15622975.2021.2014683>

Landgren, V., Olsson, P., Briken, P., & Rahm, C. (2022). Effects of testosterone suppression on desire, hypersexuality, and sexual interest in children in men with pedophilic disorder. *The World Journal of Biological Psychiatry*, 1–12. <https://doi.org/10.1080/15622975.2021.2014683>

Lawrence, A. L., & Willis, G. M. (2023). Cognitive and Affective Impacts of Antistigma Interventions Surrounding People with a Sexual Interest in Children. *Journal of sex & marital therapy*, 49(8), 945–959. <https://doi.org/10.1080/0092623X.2023.2224323>

Lehmann, R. J. B., Schmidt, A. F., & Jahnke, S. (2021). Stigmatization of paraphilias and psychological conditions linked to sexual offending. *The Journal of Sex Research*, 58(4), 438–447. <https://doi.org/10.1080/00224499.2020.1754748>

Lenka Martinec Nováková, Lucie Krejčová, Kateřina Potyszová & Kateřina Klapilová (2023): Held back by limited experience, training, and therapeutic confidence: self-perceptions of Czech mental health professionals about addressing paraphilic-related concerns, *Sexual and Relationship Therapy*, DOI: 10.1080/14681994.2023.2232318

Levenson, J. S., & Grady, M. D. (2019). Preventing Sexual Abuse: Perspectives of Minor-Attracted Persons About Seeking Help. *Sexual abuse : a journal of research and treatment*, 31(8), 991–1013. <https://doi.org/10.1177/1079063218797713>

Levenson, J. S., Brannon, Y. N., Fortney, T., & Baker, J. (2007). Public perceptions about sex offenders and community protection policies. *Analyses of Social Issues and Public Policy (ASAP)*, 7(1), 137–161.

Levenson, J. S., Grady, M. D., & Morin, J. W. (2020). Beyond the “ick factor”: Counseling non-offending persons with pedophilia. *Clinical Social Work Journal*, 48(4), 380–388. <https://doi.org/10.1007/s10615-019-00712-4>

Liekens, S., Smits, T., Laekeman, G., & Foulon, V. (2012). Factors determining social distance toward people with depression among community pharmacists. *European Psychiatry*, 27, 528–535. doi:10.1016/j.eurpsy.2010.12.009.

Lievesley , R. , Swaby , H. , Harper , C. A. , & Woodward , E. (2022). Primary health professionals’ beliefs, experiences, and willingness to treat minor-attracted persons . *Archives of Sexual Behavior*, 51(2), 923 – 943 . <https://doi.org/10.1007/s10508-021-02271-7>.

Lievesley, R., Harper, C. A., & Elliott, H. (2020). The internalization of social stigma among minor-attracted persons: Implications for treatment. *Archives of Sexual Behavior*, 49(4), 1291–1304. <https://doi.org/10.1007/s10508-019-01569-x>

- Link, B. G., & Phelan, J. C. (2001). Conceptualizing stigma. *Annual Review of Sociology*, 27, 363–385. <https://doi.org/10.1146/annurev.soc.27.1.363>
- Malón A. (2012). Pedophilia: a diagnosis in search of a disorder. *Archives of sexual behavior*, 41(5), 1083–1097. <https://doi.org/10.1007/s10508-012-9919-5>
- Malone, L. (2016). Help wanted: Young pedophiles and the importance of primary prevention. In E. L. Jeglic, & C. Calkins (Eds.), *Sexual violence: Evidence based policy and prevention* (pp. 273–284). Springer.
- Mann, R. E., Hanson, R. K., & Thornton, D. (2010). Assessing Risk for Sexual Recidivism: Some Proposals on the Nature of Psychologically Meaningful Risk Factors. *Sexual Abuse*, 22(2), 191-217. <https://doi.org/10.1177/1079063210366039>
- Marshall, W. L., Serran, G. A., & Cortoni, F. A. (2000). Childhood attachments, sexual abuse, and their relationship to adult coping in child molesters. *Sexual Abuse: Journal of Research and Treatment*, 12(1), 17–26. <https://doi.org/10.1177/107906320001200103>
- Martijn, F. M., Babchishin, K. M., Pullman, L. E., & Seto, M. C. (2020). Sexual attraction and falling in love in persons with Pedohebephilia. *Archives of Sexual Behavior*, 49(4), 1305–1318. <https://doi.org/10.1007/s10508-019-01579-9>
- McCartan K. (2004). 'Here There Be Monsters': the public's perception of paedophiles with particular reference to Belfast and Leicester. *Medicine, science, and the law*, 44(4), 327–342. <https://doi.org/10.1258/rsmmsl.44.4.327>
- McCartan, K. F. (2010). Student/trainee-professional implicit theories of paedophilia. *Psychology, Crime & Law*, 16(4), 265–288. <https://doi.org/10.1080/10683160802614144>
- Meltzer, C. E. (2019). Kultivierungsforschung. *Nomos*. <https://doi.org/10.5771/9783845290577>
- Mendelsohn J, Tsvetkov Y, Jurafsky D. (2020). A framework for the computational linguistic analysis of dehumanization. *Front Artif Intell*. <https://doi.org/10.3389/frai.2020.00055>
- Meyer, I. H. (2003). Prejudice, social stress, and mental health in lesbian, gay, and bisexual populations: Conceptual issues and research evidence. *Psychological Bulletin*, 129, 674–697.

- Mohr, J. J., & Daly, C. A. (2008). Sexual minority stress and changes in relationship quality in same-sex couples. *Journal of Social and Personal Relationships*, 25(6), 989–1007. <https://doi.org/10.1177/0265407508100311>
- Musil, J. (2005). *Sociální psychologie*. Brno: UTB.
- Nakonečný, M. (2011). *Psychologie: přehled základních oborů*. Praha: Triton.
- Nakonečný, M. (2013). *Lexikon psychologie*, 2. vydání. Praha: Vodnář.
- NUDZ (2023.) Parafilik. [Parafilik.cz](https://www.parafilik.cz)
- O'Brien, B.C., Harris, I.B., Beckman, T.J., Reed, D.A., Cook, D.A. (2014). Standards for Reporting Qualitative Research: A Synthesis of Recommendations. *Acad. Med.*, 89, 1245–1251.
- Page, S. (1977). Effects of the mental illness label in attempts to obtain accommodation. *Canadian Journal of Behavioural Science*, 9, 85–90. <https://doi.org/10.1037/h0081623>
- Parr, J., & Pearson, D. (2019). Non-Offending Minor-Attracted Persons: Professional Practitioners' Views on the Barriers to Seeking and Receiving Their Help. *Journal of child sexual abuse*, 28(8), 945–967. <https://doi.org/10.1080/10538712.2019.1663970>
- Pettigrew, T. F. (1998). Intergroup contact theory. *Annual Review of Psychology*, 49, 65–85.
- Piché, L., Mathesius, J., Lussier, P., & Schweighofer, A. (2016). Preventative services for sexual offenders. *Sexual Abuse: Journal of Research and Treatment*, 30, 63-81. [doi:10.1177/1079063216630749](https://doi.org/10.1177/1079063216630749).
- Pithers, W. D., Kashima, K. M., Cumming, G. F., Beal, L. S., & Buell, M. M. (1988). Relapse prevention of sexual aggression. In R. A. Prentky & V. L. Quinsey (Eds.), *Human sexual aggression: Current perspectives* (pp. 244–260). New York Academy of Sciences. professional literature. <https://www.b4uact.org/research/survey-results>
- Raboch, J., Hrdlička, M., Mohr, P., Pavlovský, P., & Ptáček, R. (Eds.). (2015). *DSM-5®: diagnostický a statistický manuál duševních poruch*. Hogrefe - Testcentrum.
- Richards, K. (2018). Born this way? A qualitative examination of public perceptions of the causes of pedophilia and sexual offending against children. *Deviant Behavior*, 39(7), 835–851. <https://doi.org/10.1080/01639625.2017.1335526>

Robert J. B. Lehmann, Sara Jahnke, Ross Bartels, Janina Butzek, Aurèle Molitor & Alexander F. Schmidt (2023) Public Stigmatizing Reactions Toward Nonoffending Pedophilic Individuals Seeking to Relieve Sexual Arousal, *The Journal of Sex Research*, DOI: 10.1080/00224499.2023.2198512

Roche, K., Stephens, S., Moss, S., & Seto, M.C. (2022). Online forum use in child attracted persons. *The Canadian Journal of Human Sexuality* 31(3), 409-421. <https://www.muse.jhu.edu/article/874133>.

Ross & C. M. Byerly (Eds.), *Women and media: International perspectives*. (pp. 13–38). Malden, MA: Blackwell.

Rüsch, N., Angermeyer, M. C., & Corrigan, P. W. (2005). Mental illness stigma: concepts, consequences, and initiatives to reduce stigma. *European psychiatry : the journal of the Association of European Psychiatrists*, 20(8), 529–539. <https://doi.org/10.1016/j.eurpsy.2005.04.004>

Sampogna, G., Bakolis, I., Evans-Lacko, S., Robinson, E., Thornicroft, G., & Henderson, C. (2017). The impact of social marketing campaigns on reducing mental health stigma: Results from the 2009–2014 Time to Change programme. *European Psychiatry*, 40, 116–122. <https://doi.org/10.1016/j.eurpsy.2016.08.008>

Sanna Malinen, Gwenda M. Willis & Lucy Johnston (2014) Might informative media reporting of sexual offending influence community members' attitudes towards sex offenders?, *Psychology, Crime & Law*, 20:6, 535-552, DOI: 10.1080/1068316X.2013.793770

Sauter, J., Turner, D., Briken, P., & Rettenberger, M. (2021). Testosterone-Lowering Medication and Its Association With Recidivism Risk in Individuals Convicted of Sexual Offenses. *Sexual Abuse*, 33(4), 475-500. <https://doi.org/10.1177/1079063220910723>

Schaefer, G. A., Mundt, I. A., Feelgood, S., Hupp, E., Neutze, J., Ahlers, C. J., . . . Beier, K. M. (2010). Potential and Dunkelfeld offenders: Two neglected target groups for prevention of child sexual abuse. *International Journal of Law and Psychiatry*, 33, 154–163.

Scheufele, B., & Engelmann, I. (2016). Journalismus und framing. In M. Löffelholz & L. Rothenberger (Eds.), *Handbuch Journalismustheorien* (pp. 443–456). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-531-18966-6_27

Scheufele, B., Engelmann, I. (2016). Journalismus und Framing. In: Löffelholz, M., Rothenberger, L. (eds) *Handbuch Journalismustheorien*. Springer VS, Wiesbaden. https://doi.org/10.1007/978-3-531-18966-6_27

Scheutz, M., & Arnold, T. (2016). Are we ready for sex robots? In 11th ACM/IEEE International Conference on Human-Robot Interaction (HRI) (pp. 351–358). <https://doi.org/10.1109/HRI.2016.7451772>

Schmidt, A. F., & Niehaus, S. (2022). Outpatient therapists' perspectives on working with persons who are sexually interested in minors. *Archives of Sexual Behavior*, 51(8), 4157–4178. <https://doi.org/10.1007/s10508-022-02377-6>

Schmidt, A. F., Mokros, A., & Banse, R. (2013). Is pedophilic sexual preference continuous? A taxometric analysis based on direct and indirect measures. *Psychological Assessment*, 25, 1146–1153.

Schultz, T. (2018). Der Fall “Sebastian Edathy” (2014)—oder die Frage, ob der Medienpranger den Rechtsstaat untergräbt. In N. Jakob (Ed.), *Die Mediengesellschaft und ihre Opfer. Grenzfälle journalistischer Ethik im frühen einundzwanzigsten Jahrhundert* (pp. 171–188). Peter Lang.

Schwarz, N., Newman, E., & Leach, W. (2016). Making the truth stick & the myths fade: Lessons from cognitive psychology. *Behavioral Science & Policy*, 2(1), 85–95. <https://doi.org/10.1353/bsp.2016>.

Sedkaoui, H., & Mullet, E. (2016). Mapping French people's views on chemical castration of child and adolescent sex offenders. *Universitas Psychologica*, 15, 1–7. http://www.scielo.org.co/scielo.php?script=sci_arttext&pid=S1657-92672016000300011&nrm=iso

Seto, M. C. (2008). *Pedophilia and sexual offending against children: Theory, assessment, and intervention*. American Psychological Association. <https://doi.org/10.1037/11639-000>

Seto, M. C. (2012). Is pedophilia a sexual orientation? *Archives of Sexual Behavior*, 41(1), 231–236. <https://doi.org/10.1007/s10508-011-9882-6>

Shehata, A., & Strömbäck, J. (2014). Mediation of political realities: Media as crucial sources of information. In F. Esser & J. Strömbäck (Eds.), *Mediatization of politics: Understanding*

the transformation of Western democracies (pp. 93–113). Palgrave Macmillan.
https://doi.org/10.1057/9781137275844_6

Shields, R. T., Murray, S. M., Ruzicka, A. E., Buckman, C., Kahn, G., Benelmouffok, A., & Letourneau, E. J. (2020). Help wanted: Lessons on prevention from young adults with a sexual interest in prepubescent children. *Child abuse & neglect*, 105, 104416.
<https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2020.104416>

Silverman, J.; Wilson, D. *Innocence Betrayed: Paedophilia, the Media, and Society*; Polity; Blackwell Publishers: Cambridge, UK; Malden, MA, USA, 2002; ISBN 978-0-7456-2888-2.

Slenders, S., Sieben, I., & Verbakel, E. (2014). Tolerance towards homosexuality in Europe: Population composition, economic affluence, religiosity, same-sex union legislation and HIV rates as explanations for country differences. *International Sociology*, 29(4), 348-367.
<https://doi.org/10.1177/0268580914535825>

Smart, L., & Wegner, D. M. (2000). The hidden costs of hidden stigma. In T. F. Heatherton, R. E. Kleck, M. R. Hebl, & J. G. Hull (Eds.), *The social psychology of stigma* (pp. 220–242). The Guilford Press.

Smith, M. B., Bruner, J. S., & White, R. W. (1964): Opinions and personality. In Murphy et al. (Eds.): *Dialogues and debates in social psychology*, 1984. Hove, U. K: Lawrence Erlbaum Associates Lld. perspectives of minor-attracted persons about seeking help. *Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment*. Advance online publication.
<http://dx.doi.org/10.1177/1079063218797713>

Stelzmann, D., Jahnke, S., & Kuhle, L. F. (2020). Media coverage of pedophilia: Benefits and risks from healthcare practitioners' point of view. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 17(16), 5739. <https://doi.org/10.3390/ijerph17165739>

Stelzmann, D., Jahnke, S., & Kuhle, L. F. (2022). Media Coverage of Pedophilia and Its Impact on Help-Seeking Persons with Pedophilia in Germany-A Focus Group Study. *International journal of environmental research and public health*, 19(15), 9356.
<https://doi.org/10.3390/ijerph19159356>

Stelzmann, D., von Samson-Himmelstjerna, C., & Wagner, J. (2018). Of monsters and men? The impact of media coverage about pedophilia in Germany on the acceptance of preventive therapy programs and the process of treatment on pedophile nonoffenders [Conference

session]. 68th Annual Conference of the International Communication Association (ICA), Prague, Czech Republic.

Stiels-Glenn, M. (2010). The availability of outpatient psychotherapy for paedophiles in Germany. *Recht & Psychiatrie*, 28(2), 74–80.

Tajfel, H. and Turner, J.C. (1986) *The Social Identity Theory of Intergroup Behavior*. Psychology of Intergroup Relation, Hall Publishers, Chicago, 7-24.

Tajfel, H., & Turner, J. C. (1986). The social identity theory of intergroup behavior. In S. Worchel & W. G. Austin (Eds.), *Psychology of intergroup relations* (pp. 7–24). Psychology Press. <https://doi.org/10.4324/9780203505984-16>

Taylor, M., Holland, G., & Quayle, E. (2001). Typology of paedophile picture collections. *The Police Journal: Theory, Practice and Principles*, 74(2), 97–107. <https://doi.org/10.1177/0032258X0107400202>

Thibaut, F., Cosyns, P., Fedoroff, J. P., Briken, P., Goethals, K., & Bradford, J. M. W. (2020). The World Federation of Societies of Biological Psychiatry (WFSBP) 2020 guidelines for the pharmacological treatment of paraphilic disorders. *The World Journal of Biological Psychiatry*, 21(6), 412–490. <https://doi.org/10.1080/15622975.2020.1744723>

Tolin, D. F., Abramowitz, J. S., Brigidi, B. D., Amir, N., Street, G. P., & Foa, E. B. (2001). Memory and memory confidence in obsessive-compulsive disorder. *Behaviour Research and Therapy*, 39(8), 913–927. [https://doi.org/10.1016/S0005-7967\(00\)00064-4](https://doi.org/10.1016/S0005-7967(00)00064-4)

Vágnerová, M., Hadj-Moussová, Z., Štech, S. (2000). *Psychologie handicapu*. Karolinum.

Vess, J. (2009). Fear and loathing in public policy: Ethical issues in laws.

Viki, G. T., Fullerton, I., Raggett, H., Tait, F., & Wiltshire, S. (2012). The role of dehumanization in attitudes toward the social exclusion and rehabilitation of sex offenders. *Journal of Applied Social Psychology*, 42(10), 2349–2367. <https://doi.org/10.1111/j.1559-1816.2012.00944.x>

Výrost, J., & Slaměník, I. (2008). *Sociální psychologie* (2., přepracované a rozšířené vydání). Praha: Grada Publishing.

- Wagner, T., Jahnke, S., Beier, K. M., Hoyer, J., & Scherner, G. (2016). Pädophile Neigungen offenbaren: Stigma-Management bei Patienten aus dem Berliner Präventionsprojekt Dunkelfeld [Disclosing pedophilic interests: Stigma management among patients from the Berlin prevention project Dunkelfeld]. *Zeitschrift für Sexualforschung*, 29, 106–130. <https://doi.org/10.1055/s-0042-108000>
- Walker, A. (2020). “I’m not like that, so am I gay?” The use of queer-spectrum identity labels among minor-attracted people. *Journal of Homosexuality*, 67(12), 1736–1759. <https://doi.org/10.1080/00918369.2019.1613856> Walker, A. *Understanding Resilience Strategies among Minor-Attracted Individuals*; City University of New York: New York, NY, USA, 2017; ISBN 0-355-24551-5.
- Ward, T., & Brown, M. (2004). The Good Lives Model and conceptual issues in offender rehabilitation. *Psychology, Crime & Law*, 10(3), 243–257. <https://doi.org/10.1080/10683160410001662744>
- Ward, T., & Keenan, T. (1999). Childmolesters’ implicit theories. *Journal of Interpersonal Violence*, 14, 821–838. doi:10.1177/088626099014008003.
- Weiner, B. (1985). An attributional theory of achievement motivation and emotion. *Psychological Review*, 92(4), 548–573.
- Weiss, P. (2017). Poruchy sexuální preference. Galén.
- West, D. (2000) Paedophilia: plague or panic?, *The Journal of Forensic Psychiatry*, 11:3, 511-531, DOI: 10.1080/09585180010002669
- Whitaker, D. J., Le, B., Karl Hanson, R., Baker, C. K., McMahon, P. M., Ryan, G., Klein, A., & Rice, D. D. (2008). Risk factors for the perpetration of child sexual abuse: A review and meta-analysis. *Child Abuse & Neglect*, 32(5), 529 – 548. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2007.08.005>.
- World Health Organization. (2018). ICD-11: International classification of diseases (11th revision). <https://icd.who.int/>
- Wurtele, S. K. (2018). University students’ perceptions of child sexual offenders: Impact of classroom instruction. *Journal of Child Sexual Abuse*, 27(3), 276–291.

Wurtele, S. K., Simons, D. A., & Moreno, T. (2014). Sexual interest in children among an online sample of men and women: Prevalence and correlates. *Sexual Abuse: Journal of Research and Treatment*, 26(6), 546–568. <https://doi.org/10.1177/1079063213503688>

Seznam grafů

Graf 1 – Jednotlivé hodnoty věku

Graf 2 – Popis skupin ženy a muži (N = 305)

Graf 3 – Popis skupin rodiče a nerodiče (N = 305)

Seznam tabulek

Tabulka 1 – Pohlaví respondentů (N = 305)

Tabulka 2 – Zastoupení dle věku (N = 305)

Tabulka 3 – Nejvyšší dosažené vzdělání respondentů (N = 305)

Tabulka 4 – Kraj bydliště respondentů (N = 305)

Tabulka 5 – Je respondent rodič? (N = 305)

Tabulka 6 – Shrnutí analýzy vnitřní konzistence

Tabulka 7 – Testy normality

Tabulka 8 – Subškála záměrnosti

Tabulka 9 – Subškála nebezpečnosti

Tabulka 10 – Subškála afektivních reakcí

Tabulka 11 – Subškála sociálního odstupů

Tabulka 12 – Popisné statistiky pro nebezpečnost, muži a ženy (N = 305)

Tabulka 13 – Test nezávislých výběrů pro nebezpečnost, muži a ženy (N = 305)

Tabulka 14 – Popisné statistiky pro hněv, muži a ženy (N = 305)

Tabulka 15 – Test nezávislých výběrů pro hněv, muži a ženy (N = 305)

Tabulka 16 – Korelace vzdělání a záměrnosti (N = 305)

Tabulka 17 – Korelace vzdělání a nebezpečnosti (N = 305)

Tabulka 18 – Korelace vzdělání a soucitu (N = 305)

Tabulka 19 – Korelace vzdělání a hněvu (N = 305)

Tabulka 20 – Korelace vzdělání a sociálního odstupů (N = 305)

Tabulka 21 – Korelace mezi věkem a záměrností (N = 305)

Tabulka 22 – Korelace mezi věkem a nebezpečností (N = 305)

Tabulka 23 – Korelace mezi věkem a soucitem (N = 305)

Tabulka 24 – Korelace mezi věkem a hněvem (N = 305)

Tabulka 25 – Korelace mezi věkem a sociálním odstupem (N = 305)

Tabulka 26 – Popisné statistiky pro záměrnost, rodiče a nerodiče (N = 305)

Tabulka 27 – Popisné statistiky pro nebezpečnost, rodiče a nerodiče (N = 305)

Tabulka 28 – Test nezávislých výběrů pro nebezpečnost, rodiče a nerodiče (N = 305)

Tabulka 29 – Popisné statistiky pro soucit, rodiče a nerodiče (N = 305)

Tabulka 30 – Test nezávislých výběrů pro soucit, rodiče a nerodiče (N = 305)

Tabulka 31 – Popisné charakteristiky pro hněv, rodiče a nerodiče (N = 305)

Tabulka 32 – Test nezávislých výběrů pro hněv, rodiče a nerodiče (N = 305)

Tabulka 33 – Popisné statistiky pro odstup, rodiče a nerodiče (N = 305)

Tabulka 34 – Test nezávislých výběrů pro sociální odstup, rodiče a nerodiče (N = 305)

Seznam příloh

Příloha 1 – Úvodní text k online formuláři

Příloha 2 – Ukázka sekce s otázkami na sociodemografické údaje

Příloha 3 – Ukázka instrukcí a otázek Stigma Inventory

Příloha 4 – Seznam kvalitativních odpovědí